

BENIFAIO

festes
Benifaió

09

Vols ser l'autor de la portada del llibre de festes 2010?

CONCURS FOTOGRÀFIC PORTADA LLIBRE DE FESTES 2010

PARTICIPANTS

Hi podran participar en el concurs qualsevol veí de Benifaïó.

TEMA

El tema de la portada ha de tenir relació amb les Festes Patronals de Benifaïó, dins de qualsevol dels seus aspectes.

Els originals hauran de ser realitzats amb llibertat de procediments, atenent a la tècnica de cartell i de forma que la seua reproducció no ofereisca dificultats.

PRESENTACIÓ I ADMISIÓ

Els treballs es presentaran en el Registre General de l'Ajuntament de Benifaïó (2ª planta) del 5 de març de 2010 fins el 4 de juny de 2010, de dilluns a divendres de 10:30 h a 14:00 h.

L'Ajuntament facilitarà els dos sobres de presentació:

• El Sobre A "Documentació General" el qual contindrà la següent documentació:

1. Nom i cognoms del seu autor. / 2. Domicili. / 3. Número de telèfon (fix i mòbil).
4. Declaració signada pel concursant declarant que el treball no ha estat publicat abans del concurs.

• El Sobre B "Proposta de Portada" contindrà la proposta de portada del Llibre de Festes (segons les característiques tècniques expressades), sense fer cap al·lusió que permetia identificar al concursant.

Els sobres es facilitaran per l'Ajuntament de Benifaïó.

PREMI

L'Ajuntament de Benifaïó concedirà un únic premi per import de 100 euros. L'original guanyador passarà a ser propietat de l'Ajuntament de Benifaïó que constituirà la portada del Llibre de Festes 2010, podrà fer d'este l'ús que estime oportú per a la publicitat. Reproducció total o parcial a qualsevol format, citant en tot moment l'autor.

CARACTERÍSTIQUES TÈCNIQUES

La portada del Llibre de Festes deuria tindre les següents característiques:

- Podrà consistir en una única fotografia o una composició de fotografies.
- La composició de la portada adoptarà la posició horitzontal o vertical.
- El format de la portada a reproduir haurà de ser com a màxim de 21x24 cm.
- La tècnica serà lliure.
- Les propostes de portada podran ser en color o blanc i negre.

JURAT: COMPOSICIÓ I DECISIÓ

El jurat estarà format per:

- Bra. Alcaldeessa-Presidenta o Regidor en qui delegues.
- Membres de la Comissió Informativa de Festes.
- El Director de Gabinet de Premis i Comunicació de l'Ajuntament de Benifaïó.
- Un professional de disseny, gràfic i disseny per l'Alcaldia municipal.

El jurat podrà declarar desistiment del premi. En este cas la portada del Llibre de Festes es triarà de les imatges d'arxiu disponibles al Gabinet de Premis i Comunicació. La decisió del jurat serà inapel·lable i en lloc públic en els dos dies següents a la data de finalització de presentació dels treballs en el tauler d'edifici d'este Ajuntament, sense perjudici de la corresponent notificació al guanyador dels concursants.

TREBALLS NO PREMIATS

Els treballs presentats i no premiats podran ser retirats, a partir del següent dia hàbil a qui en faça petició el treball premiat.

Si durant este termini les obres no són retirades pels seus autors s'entendrà que renuncien a elles, quedant-se en poder de l'Ajuntament de Benifaïó, que podrà disposar lliurement de la seua destinació, sense que els siguin reconeguts els drets de reclamació i indemnització de cap classe.

sumari

11

reina de festes i dames d'honor

18

clavaris divina aurora 2009

25

programa d'actes

38

clavariesses

39

reportatges

62

Benifaió en el record

92

entitats i associacions

118

repassem 2009 (gener...juliol)

Saluda President de la Generalitat Valenciana

Les jornades centrals d'agost són, en la nostra terra, dates propícies per a la festa. Un gran nombre de pobles i ciutats viuen en estes dates els seus dies grans, aquells que vénen marcats amb una tinta molt especial en el seu calendari i que tots esperen amb impaciència.

Benifaió celebra les seues festes patronals en honor a Santa Bàrbara, i amb eixe motiu se succeïxen els actes religiosos, lúdics, culturals o socials seguint un programa en què tots troben motius més que suficients per a eixir al carrer i compartir amb familiars i amics uns moments únics en bona companyia.

Seguint la tradició, veïns i visitants convertiran Benifaió en un gran espai obert i acollidor, prenent part activa en unes celebracions que han aconseguit justa fama i que constituïxen un formidable parèntesi en la vida diària de tots.

Des d'estes línies vull fer arribar als habitants de Benifaió una salutació ben cordial, com també als que s'uniran a ells durant estes festes patronals, junt amb els meus millors desitjos per a tots.

Francesc Camps Ortiz
President de la Generalitat Valenciana

Saluda President de la Diputació de València

L'important patrimoni arquitectònic de Benifaió es veu augmentat estos dies amb la celebració de les seues Festes Patronals en Honor de Santa Bàrbara, unes jornades en les quals els actes religiosos s'entrellacen amb els lúdics i culturals, perquè cap veí no estiga al marge d'estes festes.

Les festes patronals són una part important de la cultura i la història de la nostra província, la personalitat de cada un dels municipis queda reflectida en la seua particular forma de festejar les seues celebracions, i en la processó en honor a la vostra patrona queda constància de la importància que les vostres tradicions tenen per a tots els benifaioners.

La participació multitudinària en esta processó és una mostra del fervor per la vostra patrona, una devoció que transmeteu de generació en generació. Són dies de retrobament de familiars i amics, ja que es tracta d'una cita que cap veí que ha nascut ací, encara que no hi residisca, no vol perdre's.

Des d'estes línies que m'heu oferit vull felicitar les Festes Patronals del 2009 als clavaris de la Divina Aurora, a les clavariesses de la Mare de Déu d'agost, a les clavariesses de Sant Roc i a les clavariesses de Sant Gaietà, i fer-ho extensiu a tots els veïns i visitants que s'acosten estos dies fins a Benifaió per a gaudir d'estes festes tan especials. També voldria aprofitar l'ocasió per a donar l'enhorabona a la vostra alcaldessa, Amparo Arcís Martínez, pel seu suport incondicional a estes festes.

Alfonso Rus Terol

President de la Diputació de València

Saluda Alcaldessa de Benifaió

Estimats veïns de Benifaió:

De nou les festes del poble tornen a l'activitat quotidiana en arribar el mes d'agost. Ens preparem per deixar de costat la rutina del treball, els quefers diaris i comencem a disfrutar d'uns dies on la calor i el temps lliure ens animen a eixir més del normal i participar activament en la programació festiva.

Des de l'Ajuntament de Benifaió s'ha treballat amb responsabilitat la preparació d'estes festes atenent a la situació actual. Si be anys arrere s'ha pogut disfrutar d'una programació amb una gran qualitat este any com col.loquialment es diu, hem hagut de "apretar-se el cinturó". A l'igual que tots els ajuntaments el nostre també ha hagut de reduir la partida econòmica destinada a les festes patronals.

Com tots sabem, no sols les administracions locals sinó moltes famílies del nostre poble estan passant situacions complicades per afrontar el dia a dia, una conjuntura de la que els responsables polítics som conscients i apostem pel més necessari sense deixar de treballar per altres coses que son l'essència d'un poble, les nostres festes.

Disfrutarem de lo més tradicional, la programació continuarà sent variada per a tots els sectors d'edat, els més joves les seues festes de nit, els més majors el merescut homenatge, la gent de mitjana edat el ball de gala, etc....

Vull agrair enormement el treball que durant tot l'any han fet els col·lectius de clavariesses de la Mare de Deu d'agost, Sant Roc i Sant Gaietà, sense oblidar la il·lusió que cada any tenen els nostres clavaris de la divina aurora, tots teniu ara la vostra festa en marxa.

Per últim desitjar a nostra Reina de les festes Nuria, i a les seues dames d'honor uns dies inoblidables amb la responsabilitat i l'honor dels càrrecs a representar.

Que passeu tots, veïns i gent que ens visiteu, unes bones festes patronals 2009

Amparo Arcís Martínez
Alcaldessa de Benifaió

Saluda Regidor de Festes

Amb el mes d'agost al calendari Benifaió inicia de forma oficial les seues festes patronals. Els benifaioners i benifaioneres ens preparem per a viure de forma intensa una programació frenètica en el temps que de l'1 al 22 d'agost ofereix una diversitat d'opcions per viure la festa.

Este any des de la regidoria de festes s'ha hagut de treballar des d'un punt de vista diferent en comparació a anys anteriors. L'actual situació que en major o menor mesura afecta tots també ha fet que la inversió en festes haja disminuït. Els nostres actes més coneguts i participatius continuen avant, la festa dels més jóvens protagonitzaran les nits d'agost, jocs per als més menuts, el sopar del nostres majors o el ball de gala seran atractius que no hem de deixar de viure.

Junt a altres actes, les festes es configuren baix un pressupost més reduït que altres anys però això si, mantenint i impulsant nostra festa més tradicional.

Des de la regidoria de festes vull agrair la comprensió de tos els veïns per esta situació que sens dubte esperem passe prompte per seguir impulsant en pròxim anys nous actes que continuen fent gran nostra festa patronal.

I per fer gran nostra festa demane que tots aquells veïns que tinguen balconades les ornamenten per que l'ambient festiu estiga present en cada racó del nostre poble.

Aprofite este espai per destacar el treball dels clavaris i clavariesses que des del passat mes d'agots estan treballant de valent per portar avant els seues actes festius. Per últim donar la més sincera enhorabona pels càrrecs a Nuria i les seues dames, màximes representants de la festa a Benifaió.

En nom de la regidoria de festes, que passem tots unes Bones Festes Patronals 2009

David Villanueva Alemany
Regidor de Festes

Saluda rector de Benifaió

Benvolguts amics:

El poble de Benifaió es disposa a celebrar les seues Festes Patronals, que comprenen molts actes esportius, socials, lúdics i religiosos. Respecte a la dimensió religiosa d'estes Festes Patronals, volem recordar que comencen amb la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu el 15 d'agost; després el dia 16 d'agost contemplem Sant Roc; l'endemà 17 d'agost honrem sant Gaietà; i el dia 18 d'agost ens unim tots els agricultors per a fer festa en honor de Sant Isidre Llaurador.

Continuen les festes el 20 d'agost, dia que els jóvens dediquen a la Mare de Déu, amb el títol de Divina Aurora. Per a finalitzar les festes el dia 22 d'agost dedicat a la nostra excelsa Patrona Santa Bàrbara.

Celebrem enguany les nostres Festes Patronals embolicats en un ambient de crisi econòmica, que tal vegada ens oblige a mantindre un esperit més auster, però que no ens ha d'impe-dir poder disfrutar de les festes d'una forma senzilla i al mateix temps més profunda.

No podem oblidar que les festes són necessàries per a la vida humana. Necessitem el descans, la relació més intensa amb els veïns, familiars i amics, els moments d'oci sa i profitós, la realització d'activitats que no es poden fer durant l'any...

Santa Bàrbara
Patrona de Benifaió

Tenint en compte estes coses, vos desitge de cor unes bones Festes Patronals de l'any 2009, plenes d'esperança, pau, fraternitat i solidaritat. Un salutació a tots i cada un dels veïns de Benifaió i amics que ens visiten estos dies.

D. Fèlix Duart Boluda
Rèctor Pàrroc

Saluda Intendent-cap Policia Local

La participació multitudinària dels veïns en les festes patronals del seu poble, i la gran afluència de ciutadans, amics i familiars, engrandixen la solemnitat dels actes que es constituïxen com una de les millors ocasions per a trobar-se amb totes aquelles persones que, per distints motius, al llarg de l'any resulta més difícil de trobar-nos.

En este sentit, les festes patronals de Benifaió són conegudes per la seua gran participació veïnal i agradable clima de convivència en els distints actes festius.

Fer encara més grans les festes del nostre municipi, no depén tant de la dificultats econòmiques del moment, sinó de la implicació que tots tinguem a continuar mantenint alegres i vigorosos els actes i celebracions.

Des de la Policia Local, treballem i col·laborem per que les festes patronals de 2009, oferisquen la millor acollida possible a totes les persones que en elles participen, amb el convenciment que també ens ajudaran a desenvolupar un harmoniós, alegre i pacífic clima de convivència.

La plantilla de la Policia Local els desitja una Bones Festes Patronals 2009

José Antonio Luzón Fernández
Intendent-cap policia local Benifaió

reina i dames 2009

Reina

de les festes

2009

Mai no m'haguera pogut imaginar que algun dia fóra jo l'encarregada d'escriure aquestes línies. La sort m'ha portat davant d'este paper per a convidar el poble de Benifaió i tots els que ens vullguen acompanyar en les nostres festes patronals del 2009.

Tant les meues dames com jo desitgem que estes siguen unes festes inoblidables, plenes de llum i de color, i així esperem omplir amb la vostra ajuda els nostres carrers d'emoció i de tradició.

A hores d'ara, les festes ja són ben a prop, i la meua Cort d'Honor i jo volem animar-vos a viure-les i desitjar-vos unes bones festes a tots.

Nuria Inglada Soler
Reina de les festes 2009

Nuria
Inglada
Soler

dames 2009

Irina Espert Fabregat

Estefanía García Jorge

Mª Sales Gómez Vendrell

Giuliana Latorre Longo

dames 2009

Alejandra Llácer Carceller

Belén Martorell Aguado

Zaida Pedrón Monago

Mª José Teruel Chenoll

**clavaris
divina
aurora**

**2
0
0
9**

iván albors francés

samuel albuixech martínez

quico almudéver císcar

pablo año vaquer

felipe añón fayos

salvador baltasar soler

miquel belda espert

javier casanoves navarrete

antoni chiral mezquita

sergio choví agustí

omar cuevas monserrat

miguel de la fuente blay

rubén delgado navarro

jesús salvador domingo bonillo

joan duart celdrán

julio duart hernàndez

jorge fernàndez de la fuente

ramsés fernàndez bonet

javier fernàndez talens

edgar francés rueda

josé luis francés serrano

carlos giménez campos

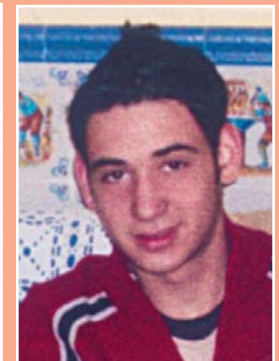
javier grau campos

josep guillem molina

iván llácer duart

aarón lópez ortuño

iván lópez vidallach

cosme magraner duart

enrique maiques rodríguez

jaime manzano morallón

joshua martínez alós

salvador martínez sala

alejandro martínez tejado

omar montalar abad

adrián moreno barberà

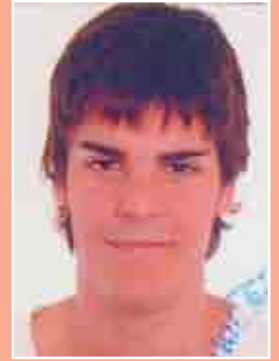
césar moreno gonzalvo

rené pérez esplugues

héctor piles penco

borja polo forner

raúl prats sánchez

jorge ríos rosa

fénix rovira clérigues

marco salvador pardo

carlos sánchez molina

césar seguer domingo

josé luís soler martínez

javier soler terrés

manuel tordera beltràn

antonio valbuena giménez

joan evarist vicente girona

alex catalá polo

vicente martínez blasco

david mateu blasco

daniel navarro sánchez

i en el record de tots... cristian duart fortea

programa d'actes

dissabte 1 d'agost

A partir de les 17:00 h Col·legi Santa Bàrbara

EXPRESSA'T

En un món en continu moviment i una societat passiva i acomodada, és el moment de fer coses.

Expressa't és un esdeveniment cultural i una oportunitat per a què cadascun dels veïns aprofite l'ocasió per mostrar les seues inquietuds, habilitats i projectes a la resta, i motivar al poble a emprendre nous reptes.

Tot el món té la necessitat d'Expressar-se i Benifaió té molt a dir.

Un esdeveniment per a tots els públics, en el que esperem que participe tots i totes.

A partir de les 23:00h tindrem **Nit de Rock en Valencià** amb Assekés i Fragmatic.

La entrada serà gratuïta, vos esperem a tots!!

EXPRESSA'T
BENIFAIO
Art i Música

POKAPOK ORGANITZA

1 D'AGOST
COL·LEGI
SANTA BARBARA
BENIFAIO

EXPRESSA'T DE DIA

A PARTIR DE LES 17:00 H

PROIECTIO ESCÈNA TALLER DE TEATRE AMICS DE LA CERÀMICA
EXPOSICIONS ARTS PLÀSTIQUES PINTA4 EXPOSICIÓ DE PINTURA FOTO
FORUM FI1 FOTOGRAFIA DE RETRAT EN VIU AMES DE CASA EXPOSICIÓ DE
TREBALLS EXIBICIÓ STREETBASKET 3X3 CLUB D'ESCACS BENIFAIO SIMULTÀ-
NIA CAMPIONAT D'EXIBICIÓ "MODO RELAMPAGO" TALLER DE CAMISETES
CREACIÓ DE CAMISETES AMB STENCILS GRAFFITERS EXIBICIÓ D'ART URBÀ
ETC.ETC.

EXPRESSA'T DE NIT

20:00 CONCURS DE SKATE
AMB PREMIS PER ALS PARTICIPANTS

23:00 CONCERT DE ROCK BENÈFIC
ASSEKES FRAGMATIC
AMB LA COL·LABORACIÓ DE AFAB I SOM I ESTEM

0:30 FI DE FESTA
CATALINA ISIS POKAPOK DJ'S

FRAGMATIC POKAPOK DJ'S

CATALINA ISIS
(THE MILL CLUB)

dimecres 5 d'agost

19.00 h... Del 5 al 14 d'agost... Frontó Municipal TORNEIG LOCAL DE FRONTENIS

Organitza Club Frontenis Benifaió (Inscripcions fins el 4 d'agost a la pista de frontó de 19:00h - 22:00h o al tlf: 678 574 778)

divendres 7 d'agost

23:00 h... Col·legi Sta Bàrbara

CONCERT DE FESTES

a càrrec de la Societat Artística Musical de Benifaió

00:00 h... Col·legi Trullàs

Discomòbil organitza Falla Mitja Capa

dissabte 8 d'agost

23:00 h... Plaça Major PRESENTACIÓ de la Reina de les Festes i

dames d'honor. En acabar actuació del grup

Moviment Sway amb l'espectacle "Soñar"

00:00 h... Col·legi Trullàs

Discomòbil organitza Falla La Verge

dilluns 10 d'agost

12:00 h... Plaça Major

CUCANYES, organitza Clavaris de la Divina Aurora

13:00 h... Font de la Carrasca

PATO, organitza Clavaris de la Divina Aurora

16:30 h... Bar de COHOCA

CAMPIONAT DE TRUC per parelles per a tot el poble.

Organitza COHOCA Benifaió i Consell Agrari

(Inscripcions al Bar COHOCA fins el 10 d'agost a les 16:00h)

18:00 h... Carpa Clavaris Divina Aurora

CONCURS DE PARXIS, organitza Clavaris Divina Aurora

(Inscripcions per a participar als concursos organitzats pels clavaris el dilluns 10 d'agost a partir de les 16:00 h)

dimarts 11 d'agost

12:00 h... Plaça Major

CUCANYES, organitza Clavaris de la Divina Aurora

13:00 h... Font de la Carrasca

PATO, organitza Clavaris de la Divina Aurora

18:00 h... Carpa Clavaris Divina Aurora

CONCURS DE TRUC,
organitza Clavaris de la Divina Aurora

00:00 h... Col·legi Santa Bàrbara

Actuació de l'ORQUESTRA LA TRIBU

dimecres 12 d'agost

12:00 h... Plaça Major

CUCANYES, organitza Clavaris de la Divina Aurora

13:00 h... Font de la Carrasca

PATO, organitza Clavaris de la Divina Aurora

18:00 h... Camp "Paco el Mañà"

CONCURS DE LLAURAR AMB CAVALLERIA

Organitza COHOCA Benifaió i Consell Agrari
(Informació al tauler d'anuncis de COHOCA)

18:00 h... Carpa Clavaris Divina Aurora

CONCURS DE "XAMELO",
Organitza Clavaris Divina Aurora

00:00 h... Col·legi Santa Bàrbara

Actuació de l'ORQUESTRA SELVA

dijous 13 d'agost

12:00 h... Plaça Major // 13:00 h... Font de la Carrasca

CUCANYES // PATO organitza Clavaris de la Divina Aurora

18:00 h... Camp "Paco el Mañà"

CONCURS DE MANEIG DE TRACTOR Organitza COHOCA Benifaió i Consell Agrari
(Informació al tauler d'anuncis de COHOCA)

18:00 h... Carpa Clavaris Divina Aurora

CONCURS "DESAGRADABLE" i

FESTA DE LA CERVESSA

organitza Clavaris de la Divina Aurora

00:00 h... Col·legi Santa Bàrbara

Actuació de l'**ORQUESTRA LÍMITE**

divendres 14 d'agost

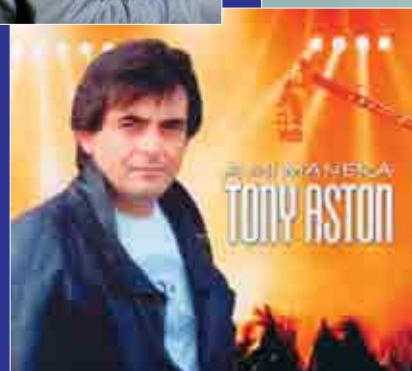
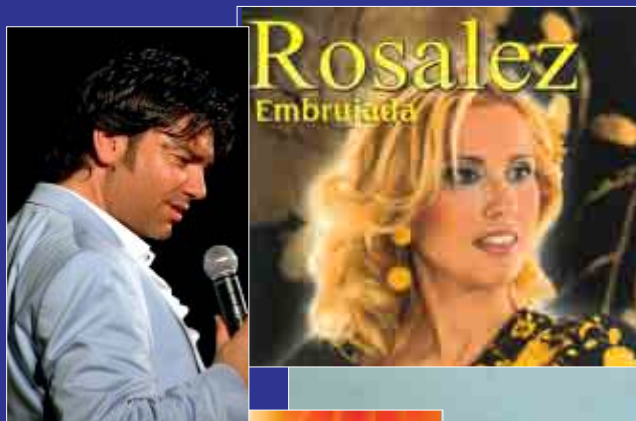
18:00 h... Pels carrers de Benifaió

ENTRÀ DE LA MURTÀ

organitza:

Clavaris de la Divina Aurora

20:30 h... Col·legi Santa Bàrbara
HOMENATGE ALS NOSTRES MAJORS
 amb l'espectacle "NOCHE DE COPLAS"

Els tiquets per a l'Homenatge
 als Nostres Majors
 s'arregliran al Centre Cultural
del 10 al 12 d'agost
 d'11:00h a 14:00h
 i de 19:00h a 21:00h

00:00 h... Carpa Clavaris Divina Aurora
DISCOMÒBIL
 amb els dj's José Conca i Topy
 organitza Clavaris Divina Aurora

dissabte 15 d'agost.....Mare de Déu d'agost.

08:30 h... Centre Cultural Enric Valor
TORNEIG D'ESCACS INDIVIDUAL
 Organitza Club d'Escacs Benifaió

10:00 h... Parc Valmontone
TROFEU FESTES PETANCA 2009
 Organitza Club Petanca Benifaió
 (Inscripcions a les 9:30h al Parc Valmontone)

20:00 h... Església Parroquial

MISSA cantada en honor a la Mare de Déu d'Agost
A continuació Processó i en acabar Castell de Focs
Organitza Clavariesses Mare de Déu d'Agost

23:30 h... Col·legi Santa Bàrbara

BALL DE GALA en honor a la Reina de les Festes i dames
d'honor amb l'actuació de l'orquestra **ÍNDICE**
Després discomòbil

Preu tiquet: 5 euros
Venda tiquets Centre Cultural
Del 10 al 13 d'agost
d'11:00h a 14:00h
i de 19:00h a 21:00h

diumenge 16 d'agost.....Sant Roc

18:00 h... Carpa Clavaris Divina Aurora

CONCURS "PÓKER TEXAS HOLD'EM",
organitza Clavaris de la Divina Aurora

20:00 h... Església Parroquial

MISSA cantada en honor a Sant Roc
A continuació Processó i en acabar Castell de Focs
Organitza Clavariesses de Sant Roc

Preu tiquet: 3 euros
 Venda tiquets Centre Cultural
 Del 10 al 13 d'agost
 d'11:00h a 14:00h i de 19:00h a 21:00h

L'Ajuntament instal·larà taules i cadires al pati del col·legi per que els veïns porten el sopar de "sobaquillo". Durant la venda de tiquets, en acabar l'afora de dins del col·legi, la reserva de taules continuarà fora del centre escolar
 L'Ajuntament ficarà la "picaeta" i la beguda

22:00 h... Col·legi Santa Bàrbara

SOPAR DE FESTES

(Entrada al recinte a partir de les 21:00 h)

PATROCINEN:

dilluns 17 d'agost.....Sant Gaietà

D'11:00h a 13:00h i de 17:00h a 20:00h... Col·legi Santa Bàrbara

FESTIVAL INFANTIL amb castells i jocs per als més menuts

En acabar, RUTA CULTURAL INFANTIL EN BICICLETA.

Dirigida als menuts de Benifaió acompanyats pels seus pares.
 Eixida Col·legi Santa Bàrbara. Organitza Club Ciclista Benifaió

20:00 h... Església Parroquial

MISSA cantada en honor a Sant Gaietà
 A continuació Processó i en acabar Castell de Focs
 Organitza Clavariesses Sant Gaietà

23:00 h... Coetòdrom Eres del Trullàs

CORDÀ INFANTIL. Coordina Penya El Coet. (Normes cordà pàg. 37)

00:00 h... Carpa Clavaris Divina Aurora

DISCOMÒBIL amb els dj's Javi Palmero i convidats
organitza Clavaris Divina Aurora

dimarts 18 d'agost.....Sant Isidre

12:30 h... **COHOCA Benifaió**

ENTREGA DE PREMIS dels concursos organitzats per COHOCA i Consell Agrari Municipal

20:00 h... **Església Parroquial**

MISSA cantada en honor a Sant isidre

A continuació Processó i en acabar Castell de Focs

Organitza COHOCA, Consell Agrari Municipal i Ajuntament de Benifaió

De 23:00 h a 01:30h **Col·legi Santa Bàrbara**

1ª NIT DE FESTA LIGHT AMB DISCOMÒBIL dirigida a
jóvens de 12 a 17 anys. Es vendrà beguda sense alcohol

dimecres 19 d'agost

A partir de les 17:30 h **REPLEGA** dels Clavaris de la Divina Aurora

21:00 h... **Església Parroquial OFRENA DE FLORS a la Divina Aurora** a càrrec dels Clavaris

De 23:00 h a 01:30h **Col·legi Santa Bàrbara**

2ª NIT DE FESTA LIGHT AMB DISCOMÒBIL dirigida a
jóvens de 12 a 17 anys. Es vendrà beguda sense alcohol

dijous 20 d'agost.....Divina Aurora

A partir de les 09:30 h

REPLEGA dels Clavaris de la Divina Aurora

12:00 h... Església Parroquial

MISSA cantada en honor a la Divina Aurora. En acabar mascletà a càrrec dels clavaris

21:00 h... Recorregut de costum

PROCESSÓ DEL FOC a càrrec dels Clavaris de la Divina Aurora. En acabar Castell de focs

01:00 h... Coetòdrom Eres del Trullàs

CORDÀ a càrrec dels Clavaris de la Divina Aurora. (Normes cordà pàg. 37)

divendres 21 d'agost

19:00 h... Camp de Futbol **PRESENTACIÓ DEL C.D. BENIFAIÓ**

20:45 h... Plaça del Progrés **HOMENATGE ALS PIROTÈCNICS**,
Organitza Penya El Coet, amb una "tirà de coets".
Col·labora Pirotecnia Hnos. Caballer

00:00 h... Carpa Clavaris Divina Aurora

DISCOMÒBIL amb els dj's Danny Fiddo i Ronro (Barraca)

dissabte 22 d'agost.....Santa Bàrbara

07:30 h... **DESPERTÀ**. Coordina Penya El Coet

08:30 h... Centre Cultural Enric Valor

TORNEIG D'ESCACS PER EQUIPS Organitza Club d'Escacs Benifaió

10:00 h... REPLEGA Reina de les Festes i Dames d'Honor

12:00 h... Església Parroquial

MISSA cantada en honor a Santa Bàrbara

14:00 h... MASCLETÀ (Hnos. Caballer)

18:30 h... Canxa de Pilota

PARTIDA DE GALOTXA.

Organitza Club Pilota valenciana Benifaió

21:00 h... PROCESSÓ en honor a Santa Bàrbara

En acabar CASTELL DE FOCS (Hnos. Caballer)

00:00 h... Carpa Clavaris Divina Aurora

FESTA DE DISFRESSES AMB DISCOMÒBIL

Organitza Clavaris Divina Aurora

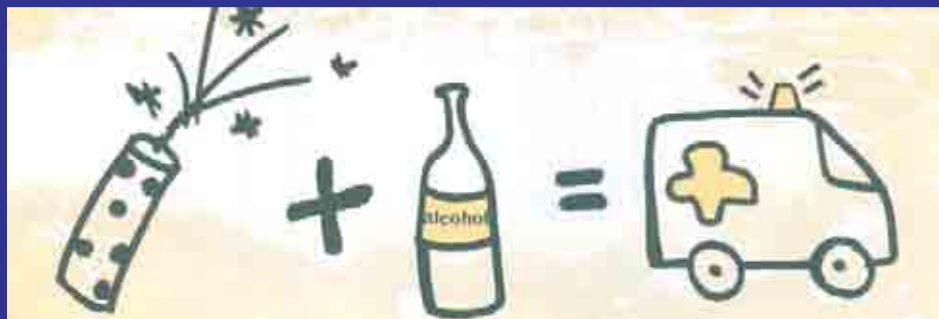

01:00 h... Coetòdrom Eres del Trullàs

CORDÀ. Coordina Penya El Coet. (Normes cordà pàg. 37)

**Fes cas de les
normatives i recorda...**

normativa cordà

- A la cordà Infantil els menuts hauran d'estar acompanyats en tot moment per un adult
 - El "coetòdrom", instal·lat a les eres del Col·legi Trullàs, tindran portes d'entrada i eixida
 - Junt al "coetòdrom" hi haurà una farmaciola per als possibles accidents.
 - Estan totalment prohibits els coets d'una eixida així com llançar coets fora del recinte.
 - Les destrosses personals i materials seran responsabilitat de l'infractor.
 - És obligatori una vestimenta adequada: botes de protecció alta, pantaló llarg per dins de les botes i degudament subjecte a la cintura, la peça del tronc serà de manega llarga introduïda per dins del pantaló. Esta vestimenta potser substituïda per un mono conjunt. El cap haurà d'estar protegit totalment.
 - Els menors de 18 anys han d'anar acompanyants per un major d'edat.
 - La cordà estarà coordinada per la Penya El Coet.
- Estes normes son aplicades tant per a la cordà de majors com per a la infantil.

normativa processó del foc

- Caldrà arreplegar les acreditacions per participar a la processó el dia abans de l'acte a les dependències de l'Ajuntament entregant fotocòpia del D.N.I.
- Atenent a la normativa actual, els coets hauran d'anar subjectes amb pinces durant tot el recorregut de la processó.
- Cal obeir les instruccions de la Policia Local i Protecció Civil.
- Els menors de 18 anys han d'anar acompanyats d'un major d'edat.
- Les responsabilitats que es deriven de qualsevol infracció a esta normativa seran exclusivament de l'infractor.

clavariesses **Mare de Déu d'agost**

Belén Añó Duart
Alicia Rodríguez Nofuentes
Belén Martínez Boluda
Emi Martínez Ruiz
Marga Tejado Villajos
Pili González Martí
Inma González Martí

Cristina González Martí
Antonia Luisa Ferrer
Mª José Alepuz Pascual
Salud Carmona Ballester
Begoña Carracedo Lerma
Mª José Valbuena Ruiz
Ana Carracedo Lerma

clavariesses **Sant Roc**

Juani Benito
Lorena Ballester
Mª Pilar Ballester
Maite Clérigues
Ana Choví
Mila Domingo

Elena Fontestad
Merche Gómez
Mª José Gonzalez
Alicia Martínez
Sonia Martínez
Mª José Rovira
Eva Mª Salvador

clavariesses **Sant Gaietà**

Pepita Duart Pérez
Mª Asunción Llorca Fuentes
Ana Teresa Martín Aguado
Encarnita Martín Aguado
Emilia Bosch Raga
Amparín Llácer Marí
Maite Aranda Marí
Esmeralda Martí Carbó
Mª Nieves Lerma Moreno
Mª Carmen Lerma Moreno

reportatges...

EL PADRE

Un hombre fundamental en la vida del hijo

Por Mª Dolores Gómez Machí

Este año vamos a detenernos en homenajear al padre; pero no a ese ser que engendra, desaparece y nadie le encuentra, el de - si te he visto no me acuerdo -, sino a un hombre muy diferente, integro, consciente, con valores, etc., y lo más relevante de todo es, que siempre se ha preocupado por el bien de su/s hijo/s.

A Sigmund Freud, no le cabía concebir ninguna necesidad tan importante durante la infancia de una persona que la necesidad de sentirse protegido por un padre.

Si nos remontamos a nuestra niñez, ¿Quién no sentía júbilo y satisfacción cuando regresaba del trabajo su padre, abría la puerta de la casa, e íbamos a recibirle corriendo con los brazos en alto para abrazarle? Y cuando llovía, acudía a recogernos al colegio; o aquellos festivos que nos acompañaba a la feria, al cine, a la playa, a la montaña,... Y cada 19 de Marzo, cuando dentro de la familia, celebrábamos o celebramos su festividad, mostrándole nuestro agradecimiento y cariño. Son sencillas cosas que para algunos puede que no tengan importancia, en cambio para la mayoría, es grato recordarlas; como también, cuando ya han fenecido y evocamos hechos o circunstancias que han impreso su

huella en nosotros, al igual que en Mª José Castelló Roig cuando memora a su padre, el **Sr. Salvador Castelló Sanchis**, quien era exportador y muy apreciado allá donde iba; pero con su familia era algo especial; a su esposa la quería inmensamente y con sus hijos mantenía dedicación, disciplina y desvelo. Y ¡cuánto valor tiene que una hija diga como ella:- "Tots els dies del món me'n recordo de mon pare i me'n recordaré mentre visca." ! --

Decía Anne Sexton:- No me importa quién fue mi padre. Lo importante es quién recuerdo yo que era. Con cualquiera de ustedes que hablase todos me contarían algo agradable que recuerdan de su padre, pero si por desgracia no fuera éste su caso, y en cambio, algo le disgusta o desagrada de su progenitor, le aconsejaría, que esa pesadilla que ha martilleado su cabeza durante cierto tiempo, no sea más el motivo que le perjudique o amargue su vida y, encasille en su mente esa actitud, hábito o comportamiento como un modelo para no copiar.

Decía Charles Wadsworth: --Cuando un hombre se da cuenta que su padre tenía razón, normalmente tiene un hijo que cree que está equivocado. --

Haikú: AL PADRE
"Es un buen padre
quien transmite valores,
enseña y cuida"
M^aD. G. M.

Consejos como éstos puede que hayamos escuchado alguna vez:- Es distinto tener miedo a ser prudente. -- "L'arber de xicoetet s'adreça" - Quien tiene vergüenza ni come ni almuerza. - Quien todo lo quiere, todo lo pierde. A mal tiempo buena cara. Haz bien y no mires a quien... - O expresiones como éstas:--" Açò no té trellat ni forrellat!. -Qui no arrisca no pisca. - Aquell anava portant-s'ho cap al seu costal. - A la taula i al llit al primer crit - A vore/veure, parle jo o passa un carro? -- Encara dius, ... anava posant-me les pedres a quatre.-- Eixe encara no s'ha mirat la seua gepa!. - Açò ha d'acabar com el ball de Parra. -La vergonya cria ronya. - Vergonya, però de fer coses que no es deuen fer. -- Xe, en quin bullit m'has posat!. -- Este/aquest, vol comprar duros a tres pessetes.-- El cuidador s'ha de cuidar tant com al malalt perquè sinó emmalaltirà".--

Nuestros mayores, por su experiencia y tradición, siempre han divulgado esa sabiduría popular que oralmente han ido trasmitiéndonos. Seguidamente os relato algunas anécdotas, citas, hechos, etc., de algunos hombres de nuestra tierra; padres, escogidos un poco

al azar, que por la amabilidad que han tenido sus familiares de participárnoslos, pasarán a formar parte de la historia escrita de nuestro pueblo:

Sr. Miguel Alepuz Clérigues, " Micalet de Topo".- Era un hombre sencillo, afable, que tenía seis hermanos y cinco hijos. Un labrador trabajador, que daba prioridad a la familia. A diario, cuando regresaba a casa después de acabar su jornada laboral campestre, sin prestar ninguna atención a su cansancio, cogía a sus hijas, una a hombros y la otra de la mano, y se iba a ver a sus padres, aunque sólo fuese un momento. A veces les hacía palomitas de maíz, otras, les contaba algún cuento o jugaba un poco con ellas, mientras su esposa preparaba la cena. Si se cruzaba con alguna nieta por la calle, ésta le saludaba y le daba un beso, entonces el abuelo Miguel exclamaba: --"Quan de temps fa que l'auelo no besava una dona!".-- Cuando daba "l'estre-na"o aguinaldo en Navidad a su hijo, inculcándole el ahorro, decía: --"Cinc duros per a ensenyar-los i un duro per a gastar-lo"--. El consejo nunca faltaba en su boca. Si oía criticar algún joven casado a la esposa le decía: - "Xiquet, no fases cas ni digues això, portat bé sinó la teua dona et posarà el pa dur."- A sus hijos decía: --"Quan veges a un vellet, ajuda-li a creuar el carrer... i pregunta-li - Vostè, a què vol que li ajude?. "-- Fue un hombre previsor y organizado. Siempre decía: --"Un llaurador, quan es va a comprar

una haca, el primer que ha de fer és el pessebre"--. También era muy generoso. Sembraba hortalizas y cuando regresaba del campo, siempre daba de todo lo que traía a quienes iba encontrando por el camino. Los agraciados también le correspondían y, entonces decía: -- "Les carxofes s'han tornat raïm!"...--. Detestaba que se burlaran de alguna/s persona/s, en cambio disfrutaba viendo a la gente contenta, aunque para ello tuviera que emplear su ingenio hasta tal extremo que, incluso en el ambulatorio era capaz de decir una que otra broma hasta que todos los presentes se desternillaran. Tras ser intervenido de cataratas, cuando la gente se interesaba por su salud, él les respondía: -- "Què si em veig? Mira si em veig que ara veig a les dones cap avall!"--.

Fue presidente del Musical. Cuenta el **Sr. José Rovira Alepuz, Pepe "Xuxim i Besó"**: - Un día, estando reunido el Sr. Miguel con dos compañeros de la junta, el **Sr. Eduardo "el Gato"** y el **Sr. Pascual "l'auellet"**, mientras exponían un proyecto, de pronto se levantó un hombre y dijo: -- ¡Eso es absurdo!- Los amigos del Sr. Miguel, preocupados, le preguntaron: --" Micalet, què vol dir eixe home?, --" Xe! un nap collit en la "surda"--.

Esa frase decía también el **Sr. D. José Carbonell Hernández**, quien era un hombre justo, recto, y junto con otros valencianos fundó en Valencia la Cooperativa Farmacéutica, de la que ostentó el cargo de

presidente durante muchos años. Fue alcalde de Benifayó, pero sin percibir por ello ningún salario, tampoco cobraba a los pobres cuando precisaban algo de su farmacia; según cuenta su hija Mª Luisa.

Durante su mandato se elaboró el Plano General y Proyecto de Ensanche de la población. En marzo de 1925, el coste de las obras se calculó en cuatrocientas mil pesetas y en base a esa cantidad se hizo el estudio financiero. Los proyectos fueron obra del arquitecto D. Emilio Artal Fos, de Sueca, paisano suyo. En el año 1926, al aumentar la afluencia de mujeres a lavar en el lavadero situado al aire libre, y este recinto ser insuficiente por las exigencias de demanda que acontecían, se modificó el existente, construyendo en el centro del mismo, un pasillo central con una acera en cada lado, albergado por un cobertizo con tejado donde se refugiaban las mujeres cuando eran sorprendidas por la lluvia, o se protegían del tórrido sol del mediodía en el corazón del verano. Además, se realizaron otros logros urbanísticos importantes en nuestra población, entre ellos están el adosquinar la C/ Ángel, y la C/ Estación, porque cuando llovía se llenaban de barro.

Conmemoraban los trabajadores el 1 de Mayo dentro del local de Clavellino, que era semejante a la U.G.T. de ahora, pero el alcalde D. José les indicaba que afuera no celebraran ningún acto ni manifestación, porque estaba vigilando la Guardia Civil y si a alguien prendían él no podría hacer nada para evitar-

lo. Decía: -Todo ocurre porque les quitan jornal a los trabajadores y eso no se puede consentir. El 1 de diciembre de 1929 fue inaugurado el Mercado Municipal y se colocó la primera piedra del Grupo Escolar Sta. Bárbara; habiéndole transmitido su cargo en este año a D. Juan Fontabella Rodrigo "el Cubano", quien lo ocupó por poco tiempo.

Sr. Ramón Andrés Montalvá, "Nostre Senyor".- Tenía muy buen carácter, nunca se enfadaba y soportaba muy bien las adversidades. De su matrimonio tuvo dos hijos y una hija, Pilar. El sobrenombre lo adquirió de su padre, porque en Navidad, interpretó el papel de Jesús en una obra de teatro, pero el tío Ramón, que coloquialmente decíamos, respecto a su actitud y comportamiento se acercaba bastante a su apodo. Todo le daba lástima, todo era bonito, grande y demasiado para él; encontrándose correspondido con poco que le hicieran. Acompañaba a sus nietos a la escuela y acostumbraba a contarles muchos cuentos, pero cada vez de una nueva manera distinta. Los domingos jugaban a naipes con la abuela Pilar, su esposa, y hacían artimañas para que ganase ella, sino se disgustaba. En el cine era aposentador y, cuan-

do le colocaban de portero, si veía mero-deando algún niño que no llevaba dinero para la entrada, le decía moviendo un poco la cabeza: --

Toca!...Vine i entra ara que no et veu ningú...Ara passa i amagat i, després entra tu."--

Hacía restauraciones de carpintería con la intención de que durasen cien años y un día. Su vehículo era la bicicleta, que utilizaba para desplazarse. Un día, cuando se cerró la puerta de su casa, dijo a su hija: -- "Si que mous faena, total perquè s'ha tancat la porta. -- Però home, si jo no duc la clau tampoc.-- Filla, agafa el cotxe i ves a buscar les claus.-Però pare si estan dins de casa...". -- Otro día, en la rotonda de Almusalas se puso a dar vueltas y más vueltas, se mareó de tal manera que regresó a su casa diciendo: -- "Me'n anat a Almussafes i no sé allí que han fet que no he pogut entrar".-- Cuando su esposa le pedía una pera:--"Ramón, trau-me una pera,..."-- Entonces él cogía una pera del frutero que aún estaba verde, su hija al verlo le indicaba que esa estaba dura, porque aún no había madurado, pero él le contestaba: -- "Calla, calla, jo li pegue un colp en la taula i es fa blaneta"--. Ya de mayor, iba al campo con su yerno Julio y sembraban verduras. Cuando las recolectaban, las metía en bolsitas, que luego repartía a varias familias del pueblo:--

Xe! que mengen."--

Sr. Ramón Choví Soler, "Guaita".- Nació en el año 1897. Muy joven, se incorporó voluntario al ejército, llegando a ser un gran músico militar que por oposición obtuvo su plaza. Durante su etapa profesional fue galardonado varias veces. Todos los veranos él con su familia acudían en verano a Benifayó, para tocar en las fiestas.

Cuentan sus hijas: Julia y Consuelo, (primas de Matilde y Teresa Campos Choví) que, había un director suyo que poseía un carácter difícil y agrio. En los ensayos, siempre las hacía pasar canutas a todos. Harto de aguantar tanto maltrato inmerecido, un día comentó a sus compañeros: --...¡O bien vamos todos a la cárcel o estos abusos se terminan ya de una vez!... Porque nosotros somos músicos, no venimos aquí a incordiar ni hacer guerrillas sino a tocar la música. Porque la música no debe tener ningún color,... -- Cuando el director empezó a insultarles como en anteriores ensayos, se levantó del asiento, y dirigiéndose a él, dijo: -- Nosotros no queremos aguantar más estos insultos, porque aquí todos somos personas, no somos rojos, ni negros, ni blancos, a todos nos une la misma finalidad, la música...-- Todos se encontraban asustados, porque desconocían lo que allí podía pasar. El director no tuvo réplica alguna para contestar. Él fue el único músico que se había atrevido a hablar con fundamento y, por el tiempo, se

convirtió en su mejor amigo.

Sr. Vicente Díaz Soler.- Era yerno de D. José Carbonell Hernández. Cuenta su viuda Mª Luisa: --... Era la década de los años sesenta, cuando con unos amigos, fue a ver el fútbol a Rusia, porque jugaba España en Moscú. Allí había mucha vigilancia y siempre había un guardia u otro a su alrededor, sin dejarles un minuto a sol ni a sombra. Como conversaban en valenciano, el guardia que les vigilaba, que sólo conocía el castellano no podía entender sus conversaciones y, les insistía para que utilizaran el castellano en sus diálogos. Entraron en un bar a tomar algo. Uno de ellos, Esteve, que pronunciaba muy bien, leía el periódico y los demás seriamente escuchaban, de pronto dijo:- ¿Haber si sabéis que es lo que más me ha gustado de Rusia? -- Todos quedaron reflexivos unos instantes, cuando de repente y con cierta picaresca exclamó en valenciano:- "el pa rus "--. De repente, los valencianos participaron unánimemente en la risa creyendo que se refería a "el parrús", sin poder parar de carcajear.

D. Vicente Gimeno Meliá -- ... Eran los años sesenta, aquella época que se daba valor a las cosas, que la austeridad de la posguerra daba sus últimos coletazos. Era este alcalde, un hombre campechano y muy amigo de los niños de la vecindad. Vivía en Benifayó, en una casa grande, y entre sus estancias había una destinada a despensa, "el rebost". Allí

guardaban los víveres para sustentarse él y su familia. Algunos niños como **José Luís García Sanfélix, José Miguel Duart Costa, Rodri Palmero Rodrigo**,... , cuando les veía jugar por la calle, les llamaba, entraban con él en su casa y les acompañaba a la despensa, donde entre otras cosas, había un saco grande lleno de azúcar, a quienes indicaba que cogieran algunos puñados. --"Mengeu tot el que tingueu gana!"--. Los niños contentos por la golosina, se relamían los labios endulzados, y le mostraban su gratitud.

El Sr. Gimeno, también tenía una casa en Montortal, donde se desplazaba de tanto en tanto para mantenerla hacendada. En esos desplazamientos, el coche era conducido por el **Sr. José Martínez Cardete**, conocido por el tío Pepe "el Capó", que era taxista de Benifayó, conducía muy bien, y su experiencia en esta profesión, proporcionaba seguridad. El Alcalde iba sentado junto al conductor, tras ellos, iban acomodados estos niños de la vecindad, que se los llevaba un rato con el consentimiento de sus padres. Durante el trayecto el Sr. Gimeno, cuando le parecía, sacaba el brazo por la ventana y golpeaba con la palma de la mano la puerta del coche, a la vez que gritaba: --" Amagueu-se, que venen els indis!"-, y los niños asustados, se escondían acurrucaditos bajo el asiento, sin rechistar, hasta que les comunicaba que ya no había peligro, y volvían a sentarse en sus respectivos lugares.

Todos los años D. Vicente con su familia iban

a Teruel y a Camarena en época estival. A diario salía a caminar por la montaña con sus tres hijas. El trayecto era largo, porque él nunca se cansaba, en cambio sus hijas, que eran muy jovencitas, regresaban fatigadas. Cuando al padre le parecía, colgaba de la rama de un pino el botijo de agua que llevaba, y decía a las chiquillas, --"A vore, quina és la que aplega a tocar-la? A qui l'aconseguisca li donaré una pesseta...". Mientras él entretenía y cansaba a sus hijas haciendo ejercicio saludable, la madre junto a Doloretas "la Fotja", que era "la fadrina" de la casa, estaban haciendo las tareas domésticas en el piso alquilado.

Sr. Isidro García Esteve.-

Recuerda la Sra. Mila de su padre, que era cariñoso con sus tres hijas, y entre sus brazos las rodeaba a las tres juntas, cuando tenía que comentarles alguna cosa, les decía:-" ... Açò és el que hi ha, ... Açò és el que podeu fer,... Açò és el que us pot passar."

Sr. Carmelo Gómez Gas.-

-- "No et burles del meu dol que quan el meu siga vell el teu serà nou". -- La comida reposada y la cena paseada. A veces decía a su primogénito cuando era pequeño y quería ayudarlo:-"Mireu, ací està mil homes!" -- A caballo regalado, nunca le mires el diente. --" Comptar moltes vegades, pagar una. - A gent jove, pa blanet". --

Sr. Vicente Machí Piles, "Baldoma".-

Ensalzando el valer de la esposa decía: --

"Més que les molaes/ la revoltonada d'un sostre, tapen les dones honrades. - Mai comences a fer la casa per la teulada. -Si una cosa vols ser, posa-t'ho en el ca. - La gent té alts i baixos en la vida, i a vegades es produeixen malentesos - Tota pedra fa paret" - Quien se levanta tarde ni oye misa ni come carne. - Un hombre que madrugó, una cartera encontró, alguien tarde se acostaría cuando la perdió.- Lo que no quieras para ti no lo quieras para otro. -- El saber no ocupa lugar.-- Y entonces agregaba **D. Emilio Miedes** (profesor): ---El saber no ocupa lugar, pero a ti, te hará ocupar un lugar en la vida.-

Sr. Francisco Martínez Gadea, "Canyete".- - "Quan vages a obrar-te una casa, n'adona't bé a on et poses perquè l'obra et costarà els mateixos diners, el taulell val igual si el col·loques al mig de la plaça que en el barranc, en canvi, no viuràs igual en un lloc que en l'altre. En recordat sempre: - vora a barranc i de riu mai fages/faces niu.-"

Sr. Vicente Piles Gas, " Fesolet".-

-- " En València venen mantes, en Benifaió mantons, i en Almussafes i Sollana ,tomates i pimentons. Xe quins collons!. - No digues mai, d'eixa aigua no beuré, per bruta que tu la veges. - Quan a mi em batejaren, diuen que no estava quiet, l'hi tirí el ciri a l'acòlit, al sacrista el sarpacet. Una feta molt rebona a la comare l'hi vaig fer, l'hi vaig regar tota la falda i això que era xicotet". --- No abuses del infeliz aunque el dinero te sobre, que yo he visto a un rico vestirse con los despojos de

un pobre.--

Sr. Casimiro Romero Carsí.-

"-- Qui té padrins el bategen". -- Quien a buen árbol se arrima buena sombra le cobija.

Sr. Sabas Sanfèlix Expósito, "Pepe Feniu".- Nació en Játiva, el 5 de Diciembre de 1876. Después de ser bautizado, fue entregado en el Hospital de esa localidad., después, fue trasladado al de Valencia. A los dos días, le llevaron para lactar a Benifayó, a casa del matrimonio: Andrés González y Francisca Espart, que recibieron treinta reales. En 1879, cuando debían devolverlo al Hospital, lo prohijaron, a pesar de tener más hijos. Fue creciendo y su padre le enseñó el oficio de pocero. Como no podían pagar la cuota para abstenerse del servicio militar, tuvo que incorporarse a filas en la Guerra de Cuba y Filipinas. A su regreso, se dedicó a construir pozos, a limpiar los existentes en las casas. Hizo también hornos de cal, para las obras de las viviendas; de los cuales salió la cal que se utilizó en la construcción del Colegio de Cristo Rey. En el año 1900 funda junto con otros vecinos la Adoración Nocturna, colaboró en la Cooperativa del Sagrado Corazón.

De su matrimonio nace una hija en 1902, Doloretas "la Pohera". Fue encarcelado en el año 1936, en las Torres de Quart, donde su hija se desplazaba a pie para traerle comida. Su nieta, la Sra. Lola Llácer Sanfèlix, le recuerda y ahora con mucho cariño, cuando los domingos la acompañaba a misa; y encima

de sus hombros, fue haber la inauguración de la Cruz de los Caídos; también, junto con otros hombres de la población, tiraban de la cuerda para subir las nuevas campanas al campanario. Ella, que vivió en casa de sus abuelos, recuerda, cuando regresaba del campo como guarda rural, se sentaba junto a la chimenea, y al calor del lar, su abuela, con cuatro agujas, hacía calcetines para toda la familia; su abuelo trenzaba cuerda de esparto, para atar las gavillas de leña de la poda de los naranjos, mientras ella hacía los deberes escolares.

Sr. Rogelio Ibor.- Nació el 3 de julio de 1915, perdiendo a su madre dos horas después del alumbramiento. Le amamantó una mujer de Sollana "la tia Francisqueta", quien le transmitió la gran bondad de su corazón y fue a quien de por vida llamó madre. Cuando tenía nueve años, su padre contrajo matrimonio con Dña. Rosa, maestra nacional, que le quiso y crió, preocupándose siempre por su educación y cultura.

Rogelio era un muchacho despierto e inteligente, y junto a su gran maestro D. Vicente Medina amplió y afianzó sus conocimientos, haciendo de él un hombre culto y educado. Conociendo idiomas, desde muy joven viajó a otras naciones (Inglaterra, Francia, Suiza, Alemania Italia), en principio por afición, más tarde por su profesión de comerciante. Fue uno de los fundadores de la Cooperativa del Sagrado Corazón, uno de los promotores de

"las casas baratas" o viviendas de protección oficial, bloque situado en la Avda. Caja de Ahorros-C/ Juan XIII. Fue secretario de la Unión de Cooperativas de Valencia, consiguiendo en aquella época grandes ventajas para las cooperativas de la comarca. En su madurez, hizo una gran labor por el tenis de mesa en Benifayó. Arbitro internacional y presidente de la Federación Valenciana de este deporte, con su equipo: **Fuster, Juanjo Ibáñez, Ximo Martínez, Joan y Josep Casas, José Antonio Gómez**, etc., cosechó grandes triunfos para nuestro pueblo, consiguiendo ser tanto campeones nacionales como internacionales.

Nos comenta su hija Rosa Fina :-- Si durante su vida y en cualquier ámbito que se movió fue persona ejemplar, como padre adquirió el máximo galardón, porque fue un padre positivo, dialogante, protector, maestro... Nunca le escuché que hablara mal de nadie, siempre encontraba la disculpa o la excusa para perdonar. Él decía: -No debemos juzgar a nadie, sólo Dios tiene esa potestad, porque desconocemos las circunstancias que rodean o influyen en las personas respecto a sus actuaciones... Hay que sembrar amor para recoger amor, porque quien siembra tormentas indiscutiblemente recoge tempestades. Hay que saber ESTAR. Es más difícil bajar un escalón que subir dos, porque todos no saben estar a la altura de las circunstancias. Cuando la gente que te rodea sea más inteligente y de más alto nivel que tú, simplemente

te calla, escucha y sonríe... Pero cuando sean al contrario, de inferior cultura o situación social que tú, ahí está lo difícil, no debes de consentir que se sientan incómodos contigo.- En las tardes tormentosas de verano, mi padre, mi hermano y yo nos sentábamos junto a la ventana para leer y comentar. De fondo, sonaba música clásica, que entonces a mi me parecía pesada y poco interesante, en cambio lo que él pretendía era educar nuestro oído. Nos contaba al igual que un cuento la Historia de España, la Historia de Valencia, pasajes bíblicos. Leíamos poemas, a Dickens, Pemán, etc. Un día, cuando yo tenía once o doce años, fui a casa llorando desconsolada.- ¿Por qué lloras?,- me dijo.- Porque mis amigos no quieren llevarme en su bicicleta, porque estoy gorda...-. Entonces se sentó frente a mí y tomando mis manos, me comentó: -- ¿Por eso lloras?, ¿Tú has analizado bien la situación? Si es por ir en bicicleta, tú tienes una y puedes ir donde quieras, no necesitas que nadie te lleve. Lo otro, sólo es cuestión de peso y es corregible cuando te lo propongas. Pero si lloras, ofendes a Dios, porque Él te ha regalado una sonrisa, que cuando se dibuja en tu boca sonríen los pájaros y las flores. Cuando ríes contagias a quienes te rodean, impregnándoles de alegría el alma, así que no des importancia a algo que no lo merece. Tú vales más por lo que eres que por como eres. Cuando tú naciste, tú llorabas y todos reían; procura vivir la vida de forma que cuando mueras, todos lloren y tú sonrías.

Aquel año mi padre me escribió una entrañable y cariñosa poesía el día de mi santo, consiguiendo con ello que yo me sintiera siempre satisfecha conmigo misma. También decía:--"Comença per respectar-te a tu mateixa. No hi ha cap de dona lletja, si una és coixa te una cara guapíssima, una que no és guapa quan obri la boca te encisa...Totes les dones tenen alguna cosa bona... En tots els llocs la gent es la mateixa, té les mateixes prioritats. Tots sentim i som iguals. Amb educació es pot anar a qualsevol lloc ."- Rogelio Ibor, rodeado de su esposa e hijos y con un semblante tranquilo y una sonrisa en la boca, murió a los 71 años. Así fue un poco su vida y la forma de vivir de este hombre, el cual, quien le necesitó obtuvo su ayuda; quien buscó al amigo, lo encontró; quien necesitó un consejo se lo dio. Siempre tuvo las puertas de su corazón y de su casa abiertas para las personas que le pudieran necesitar. Pasó por la vida dejando estela de ser un hombre íntegro, noble y con grandes valores humanos, que transmitió a quienes trataba.

Para concluir, mostrar mi agradecimiento a todos ustedes, queridos lectores, aquellos que anualmente desde el anonimato colaboran o nos dedican su apoyo, a quienes nos participan sus vivencias familiares, porque todo ello, toda experiencia positiva, nos forma y enriquece.

Josep Marco insta als consumidors a comprar productes de la nostra terra 'perquè sabem qui i de què estan fets: "Confiem massa en els controls dels governs i les indústries alimentàries i això no és bo; hem de fiar-mos més dels nostres conveïns".

Benifaió, capital del "Slow food"

En un món ple de presses i estrés, guanya adeptes una nova filosofia de vida que dona molta importància a disfrutar del moment d'una manera lenta i pacient. L'organització "Slow food", que en anglés significa "menjar poc a poc", abandera este estil de vida que en les últimes dècades hem anat perdent. I Benifaió juga un paper essencial almenys per dos raons: d'ací és el representant de l'organització a la Comunitat Valenciana i secretari a nivell nacional, Josep Marco; i el nostre poble és un dels pocs llocs on, gràcies a este moviment, s'estan recuperant varietats autòctones, com la ceba monquelina fina, la tomaca quarentena i el cacau de collaret.

"Em sorprén quan escolte a un veí que em diu 'es que no tinc temps per a cuinar...' i a continuació encarrega per telèfon menjar prefabricat i així, mentre se'l menja, dedica dos hores de temps que no té a fer zapping davant de la televisió. ¿És falta de temps o falta de motivació?". Josep Marco deixa en evidència que altre món és possible. Un món en el que, de veritat, sentim plaer a l'alimentar-se.

Ell és el màxim representant de l'organització "Slow food" en la nostra comunitat. Sens dubte, esta agrupació sense ànim de

lucre va a més. Està present en 153 països, té aproximadament mil associacions locals, 1.200 socis en tot Espanya -més de cent a Benifaió i València- i ja disposa d'una Universitat de Gastronomia. En l'últim G-8, celebrat a Itàlia en juliol, "Slow food" va ser convidada a explicar la seua realitat i lògica alimentària. Els seus seguidors aposten per una major diversitat de sabors i receptes de cuina, valoren les peculiaritats i cultura de les zones de producció dels aliments i respecten el ritme productiu de les estacions de l'any. Això

no vol dir que estiguen en contra de les hamburgueses, per posar un exemple de 'menjar ferralla'. Marco, al respecte, aclareix que ell habitualment menja hamburgueses en sa casa, però és la pròpia família qui les fa: tritura la carn, el pa ratllat i el joliver, posa allet a trossets i un ou del corral de casa, "i, per damunt de tot, molt d'amor". La qüestió important és que la gastronomia estiga basada en productes "bons, nets i justos". Eixos són els principis que regeixen l'alimentació "slow" i que cada vegada més persones han introduït

La ceba monquelina fina "sap d'on és i on viu". Fa dos anys fou la varietat que millor va afrontar els atacs de 'mildiu', perquè sap sobreviure en el seu terreny, a Benifaió. No pica res, sap a ceba. Proveu a fer melmelada en ella i voreu, està molt bona.

en els seus hàbits alimentaris. Per aconseguir esta classe de productes, gent conscienciada com Marco potencien la recuperació de varietats autòctones, animals i vegetals, en perill d'extinció. L'organització anomena esta iniciativa 'Arca del gust' i, de moment, consta de 500 productes a tot el món, dotze d'ells en la nostra comunitat. A Benifaió els productors han recuperat la tomaca quarentena, la ceba monquelina fina i el cacau de collaret. No està gens malament.

Marco reconeix que el camí de l'organització encara està començant. El primer pas, en efecte, és canviar l'actual lògica alimentària. Però per aconseguir-ho, a més d'educar, l'agrupació pretén convertir als consumidors en coproductors, en persones que vullguen saber l'origen dels productes que mengen i la faena dels productors que estan darrere. Explica que "és necessari crear cadenes de distribució curtes, de manera que el producte arribe ràpidament al consumidor, a través de 'mercats de la terra'". Si el consumidor, que també seria coproductor, comprara directament al productor, continua Marco,

"podríem aconseguir productes de la nostra terra, frescos i saborosos, a un preu bo tant per al productor com per a l'usuari". De totes maneres, Marco afegeix la importància que també juga en la gastronomia el menjar fora de casa. "Slow food" s'alia en els cuiners i els anima a defensar els productes autòctons i als seus productors a través de les cartes dels restaurants en els que treballen o dels que són propietaris. En este sentit, l'organització porta endavant una altra iniciativa anomenada 'Kilòmetre 0' i que suposa un protocol de catalogació de cuiners. A més d'utilitzar els productes de la ja citada 'Arca del gust', la premissa que han de complir els cuiners és fomentar la producció i consum de productes locals, ecològics en el major percentatge possible, i comprats sense intermediaris el més prop possible i mai superior als cent kilòmetres. El cuiner també ha de participar en l'educació infantil a través de 'tallers sensorials o del gust' en les escoles. "Slow food" està treballant des de les bases. Qui practica esta filosofia està encantat. El primer d'ells és el propi Marco, qui se sent "ple d'energia

El tradicional torró de cacau. Per a elaborar-lo, el cacau de collaret es torra, es tritura i es mescla en sucre 'a punt de caramelo', canella i llima.

i molt saludable física i mentalment". No estranya, per tant, que a partir d'este moviment hagen aparegut altres "slow", com en la forma de viatjar ("slow travel"), passejar ("slow street") o estalviar a través d'una banca ètica ("slow money"). Tota una experiència que ens fa assaborir la vida des d'un millor paladar.

Marco aposta per fer el mateix de sempre però d'una manera diferent i innovadora, per tornar a practicar les tradicions dels nostres pares que equivocadament hem deixat perdre, en fi, per acometre un acte d'humilitat de cara als majors i donar-los la raó que sempre han tingut.

Josep Marco conclou l'entrevista amb estes paraules: "Especials agraïments als productors que han fet possible estes corries, els nostres veïns Vicent Urios, Pepe Martí, Teodoro Alepuz, Miquel Calabuig, Vicent Burges, totes les persones de la nostra cooperativa COHOCA, i al nostre Ajuntament, que no veges la paciència que han tingut en uns neòfits com mosatros. Moltes gràcies a tots."

Hèctor Alepuz

Troballa de les ordenances de 1872

S'imaginem vostés que si, per un casual, els furtaren alguna cosa i, al cap d'un temps, les forces de seguretat si no la trobaren o detingueren els lladres, els pagaren el que ha desaparegut? Ja sé el que vostés pensen: a Paco li ha sentat mal la medicació, pobre xic! Però els vaig a citar un article d'una ordenança municipal de Benifaió que diu: *los guardas responden del valor de los daños y hurtos que se cometan en los campos de este término a no ser que presenten los dañadores o autores de los segundos, siempre que el valor del hurto o daño causado no exceda de 125 pesetas para lo cual prestarán la correspondiente fianza a contento y satisfacción del Ayuntamiento.*

Què els sembla? Cal dir que cada guarda cobrava 1'5 pessetes al dia, facen números.

Eren altres temps .

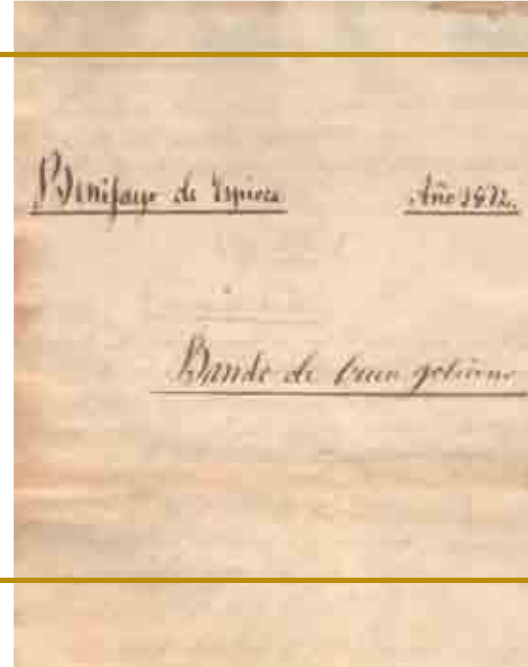
Este era l'article núm. 5 de l'ordenança que, per a la guàrdia i custòdia del districte municipal, aprovà l'Ajuntament el dia 18 de Febrer de 1872. No tenim constància a l'Ajuntament del nombre de robatoris per eixes èpoques, pense que serien pocs, pel compte que portava la broma als guar-

des.

La veritat és que els vaig a parlar de les ordenances de buen gobierno de esta villa i la ja referida de guàrdia i custòdia, ambdues de 1872. I la troballa no és cosa meua.

Quan posàrem la llavor de la fototeca de Benifaió, idea que ha estat asumida per altres poblacions de la rodalia, una de les persones primeres en col.laborar va ser Vicent Adelino Doria. Ens va portar un grapat de fotografies, algunes de les quals ja han il.lustrat articles dels llibres de festes patronals. I en conèixer l'interès que per tot allò referent a la història de Benifaió tenim des de la nostra humil parcel.la, ens feu arribar una còpia de les ordenances municipals de Benifayó de Espioca de l'any 1872. No cal dir que a l'arxiu municipal no hi ha cap exemplar d'estes normes i que per la matèria de que tracta és molt important per la data de les mateixes.

1872 és l'any de la redempció del senyoriu de Benifaió. Durant anys el poble havia estat pleitejant amb el baró de Benifaió, que s'havia oposat radicalment al pas de la vila al senyoriu de la Corona, ja que el senyor Falcó pretenia que es

considerara Benifaió com a propietat particular seua. La política del segle XIX fou molt convulsa i segons manaren lliberals o conservadors variava la situació legal del senyoriu. L'esperit de les Corts de Cadis havia fet que es vullguera eixir del feudalisme i l'endarriment que arrastava la societat espanyola . En la vida municipal amb l'aparició del constitucionalisme se tendirà a una legislació uniforme per a tot el país amb control dels ajuntaments per banda de les Diputacions provincials. Les forces vives de Benifaió intenten de totes les maneres desfer-se'n de la lligassa del baró i no dubten, en un procés llarg que durarà anys, dur a terme una sèrie d'accions tant polítiques com judicials per tal de lliurar-se de tots els drets i prestacions d'origen feudal com explica Anna Mª Blasco en el llibre **la lucha antifeudal en Benifaió** que edità la Biblioteca P.M. de Benifaió. En este estat de coses surgen estes ordenances que els passe a explicar.

La primera cronològicament És l' **Ordenanza que**

Plaça del poble a l'època.

Foto: E. Marí

Plànol de la vila cap a 1872

Foto: E. Marí

para la guardia y custodia de este distrito municipal aprobó el ayuntamiento en sesión del día 18 de febrero de 1872 y después ratificadas por el Gobernador y comisión provincial de Valencia. L'aprovació definitiva es feu el dia 14 de juny de 1872. Per la corporació municipal signen: Juan Duart (alcalde), Bautista Beltrán, Francisco Martinez, Mariano Rovira, Luis Duart i Joaquín Blasco com a secretari.

L'estructura de l'ordenança consta de 5 capítols amb 48 articles que estan referits a la guarda de camp, a les despeses de la guarderia rural, la policia del camp, de la cacera i la pesca, les aigües comunals i un articulat addicional.

Els guardes devien ser de 4 a 6 amb una sèrie de requisits que estableix l'ajuntament. Per a pagar els seus jornals i les despeses d'armament i equipació la corporació trau una contribució que afecta els propietaris amb un repartiment tal que: *La base de este repartimiento lo será el número de hanegadas de cada propietario a razón del tanto por hanegada de tierra que sea bastante a cubrir el cupo, en las tierras de huerta y una cuarta parte en las de secano, cuya imposición será igual para los vecinos y forasteros.*

La base de l'economia de Benifaió, aleshores, era

l'agricultura i amb això està clar l'interés dels propietaris per la defensa de collites i propietats. L'ordenança abasta un articulat orientat a controlar els aspectes importants d'esta activitat: control del regs, camins, gossos en horts, cacera i pesca, salubritat de les aigües, etc.

Aspectes curiosos de l'ordenança són: art. 29 *Se prohíbe fumar en las tierras o cerca de los hacinamientos de la mieses y el usar de luz artificial a ser en casos absolutamente prececosos y con farol.* ... o l'article 41 : *se declara libre la caza de los animales dañinos, entendiendose por estos los lobos, zorras, garduñas, gatos monteses, tejones y hurones, menos en las tierras cercadas de propiedad particular a no ser con licencia de sus dueños o arrendatarios.*

Art. 42: *A los que entreguen muerto algún animal dañino se les gratificará por los fondos municipales de la manera que acuerde el Ayuntamiento aunque sin traspasar el crédito que tenga concedido para este objeto.*

Quan se sancionava algú insolvent s'aplicava l'article 46: *En caso de insolvencia los multados sufrirán el arresto de un dia por duro en el depósito municipal de esta villa (...)*

L'ordenança de bon govern o com diu l'escrit

Bando de buen gobierno para el régimen interior de esta villa, aprobado por el Ayuntamiento de la misma en sesión del día de hoy 22 de septiembre de 1872, consta de 16 capítols més un addicional que fan 69 articles que tracten les següents matèries: Pesos y medidas, arreglo de mercados, riñas y juegos de muchachos y de pelota, perros, carruajes y caballerías, salubridad, matadero, de la venta de carnes, comestibles y pescados, liquidos, tabernas, juegos, sanidad, comodidad y limpieza de calles, orden y sosiego público, policia y seguridad i un apartat addicional que delimitava la responsabilitat dels infractors .

Cal observar que al consistori li preocupava d'allò més l'apartat de la higiene en tot allò referent al consum d'aliments, en l'aspecte comercial (mercat, establiments públics com carnisseries, forns, tavernes, peixaters, etc. com la venda ambulant), com de la vida quotidiana (neteja de carrers, tranquil·litat, etc..).

M'ha cridat molt l'atenció tot allò relacionat amb la picaresca del negociant. Els pesos i mesures que es feien servir, (la prohibició d'usar pesos de fusta, pedra o espart) , la continua referència a les visites de la comissió de repés per a comprovar la

“ni dentro de la población, ni en sus afueras se permitirán las riñas, y pedreas de muchachos como tampoco la reunión de estos , que con juegos, algazaras, griterios, quema cohetes y triqui traques o de algún otro modo incomoden al vecindario.

qualitat de les matèries primeres així com la salubritat de l'exposició de les mercaderies.

També allò relacionat amb el que es pot denominar ordre públic: jocs infantils, circulació de cavalleries, edificis ruïnosa, obres, gossos perillous, jocs d'envit i atzar, horari de bars i tavernes, etc. En este aspecte m'han provocat un somriure articles com el núm. 4, que diu: ***ni dentro de la población, ni en sus afueras se permitirán las riñas, y pedreas de muchachos como tampoco la reunión de estos , que con juegos, algazaras, griterios, quema cohetes y triqui traques o de algún otro modo incomoden al vecindario.***

Dit d'una altra manera, no es podia jugar a fer harca, ni fote als d'Almussafes, ni res de res, estos de l'Ajuntament sempre llevant les ganes de tot! Ara es vol promocionar com a esport nacional la pilota, a 1872 era l'esport, la prova l'article 5: ***se prohíbe el juego de pelota en todas las calles y plazas de la población, excepto en las calles de Caballeros y Nueva donde únicamente será permitida provisionalmente hasta que los fondos municipales , permitan al Ayuntamiento la construcción de un trinquete al efecto.*** D'allò que el DCVB Alcover-Moll diu que és joc de pilota que es juga entre dos equips d'onze jugadors dins un gran camp a cada extrem del qual hi ha un rectangle o porteria, i cada equip ha de procurar fer anar a cops de peu la pilota dins

la porteria dels contraris, encara no es tenia constància.

Les societats protectores d'animals com la SGAE són coses modernes i ara tenen un cert pes però a 1872 la defensa dels animals no tenia el ressò actual. L'article 11 de l'ordenança deia: ***Todo transeunte que sea acometido por un perro tiene derecho de muerte sobre el animal , sin responsabilidad alguna por su parte.*** El núm. 12 tampoc anava de vades: ***Los perros que se encontrasen sin bozal seguro serán perseguidos por los dependientes municipales arrojándoles bolas de matacán, quedando los dueños tenidos al pago de la multa correspondiente.***

Deixem els animals i passem a les persones. Al capítol addicional es parla de les infraccions i a l'article 67 es diu: ***los padres, tutores y curadores o encargados de los menores de diez y seis años exentos por el código de responsabilidad criminal, abonarán las multas y sufriran los arrestos de insolvencia por las infracciones de este bando y que estos cometan.***

En definitiva, la lectura de les antigues ordenances ens dona una imatge d'altra època, ni millor ni pitjor. Una època en la que els aliments tenien una conservació efímera i unes condicions higienico-sanitàries que ara no passarien els estàndards actuals. Tampoc tenien pesticides, ni insecticides, ni acceleradors del creixement, ni res d'això.

Uns carrers sense asfaltar, ni clavegueram, on la gent de vegades tirava qualsevol cosa : ***nadie podrá arrojar agua sucia, ni ninguna clase de inmundicias y para que se conserven estas en buen estado es obligatorio para los vecinos regar con agua limpia una vez al dia en los meses de Noviembre hasta Abril inclusive y dos veces en los restantes, procurando no hacer charcos ni lodazales*** (art. 49) però el núm. 50 es més clar: ***Se prohíbe que persona alguna de cualquier posición y edad se ensucie en la calle.***

I per acabar l'horari de les tavernes: ***Todas las tabernas de esta localidad, incluso los cafés, botellerias y demás establecimientos donde se expendan bebidas espirituosas, deberán cerrarse a las ocho de la noche en los meses de Noviembre, Diciembre, Enero y Febrero, a las nueve en los de Marzo , Abril y Mayo y a las diez en los de Junio, Julio, Agosto, Septiembre y Octubre. Toda contravención a este artículo será castigada con una multa a cada uno de los que dentro de ellas de encuentren, debiendo satisfacer doble de aquella el dueño del establecimiento.***

Definitivament eren altres temps.

Paco Fort Sebastià, Bibliotecari Municipal

La fuerza de una madre, una esposa, una abuela

A esa mujer con mayúsculas, sí, con mayúsculas, por que pasa toda su vida sirviendo a su familia. Primero se casó joven para poder tener más libertad pues eran otros tiempos y los padres mandaban más. Luego vinieron los hijos lo que la tuvo muy ocupada durante muchos años.

Cuando empezó a encontrarse más libre quiso ponerse a trabajar fuera del hogar ¡Hay que pensamiento que tuvo! Y así poder cobrar un jornal para que sus hijos pudieran ir a la universidad.

Con ilusión llegaba a casa pero la cena tenía que preparar pues su marido y sus hijos esperándola estaban ya. Mientras tanto abuela la hicieron y ella con mucho amor le cambiaba a los nietos hasta el pañal, mientras su marido sentado en el

sofá, la miraba de reojo al verla tan jovial.

A ella aún le quedaban fuerzas para más, atendía a sus suegros y padres que muy mayores estaban y esperándola sin cesar, ¿Hay señores como puede una persona más?, ¡Pero es que esa persona es especial!. Y no crean que se agotaba pues aún tiene mecha para mucho más entregada a su familia y en su casa casi siempre está.

Dispuesta a ayudar sin tenerla que llamar, ¿no creen señores que ellas son merecedoras de un monumento y estar en lo más alto del pedestal?, pues esta es la historia de cualquier ama de casa de verdad.

Maribel Marqués

Va succeir a Sidi Ifni...

Desert de Sidi Ifni, Àfrica occidental, Regiment de Guadalajara número 20, conflicte entre dos bàndols, any 1958. Potser alguns recorden este fet, però no molts, potser encara hi haja gent que reconeguen el valor dels ex combatents, però no prou. Esta és la intenció dels que per entonces batallaren molt lluny d'Espanya en una guerra oblidada per a quasi tots, però en la memòria dels que encara hui volen que es reconega la seua participació.

De Benifaió també participaren, entre ells José Bonet, Jesús Zafra i Enrique Sanz. Éste últim forma part junt a altres "companys de guerra" d'una Associació de recent creació que han anomenat "Ex combatents del

Sàhara". Enrique Sanz comenta que l'objectiu d'esta associació no es altre que esta guerra "no quede en l'oblit, que es reconega el que vam passar alli els soldats durant cinc llarg mesos". A l'igual que el peregrinatge de fa més de 50 anys va ser la fam o les víctimes, ara la feina te un altre marc on juga un paper important l'administració per a reconèixer el treball d'estos soldats.

Enrique recordar com després de netejar València en acabar la desastrosa riuada del 57, "vam viatjar a principis del 58 al Sàhara, lluitarem i patirem i açò s'ha de reconèixer". Les imatges en blanc i negre son el testimoni del conflicte. Els seus protagonistes encara hui recorden cada día, cada minut...

José Bonet, Jesús Zafra i Enrique Sanz, veïns de Benifaió que participaren en el conflicte en el Sàhara Occidental fa més de 50 anys

En la Barbería

A María Comenge, mi esposa

A las ocho de la mañana ya está Pedro barriendo la acera de su peluquería ataviado con su guardapolvo blanco algo andrajoso. Luego la emprende en el interior, sacude las sillas, recoge las colillas, pasa la bayeta por el banco y, con un trapo, desengrasa el instrumental.

Pedro es un seño alto, de cara alargada, cejudo, muy disciplinado y trabajador; un enamorado del trabajo pulcro y perfecto. Amable, pero, cuando se enfada, tiene un pronto muy violento.

Su barbería, situada en un callejón, es un localito largo y estrecho al que se entra por una puerta desvencijada y descolorida. En fachada tiene dos bacías herrumbrosas y una ventada protegida por una reja en forma de cruz por donde entra la escasa luz de que disfruta el local. En el interior, las paredes presentan manchas de humedad; del techo pende una bombilla mediante un cordón al que se hallan adheridas varias moscas disecadas. A la derecha, entrando, hay unas sillas viejas que sirven de asiento a los clientes, unas perchas y una mesita baja donde se amontonan periódicos y revistas muy atrasados. A la izquierda, dos butacones despanzurrados elevables mediante la acción de un pedal hidráulico, y el mos-

trador donde se alinean dos bacías, tres frascos de colonia, una barra de jabón, brochas despellejadas, botes de talco, maquinillas, peines, **y, pendiente de la pared, un espejo de poca calidad, rasgado en pedazos por un golpe, de suerte, que corta en trozos la imagen del que se mira en él, hasta el punto de que algunos clientes, al verse la cara troceada, salen corriendo de la barbería horrorizados.** El enlosado está hecho de grandes baldosas de color marrón.

Al entrar en la barbería, necesariamente hay que pisar una baldosa suelta que emite un chasquido parecido al que origina una rana al zambullirse en una charca, pero, además, bascula hacia el interior de la barbería, de modo, que el que la pisa sin precaución, pierde el equilibrio y se precipita a todo correr hacia el interior de la misma dando grandes zancadas y, si no encuentra donde apoyarse, estampa sus narices en la oportuna pared del fondo. Más, no hay que preocuparse por este detalle, porque, para este evento ya tiene Pedro a mano un rollo enorme de esparadrapo con el que reparar los descosidos.

Minutos más tarde se abre la puerta de la barbería y aparece el primer cliente. Es

Torcuato, un vecino bajito, menudo, flaco, muy bromista. Calza abarcas con suela de neumático, viste blusa gris abotonada, faja negra labriega, sombrero de paja con el ala deshilachada y pantalones de pana con los camales embarrados de lodo del arrozal. Al entrar, saluda:

-Buenos días, Pedro, ¿Cómo te va?

-¡Hombre, Torcuato! Muy bien ¿Y tu? Contesta el barbero.

-Estupendamente -replica Torcuato-.

Ambos se enredan conversando sobre cuestiones familiares.

-Oye, ¿Y cómo anda tu tía Colasa? Me han dicho que estaba enferma -apunta Pedro-
-Desde que la operaron del intestino, está fuerte como una mula y rolliza como una vaca. Pero lo que le marcha mejor es su bigote. Lo tiene más negro que el azabache y más tieso que las púas de un cactus sediento. Si no fuera por el dolor de las piernas, que no la deja caminar, de seguro vendría por la barbería más de una vez por semana a que se lo afeitases, -contesta Torcuato-. Los dos amigos ríen la broma.

- Y, ¿qué se te ofrece? -Pregunta Pedro-.

- Afeitar -contesta Torcuato-

Pedro da de pedal, eleva el sillón a la altura conveniente, le cuelga del cuello un

enorme peinador, grande como una sábana, enjabona la cara., afila la hoja de la navaja sobre la lámina de cuero al efecto y se dispone a afeitarlo. Pero Torcuato tiene la cara llena de arrugas y las mejillas de forma cóncava formando dos hoyos profundos que impiden entrar la navaja con facilidad. Para solucionar este problema propone a Torcuato: Mira, he inventado una cosa que pienso patentar; ponte esta nuez dentro de la boca, pegada a la mejilla, a fin de que ésta sobresalga y pueda yo pasar la navaja sin cortarte.

-¡Vaya invento! ¿Y si me trago la nuez sin querer? -contesta Torcuato-.

-No te preocupes por eso; mañana me la devuelves. Ya me la han devuelto así varios clientes, -responde el barbero sin inmutarse-.

A continuación entra Luis apresuradamente. Va calzado con sandalias de cuero, viste pantalón azul y una camiseta deportiva con el escudo del Valencia. Su barba es de una semana sin afeitarse y su pelambrera larga, espesa, lanuda como la piel de un oso siberiano. Llegado contento; por sus grandes ojos le brolla la ilusión.

-Se ve que vamos al fútbol ¿eh? -le dice el barbero-.

-Sí, nos vamos a Madrid a ver la final de copa entre el Valencia y el Barcelona. Este partido no me lo pierdo yo aunque tuviera que ir a pie hasta Madrid. Cambiaría mi

mujer por una entrada de ese partido. -Contesta Luis con entusiasmo-.

-Se ve que tienes mucha afición por el fútbol ¿Verdad? -Pregunta el barbero-. A lo que contesta Luis:

-El fútbol es lo más divertido del mundo. ¿Tú sabes qué emoción? Esas estiradas del portero Pio tras el balón volando como una mariposa. Los formidables patadones de Álvaro, los impresionantes cabezazos de Juan Ramón. ¡Tú no sabes! ¿Y las fantásticas jugadas de Gorostiza? ¡Toma! Coge la pelota, corre por la banda izquierda por encima mismo de la raya lateral golpeando el balón con ambas piernas y hasta con las rodillas, dobla al medio contrario, se escabulle entre los defensas, se adelanta el esférico y cuando el público cree que la pelota se le va a perder por el banderín de corner, mete la directa, adelanta la pierna y ¡Zas!, sin que nadie lo esperara, centra. Por en medio del campo viene Mundo con su poderío y su avaricia de gol. El centro le llega un poco adelantado. Parece que no lo va a alcanzar, pero el delantero, que viene como un vendaval, se lanza en plancha y... ¡Gooool! -grita Luis con todas sus fuerzas-. El grito resulta tan potente que todos los vecinos de la callejuela donde está ubicada la barbería salen a sus puertas alarmados.

-Bueno, bueno, ¿Qué hacemos? -pregunta Pedro-.

-Cortar el cabello y afeitarse -contesta Luís-. Pero como ya empieza a hacer calor, podrías cortármelo al rape, -añade-.

El barbero coge la maquinilla y, desde el cogote, por encima de la cabeza, hasta la frente, le abre un surco ancho que divide en dos la pelambrera de Luís. En este mismo instante se abre la puerta de la barbería violentamente y ¡cloc! Gime la baldosa traicionera. El que ha entrado con tantas prisas es un amigo de Torcuato, Camilo, quien al perder el equilibrio pisándola, tiene la oportunidad de probar, por primera vez, con sus narices, la formidable dureza de la pared del fondo del local.

Mientras Pedro repara con largas tiras de esparadrapo largas las grietas y descosidos de la cara de Camilo, éste increpa a su amigo:

¡Pero Luís! ¿Aún estás así? El coche de línea que nos va a llevar a Madrid está en la esquina, ya en marcha, esperándote. Sólo faltas tú. Si te descuidas te quedarás en Benifaió.

Luis, cegado por su incontenible pasión futbolística, se olvida de todo, y sin darse cuenta de lo que hace, salta del sillón y sale corriendo enloquecido tras el vehículo juntamente con su amigo Camilo. Al subir al coche, sus compañeros de viaje ríen a placer contemplando la estampa que presentan los rezagados. Camilo aparece con su cara cruzada con varias tiras

de esparadrapo y Luís con su barba negra tupida, el peinador blanco sujeto al cuello cubriéndole todo el cuerpo hasta las rodillas y la pelambreira de su cabeza partida en dos por el ancho surco parecido al cortafuegos de un monte. Y de esta forma tan pintoresca se van a Madrid contentos cantando ¡Alirón, alirón, el Valencia campeón!.

Luego entra don Ángel, el médico del pueblo, pidiendo que le afeiten. Don Ángel es uno de los más ricos del lugar. Sus zapatos son lustrosos, viste chaqueta marrón, corbata, y se cubre con un sombrero de fieltro. Siempre lleva un lujoso bastón en la mano. Es un señor apacible, muy bondadoso, sufrido; no permite que nadie se moleste por él.

Pedro llama a su hijo Andrés para que le ayude. Andrés es un muchacho de catorce años muy tímido, distraído e impresionable, al que no le gusta el oficio de su padre. Le ayuda a regañadientes. - Enjabona a Don Ángel.- le ordena su padre.-

Entretanto van entrando más clientes pidiendo turno para afeitarse. Como Andrés enjabona mucho más deprisa que afeita su padre, se va formando una larga cola de clientes con la cara blanca, nevada; unos permanecen sentados leyendo el periódico, otros, de pie conversando. Al ver que el trabajo se amontona, Pedro se dirige a su hijo y le propone:

-Mira, Andrés, ya estás hecho un chaval y has visto cómo lo hago yo. Coge una navaja y afeita a Don Ángel. Y ve con cuidado. -Pero padre, yo...yo...solamente he afeitado unas pocas veces y... apenas... -apunta Andrés asustado.-

-No hay más que hablar, y cuidado con cortarle. Ya sabes que me gusta las cosas bien hechas -replica Pedro.-

Andrés, ante tamaña responsabilidad, y conociendo el carácter exigente y violento de su padre, se pone a temblar; la navaja en sus manos baila una danza mortal a pesar de que la maneja con toda lentitud y cuidado. Pero el miedo y el susto pueden más que su pericia y, en uno de sus temblores, propina un corte a Don Ángel. Este lanza un gemido quedamente. No es nada -dice éste- Aunque no hay salvación; el padre de Andrés, que está a dos pasos de éste y ha oído el gemido de Don Ángel, calla, pero está a punto de estallar. **Desafortunadamente se produce un nuevo corte y un nuevo grito, por lo que, Pedro, que como hemos dicho tiene un pronto violento, increpa a su hijo: ¿No te he advertido que vayas con cuidado?** ¡Torpón, que no sabes hacer otras cosa que jugar! Y, sin más explicaciones, se vuelve y le da un soberbio bofetón.

Este hecho pone más nervioso a Andrés que ya no domina la navaja de ningún modo. Al reanudar el afeitado, ocasiona

otro corte a Don Ángel. En vista de lo cual, su padre, ya fuera de sí, intenta dar otro bofetón a su hijo, pero, éste, viendo venir por el aire el brazo airado de su padre, se agacha y el bofetón lo recibe en pleno rostro Don Ángel.

-Perdone, perdone, Don Ángel. ¡Qué mala suerte! ¡Que desgracia! Este chico será mi ruina. ¿Qué pensará de esta barbería la gente? ¿Qué es una carnicería? ¡Maldita sea! -exclama Pedro-. Y luego dirigiéndose a su hijo: -Si vuelves a cortar a este señor te arranco la cabeza de un manotazo.

Andrés intenta calmarse, aunque no lo logra. Cada vez se siente más vacilante y tembloroso, no puede dominar su nerviosismo y, en uno de estos temblores le corta a Don Ángel un trozo de oreja que cae como un colgajo a unos palmos de los pies de Pedro. Andrés se queda horrorizado pensando que es el cliente Don Ángel quien le va a volar la cabeza. Pero se equivoca, porque, el mutilado se arriima con disimulo una mano al corte para que no se le vea, se vuelve hacia Andrés y de ordena sin inmutarse:

-Cubre ese cacho de oreja con tu pie, porque, si lo ve tu padre, nos va a dar a los dos otro quantazo.

José García Perpiñá
Abogado jubilado

LOS PAJARITOS PIRATAS

-La siega del trigo,
los pajaritos piratas,
el Conde del barrio de Muza,
el magnífico tío José "José
el de les Cabres",
todo ello es, para mi,
costumbrismo entrañable-

La entrada a la escuela era a las nueve. Mi hermano Miguel y yo nos levantábamos a las seis y media, y, un cuarto de hora más tarde, ya estábamos en el campo. Era una parcela de dos hanegadas que constituía todo nuestro patrimonio. Estaba situada a las afueras del pueblo, al otro lado de la vía férrea, cerca de la estación y del camino que llevaba al barrio de Muza, justo donde ahora hay un polígono industrial. A las ocho y media, cuando nos avisaban las campa-

nas del reloj de la iglesia, regresábamos a casa, cogíamos la bolsa y marchábamos a la escuela. Esta breve estancia de dos horas, más o menos, en el campo, tenía su importancia, y hasta me atrevería a decir que mucha importancia. Nuestra misión consistía en espantar a los pajaritos que, al despertar, se precipitaban voraces sobre los campos de trigo para tomar su desayuno. Bien es verdad que sus bocados eran pequeños, pero jeran tantos...! Como el campo era

pequeño y nosotros éramos muchos para comer el pan, nuestro padre pensó que era conveniente montar guardia, al menos en las primeras horas de la mañana, pues "els taulains" despertaban hambrientos y se tiraban en tromba a robarnos ese pan. ¡Que se fueran a otro campo más grande, donde se notara menos el resultado de su voracidad! Y, así, un día tras otro, les amargábamos el banquete a los simpáticos pajaritos que tenían que buscárselo en otro lugar cercano. Cerca

del campo, al otro lado del camino que nos separaba de la vía férrea, había una casa de guardabarrera, y sobre su tejado parecían dormir todos los pájaros del mundo. Si un día llegábamos tarde porque mi madre había tenido lástima de despertarnos tan pronto, al dar las primeras palmadas salían tantos pájaros del trigal que sobre nuestras cabezas el cielo parecía oscurecerse. Entonces el tejado de la casa volvía a poblarse. Yo le decía a mi hermano: ¡Mira Miguel, nos están vigilando! ¡Quieren volver! Y Miguel les tiraba piedras ¡Ganduls...!. Al caer las piedras sobre el tejado se organizaba una gran espantada y, por el momento, quedábamos libres del asedio. Pero siempre quedaba algún pirata que atacaba por el lado opuesto al camino, que constituía nuestra atalaya, y desde allí vigilábamos "nuestras posesiones". Contra estos piratas el mejor sistema era hacer sonar una especie de tam-tam que hacíamos con un pote grande, una "petroliera", cuyo latón resultaba muy sonoro al darle con una piedra o un palo. Este era nuestro grito de guerra y, para que la cosa funcionara a la perfección, dábamos la vuelta al campo cada uno por un lado. Con esta especie de serenata, mi padre, allá en casa, dormidito, podía darse la vuelta tranquilo, pues la mies estaba bien guardada. Algunas veces, aunque pocas, mi hermano y yo nos enfadábamos por cual-

quier tontería, y la emprendíamos a mamporros olvidándonos de nuestros elementales tambores y de los pajaritos, pero esto pasaba en seguida. No solo teníamos que vigilar a los pajaritos, pues nuestra mirada estaba siempre alerta vigilando el recodo del otro camino, del que venía del barrio de Muza, por donde, en cualquier momento, podía aparecer nuestro enemigo mayor. Era el Conde. Un hombre bajo de estatura, de escasas luces, que vivía en ese barrio. Caminaba con las piernas algo combadas y tenía una mancha amarilla en un ojo. Todas las mañanas bajaba al pueblo a incorporarse a su trabajo en casa de un labrador rico que lo utilizaba a modo de peón. No sé quién le habría puesto el mote de Conde, lo cierto es que le sentaba mal que se lo dijeran, y que nosotros se lo habíamos dicho algunas veces. Esto nos valió su enemistad. Nos persiguió más de una vez a través de los campos con su andar cojeante y pesado. Nosotros, sin soltar nuestro tam-tam, y sin dejar de tocar ni un momento, corríamos por los alrededores de nuestro campo, saltando acequias hasta que él se cansaba. Entonces nos amenazaba con el puño ¡Ya me las pagareis...! Dejamos de insultarle, pero él siempre se paraba en el recodo del camino como si fuera a venir hacia nosotros. Al fin seguía su camino y nos dejaba tranquilos. Cuando dejó de perseguir-

nos es cuando yo comprendí lo injusto de nuestra actitud. Él era un buen hombre, él iba a su trabajo, él no se metía con nadie. Y un par de mocosos le gritaban y le llamaban por su mote, sabiendo que esto le molestaba. Este mote se lo tenía que tragar en la Plaza, cuando la pandilla de ricachones amigos de su amo, entre los que se encontraba el señor alcalde, sentados, espatarrados en los sillones del bar de la plaza, tomando sus aperitivos, le gastaban bromas de mal gusto porque él dependía de uno de ellos para poder comer. Llegó el tiempo de la recolección y vinieron unos segadores que mi padre había contratado. **Ese día mi hermano y yo faltábamos a la escuela porque hacían falta brazos para manipular las gavillas. Mi padre iba de aquí para allá haciendo no sé qué, pues él no entendía mucho en estas cosas. Lo suyo era la sastrería, y fuera de esto la hoz le temblaba en las manos.** Al atardecer vendría el tío José con su carro y, en un rato, se llevaría el trigo al molino, o a la era, pues ya no me acuerdo muy bien. Así mi padre no tendría que pagar el alquiler de un carro por tan poca cosa. Los hombres terminaron al filo del mediodía. Y mi padre quedó esperando hasta que viniera su cuñado José con el carro. Aun ahora, sesenta años después, siento un entrañable agradecimiento hacia mi tío José, hombre noble, natural,

sin afectación, que sabía de la necesidad de su cuñado, y estaba ahí, donde están las personas legales, para lo que haga falta. Nunca nos faltó su apoyo. Yo le he visitado hasta pocos días antes de su muerte, cada domingo, y hablábamos de política y otras cosas. Su recuerdo quedó grabado en mi corazón. Era un hombre de bien, de los que dejan huella. Yo creía que este trigo sería llevado al molino y que, convertido en harina y puesto en sacos lo guardaríamos para amasarlo durante todo el año. El pan, así, estaría asegurado. Esto aliviaría nuestra problemática existencia. Pero no fue así. El trigo fue vendido enseguida. Ni nuestro padre, ni nosotros pudimos ver la blancura de su harina. Otros hombres almacenarían en su granero nuestro preciado tesoro. A cambio entregaron a mi padre unos cuantos billetes que pasaron como un relámpago para ir a parar al banco, donde había un efecto próximo a vencer. Había habido problemas. Siempre había problemas. Y mi padre se había endeudado con el banco. Había que salir adelante con aquella familia numerosa. Ahora, como hombre de honor, había llegado el momento de pagar y pagaría. Otras veces ya había pagado. Siempre estábamos pagando. Siempre se llevaban otros nuestra cosecha y nosotros a pagar. Aquella noche lloré, cuando, en la cama, recapitulé el proceso del dichoso trigo,

¿para qué levantarse tan temprano, unos mocosos, tanto ruido con las "petrolieras", tanto correr tras los pajaritos, tanto temer al puñetero Conde...? Y quizá mi padre, también pensativo en la cama, triste, pensara: ¿para qué preocuparse de un trigo que no se han de comer mis hijos, y que se comerán los hijos de otros...? Pero no se daba cuenta de que el campo es para el labrador, y que, teniendo que pagarlo todo, resultaba imposible rentabilizar aquel simulacro de terreno al que llamábamos "nuestro campo". **Al año siguiente volveríamos a plantar trigo. Volvería el golpear del tam-tam. Los pájaros, hijos de los anteriores, estarían allí ¿cómo no? Tan voraces como sus padres lo fueron.** El Conde pasaría por el camino, un poco más viejo, con sus piernas combadas, que arrastrarían su cuerpo con más dificultad, con su mancha amarilla en el ojo, cada vez más fea, su vieja gorra calada hasta las orejas, chupando un bastoncito a guisa de cigarrillo, y marcharía a su trabajo, que cada vez le parecería más pesado, y esta vez sin acordarse de nosotros. Mi padre, para el cuidado de la cosecha, gastaría un dinero que no tenía "ya pagaría más tarde". El trigo crecería una vez más. Y después vendría otra vez la recolección: los segadores, el magnífico tío José, con su carro, después de su trabajo, siempre disponible para el cuñado.

Nosotros perderíamos otro día de clase. Y el trigo volvería a llevárselo otro hombre que no lo había cuidado, que no había mandado a sus hijos, de madrugada, a hacer ruidos, a hacer de espantapájaros como nosotros hacíamos. Daría un dinero y se lo llevaría limpiamente. Pero ese dinero ya no sería nuestro. Ya estaba comprometido. Había que pagar al banco. Yo miraba con envidia el campo vecino al nuestro, enorme. Comparado con el nuestro parecía una selva. Allí no importaba que entraran pajaritos ¡quién fuera rico! Pero pronto se me olvidaba esta ambición de ser rico. Al ver al Conde por el pueblo, renqueando, viejo y con necesidad de ganarse el sustento, sólo, sin que nadie le esperara al final de la jornada (así lo creía yo, pero la verdad es que no lo sabía cierto), tan simple, pasto de burlas y bromas de mal gusto de los desficiosos ricachones que reían sus propias gracias con groseras risotadas, yo me sentía el niño más afortunado del mundo: tenía una familia, amigos, la escuela, un campo en el que todos los años plantábamos trigo... y el pueblo todo era como mío... Al verlo pasar repetía para mis adentros: "Pobre Conde..." Y creo que llegué a estimarle. Sí, su indefensión atrajo el afecto, incluso el cariño de aquel flaco y feúcho niño que era yo...

Remigio Esteve

Pablo, “el del grupo”, 40 años trabajando para el pueblo

Los pueblos son lo que son, gracias a sus habitantes. En su mayoría personas anónimas más allá de su término municipal, pero que para sus vecinos son parte de su pueblo, parte de sus vidas. Y Pablo Moreno, "Pablo el del grupo", ha sido parte de la vida de muchos vecinos de Benifaió, no en vano es difícil encontrar a alguien que no le conociera y le saludara afectuosamente por la calle, y que no te pueda contar alguna anécdota entrañable que viviera años atrás con Pablo.

Corría el año 53 cuando el azar trajo a Pablo Moreno hasta la Ribera. De los más de 40 destinos civiles a los que optaba le tocó en suerte el número 22, Benifaió. No había oído hablar nunca del pueblo que al final sería el suyo, pero al ver que había un puesto de vigilante nocturno en la huerta valenciana, lo puso en su lista, y le tocó. Nada más llegar, le dieron una pistola y un sueldo de 316 pesetas, la pensión donde dormía le costaba 300 al mes, así que sin más remedio alternaba su trabajo nocturno de sereno, con el diurno de labrador. "Si algo he pasado en esta vida, es sueño" solía decir un Pablo que dormía poco más de 3 horas al día en las pausas entre un trabajo y el otro. Su mujer Consuelo a la que conocía de la infancia, pronto se trasladó desde su

Cuenca natal a Benifaió, y con ellos paulatinamente varios de los hermanos de ambos acabaron viniendo a vivir cerca de ellos. En el año 65 cambió su puesto de sereno por el de conserje del grupo escolar Santa Bárbara, y al vivir en la misma escuela, las 24 horas del día estaba a disposición de su puesto de trabajo. Pero no era un conserje al uso y en la escuela ejercía de fontanero, de pintor, de guardián, de artista fallero, de albañil, de jardinero, de mecánico y durante años matriculó a mano a todos los alumnos del centro, de los que luego recordaba sin excepción, el nombre completo y la dirección. Pero por si fuera poco también se encargaba del camión municipal de bomberos, con el que apagó más de un incendio, y en las pocas tardes libres que tenía ejercía de corredor de seguros.

Carácter no le faltaba, y en el campo y pese a ser "churro" y cobrar un duro menos al día que los valencianos, le cedían el privilegio de arar delante "tallar", algo que sabía hacer casi desde que nació. En la escuela más de un alumno rebelde se tenía que poner firme cuando le enviaban con Pablo, pero eran esos mismos alumnos "difíciles" los que más tiempo pasaban con él y más aprecio le mostraban. Pero pese a no tener pelos en la lengua, y haber levantado más de una vez la

voz, durante los 40 años que trabajó para el

Ayuntamiento, siempre gozó de la admiración de sus iguales, y del respeto de sus superiores... y eso que alcaldes conoció muchos. Unos le recordarán con la manguera junto a una falla, otros abriendo la escuela antes de las clases o cerrándola después de una verbena de fiestas, otros preparando la documentación para un entierro, pero todos le recordaran trabajando y sonriendo. Y el trabajo dio sus frutos, ya que su principal orgullo era haber llegado a Benifaió sin nada, y poder decir satisfecho que tenía 4 hijos con carrera y 8 nietos que le adoraban, además de muchos buenos amigos. En su caso el trabajo era salud, salud de hierro, una salud que se fue yendo poco a poco cuando dejó de trabajar y que se acabó por completo el pasado mes de abril. Ahora queda en el recuerdo de un pueblo, Benifaió, que cambia, evoluciona, y crece gracias al trabajo de muchos vecinos que como Pablo, aman su trabajo y aman a su pueblo.

Vicent F. Marco

No plores Verge bonica

Dedicada a la
germanor valenciana

La verge estava plorant,
Per que mantó no tenia,
Algú li ho havia agafat,
Molta falta li faria.

Sant Josep, la contemplava,
Arreglant-li la capella,
I de roses l'adornava,
Simulant el manto d'ella.

En les Torres de Serrans,
Bufava el Llevantet,
I en la 'Placeta dels Patos',
Lluïa molt bon solet.

Al tribunal de les aigües,
estaven deliberant,
l'aigua de les sèquies,
per les collites regar.

El Micalet impacient,
mentres Santa Caterina,
tan delicada i divina,
bordava un manto imponent.

La festa ja s'acostava,
la nostra verge plorava.
En la Plaça de la Reina,
l'escoltava un llaurador,

"no plores verge bonica,
jo et dure la llavor,
d'esta terra que és València,
de tarongers i de flors".

"Mare dels Desamparats,
alegra eixa careta,
que eres flor de llevant,
que eres la nostra Mareta"

Cridaré a tota la gent,
la vespra de Sant Josep,
pels carrers de València,
les xiques desfilaran.

En un ram de roses fines,
cada una del seu braç,
per a ofrenar-te a tu,
mare dels bons valencians.

I vindrà la gent dels pobles,
inclòs d'altres nacions,
per a venerar ta imatge,
i eixe mantó tan frondós.

Es va complir la promesa
d'aquest humil llaurador.

Tots els anys per Sant Josep
nostra santa Caterina,

li recorda al Micalet,
que seguent ben xicotet,
feren una obra divina,
un mantó molt imponent.

Nani R.H.

A Elvira Beltràn Buades

En memòria d'una filla del poble

Elvireta, Elvireta,
Se que ens mires des del cel,
¿On esta la bicicleta?
¡També te l'has emportat!

El poble el tira de menos,
Sobre tot, el veïnat.
En el Forn de Felipe,
Estava jo un dia comprant,
I em digueren les dones,
Que vosté havia faltat.

Que será dels seus xiquets?
Quanta falta que els farà,
¡mira que era bona mare!
I tenia tanta bondat!

Santa Bàrbera i Sant Pere,
La tindran al seu costat,
I vora les nostres festes,
Des d'un lloc privilegiat.
Elvira Beltrán Buades,
Ací ningú t'ha oblidat,
Segueres, dona valenta,
Per traureu tot endavant,
Tu asoletes, sense ajuda,
I a voltes del veïnat.

Preguem per tú una oració,
Ja que ens mires desde'l cel,
I el dia de la processó,
Un ciri encens tindrás.

Nani R.H

Andenes de la estación,
paso a paso he paseado,
sobre sus losas he amado,
en mi primera ilusión.

Viejo tren que me despierta,
de mis éxtasis primeros,
que siendo los pioneros,
están llamando a mi puerta.

Empleado de estación,
que con campana estridente,
anuncia vuelta de ausente,
en más de una ocasión.

Largas vías paralelas,
que en lejanía se pierden,
y los trenes van y vienen,
viajando en parihuelas.

Embarqué mis ilusiones,
en un vagón de tercera,
cuando mis años de entonces,
eran aún primavera.

Cientos y cientos de veces,
el tren me volvió a mi pueblo,
pues en el fondo de mi alma,
nunca dejé de quererlo.

¡Quién pudiera repetir
las experiencias vividas,
que no, por ser repetidas,
dejaría de sentir ¡

En la estación de mi pueblo

¡Quién pudiera, viejo andén,
rebobinar mis recuerdos,
que, siendo locos o cuerdos,
fueron para mi el Edén!

Remigio Esteve

El caballo y el velero

En ese día que piensas
ser un poco más libre.
En ese día en que sin pensar
sales con el velero a navegar
enero, mayo... septiembre
ves que lo ansías.

Te deslizas con pasos de jabón
y como de repente,
ante ti, la piscina
donde se bañan las estrellas
y los primeros rayos de sol,
sintiendo aún el relente,
guiñando el ojo la luna.

En la playa desierta
te vi jugando con el viento
con tus pasos de seda
te fuiste más allá del tiempo.

Y apareciste otra vez
bien acompañada,
de azabache su tez
y cola ingrátida
mirando al cielo sus palmas
con su elegante trote
hacía bailar su crin
con sus cambios a galope.

Asida fuerte al bauprés
tomaba cuerpo el foque
hacía que las olas
desaparecieran sin más
antes que diga adiós la noche,
mejor antes que después.

Llegó el viento altano
y con él viajaron
nuestras miradas
terminará el invierno ...
las estrellas titilaron.

El velero en la jumera de las
olas sintió un nuevo tripulante
ella y sus prendas mojadas
fijó el destino: horizonte
"en tu mano el timón asías ..."

En la playa desierta
jugaba con el viento
con la cola ingrátida
y al galope, solo
dibujaba en la arena
el mismo corazón
que en la mar el velero.

Alfredo Mompó Pérez

Benifaió en el record...

En estos dies de festes del nostre poble, una sembla que és la que més recordem i recordarem sempre, junt als nostres tres amics Vicente, Javier i Luís que ja no estan amb nosaltres. És la festa de la Divina Aurora, la festa dels fadrins. És eixa festa que té tots els condicionants per a disfrutar-la, el primer és l'edat, encara que alguns ja teníem més de 22 i 23 i ... bé, el cas és que veníem a repetir la festa per segona vegada i que no dubtarem en dir que sí quant ens ho proposaren. Realment nosaltres ho aprofitarem per a compartir moments en gent que no era habitual anar de festa junts, però valgué la pena.

Preparació de l'entrà de la Murta, nits "d'Aurores", "Rosaris", "Despertaes", ajudants dels Reis Mags: inoblidables. Tan sols desitjar-vos que disfruteu tots d'esta festa (i també de les demés) en totes les activitats que solen participar els clavaris, pato, cucanyes, l'entrà de la murta ... i per supost de la processó del foc.....Passeu-ho molt bé.

Clavaris de la Divina Aurora 1984 (i 1979)

Han passat 25 anys clavaris del 84

clavaris del 59 ...

... 50 anys després

José Bonet

Juan B. Gadea

Juan Benito

Juan Chova

Juan Chust

Vte. Ferrando

Fco. Villalba

Vicente Gómez

Perfecto Vidal

José Navarro

Guzmán Joanes

Els clavaris
del 59 de
paella a
l'Almaguer

Estimados vecinos:

Nos dirigimos a vosotros para haceros partícipes que este año 2009 hace 50 años nos reunimos unos jóvenes de Benifaió para celebrar la festividad de la Divina Aurora. A pesar de las dificultades económicas, con esfuerzo, con ilusión (hacía poco más de un año de la riada del 57) gracias a la colaboración de todo el pueblo, con rifas, loterías, espectáculos, etc.. fuimos recogiendo peseta tras peseta, una considerable cantidad para poder celebrar con dignidad la fiesta.

Ahora, después de 50 años, nos volvemos a reunir para celebrar este aniversario, teniendo presente a los compañeros que ya nos dejaron: Pepe Abad, Pepe Pellicer, Ramón Más, Pepe Sancho, Edmundo Blasco y Vicente Vela.

Desde esta página os invitamos a asistir a la Eucaristía que celebraremos D.M. el domingo 16 de agosto a las 12 del mediodía.

Un afectuoso saludo de todos los CLAVARIOS 1959

Rosana Fernández Moreno Reina de les festes **1999**

Han passat 10 anys, una dècada completa des que Rosana Fernàndez va representar a Benifaió en les seues festes patronals. Els records afloren ara per mirar arrere, girar la vista i fer ús de la memòria revisant fotografies que emmarcats a un àlbum son el testimoni més fidel d'aquell mes d'agost "únic i irrepetible al poder viure molt de prop tots els aspectes de nostra festa patronal", comenta Rosana.

Fa
10
anys

Rosana va compartir aquell regnat amb les dames de festes

Mª Pilar Escudero, María Ríos,

Cristina Guerola i Conchín Rosa

Eren les últimes festes del segle XX, l'any en què l'actuació del grup "El Consorcio" el dia de la presentació a la Plaça Major o el concert de festes amb el peculiar i extravagant cantant d'aquell estiu "El Chaval de la Peca" foren els plats forts de la programació. "Recorde la presentació com a una meravellosa nit, calorosa i al mateix temps emocionant. Junt a les meues dames i amigues disfrutarem de l'inici d'una entranyable experiència", comenta la reina del 99. Rosana valora que les festes "mantinguen viva la seua tradició com el pato, el ball de gala o

altres actes que identifiquen a un poble". No oblidar 10 anys després agrair el recolzament de Mati Ferrà, "que com primer any d'alcaldeessa varem viure unes festes inoblidables". A més agraïx a l'anterior alcalde i recordat Vicent Fort "el que pensara en mi per a este honor". Per últim, Rosana recomana a Nuria Inglada, la nova reina de les festes que visca "de forma intensa cada dia de festes, que disfrute al màxim, amb la responsabilitat d'este càrrec ja que és un gran honor representar a nostres festes patronals".

La coneguda Penya pasquera "Vida" dels anys 60

Aquelles pasqües d'abans...

Les pasques a Benifaió sempre han sigut unes festes esperades, uns dies de descans per disfrutar amb la família i els amics del bon temps que ja comença a protagonitzar a l'estació de la primavera. Els jòvens d'abans i també els d'ara es junten en quadrilles o penyes per viure a l'aire lliure i amb una poca de llibertat, sense la protecció dels pares, de la festa pasqüera. La primera eixida en penya a l'Almaguer (de torrà o a fer la paella) a les eres del Trullàs com es feia abans, a la caseta de camp o baix un garrofer eren símptomes de la independència amb els amics, dies per compartir jornades de descans i tindre com es deia abans "un pasqüero o una pasqüera per anar junts". La vestimenta també forma part de la peculiaritat de la pasqua. Les penyes es feien, i encara alguns continuen la tradició: camisetes amb el mateix disseny i un nom que identifica a tots, un exemple va ser la coneguda Penya "Vida", que allà pels anys 60 tenia molts d'integrants. Els mostrem a continuació una ampla varietat de fotografies que són el testimoni més fidel de com es vivia abans la Pasqüa a Benifaió...

Música, ball i diversió, les 'verbenes de pasqüa' també eren l'atractiu principal per ficar el punt i final a una divertida jornada entre els amics. Les Pasqües es celebraven intensament.

Portar alguna vestimenta similar era una norma entre els amics i amigues per identificar-se com a quadrilla pasqüera.

Tots junts, xics i xiques aprofitaven per a entaular amistat amb gent de la mateixa edat i com es deia "tindre algun pasqüero o pasqüera".

Anys 60

Les fotografies d'abans demostren com des de ben menuts els xiquets es preparaven per viure la pasqüa amb la mateixa vestimenta. A la dreta les germanes Ana i Mercé Madrid porten tots els complements per celebrar la pasqüa: el vestit, les sabates i una bossa de tela penjada per portar la tradicional mona

L'explanada del Mas de Reig concentrava a desenes de jòvens que aprofitaven per fer-se fotografies originals per Pasqüa.

Dècada dels 40. Fotografia feta a les conegudes Eres del Trullàs on els jòvens de Benifaió celebraven la Pasqüa.

*Eren altres temps però l'època convidava a dis-
frutar durant més
hores de les vacances.*

Anys 50. En el camp i després d'un bon dinar es feia tertúlia per aprofitar el bon temps que ja començava a notar-se.

“Noces d'or a Benifaió”

Obrim al llibre de festes una nova secció “Matrimonis d'or a Benifaió” per recordar els matrimonis de Benifaió que celebren els 50 anys de casats. Al llibre de festes del passat any ja es va fer un record a estos matrimonis i davant l'èxit de l'article cada any recordarem a les parelles en les seues noces d'or. Aquells matrimonis de Benifaió que al pròxim any 2010 complisquen els 50 anys de casats poden entregar la seua fotografia d'aquell moment i una actual a l'Ajuntament de Benifaió (gabinet de comunicació-2ª planta) per poder eixir publicada la celebració en el pròxim llibre de festes. El material es pot entregar des del mes de gener fins al mes de maig de 2010.

Vicente Meneses i Paqui Gil celebraren les seues Noces d'or el passat 30 de març. Fa 50 anys, a l'any 1959 es varen casar i des d'entonces no han deixat de compartir bons moments junt als tres fills que han tingut (Tonin, Paqui i Mª Paz) i nets.

Vicente Perpiñá i Concha Escribà varen contraure matrimoni l'any 1959. Fa uns mesos disfrutaren d'un gran dia celebrant les seues desitjades noces d'or, una gran festa per a tota la família.

Floreal Martínez i Teresa Domingo també fan este any 50 anys de casats. Va ser l'any 1959 quant iniciaren una vida en comú i mig segle després ho celebrem amb la família.

Antonio Marí i Concepción Regal formen part de les parelles que recordaran este any aquell moment. 50 anys després estan il.lusionats amb esta celebració.

Carlos Marcos i Eloina Marí celebraren fa unes setmanes les seues noces d'or. La família es va unir en este esdeveniment que ara fan extensiu a tots a través del llibre de festes.

Juan Mínguez i Ana Piles es casaren l'any 1959.
50 anys han passat d'este fet que s'ha convertit ja en una unió d'or.

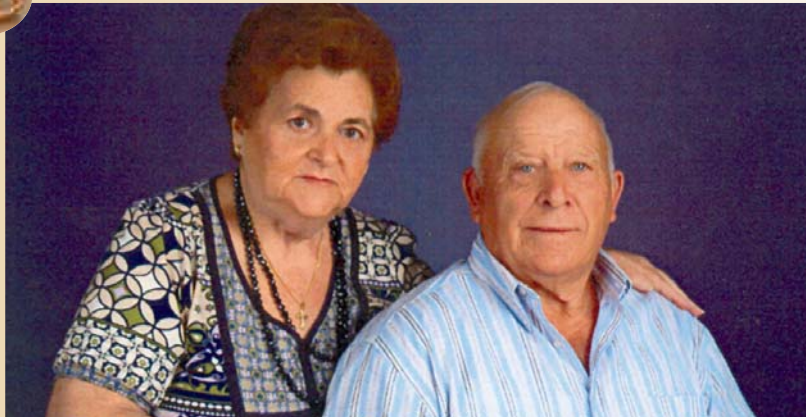
El matrimoni **De la fuente-Serrano** ha celebrat a lo gran les seues noces d'or.
Fa 50 anys es casaren i enguany toca recordar
tant important efemèride

Julián Peñarrubia i Maruja Moreno estan d'enhorabona.
Fa 50 anys de la seua unió com a matrimoni. Este any celebren com
moltes altres parelles les seus noces d'or.

José Villanueva i Maruja Alemany recorden més que mai aquell moment que
els va unir per sempre l'any 1959.
Este any celebren 50 anys de casats amb els fills, nores i nets.

Gregorio Marcos i Vicenta Montagut també es casaren en 1959.
Enguany tenen la sort de que junts celebren les seues
noces més lluentes, les d'or.

I també **Enrique Sanz i Elia Campos** mostren orgullosos una unió que ha
complert 50 anys. Enguany també ho celebraran
amb el seus familiars

Un homenaje al oficio de Panadero

Dando repaso todos los años a los programas de las fiestas Patronales de Benifaió he podido comprobar que en ellos se mencionan diferentes recuerdos, anécdotas, homenajes y reportajes a todos los que en su día convivieron con todos nosotros. Haciendo referencia a mi profesión de panadero toda mi vida me ha entrado el gusanillo de expresar con pocos datos y convivencias lo que fue en su día las viejas glorias de la Sociedad Gremio de Industriales Panaderos de Benifaió.

Los panaderos Bernardo Palop y Felipe Añón

Libro de actas del Gremio de Panaderos 1930-1932

Felipe Añón y Eloina Marí Ribes

Los señores panaderos que formaron parte de esta sociedad durante varios años fueron Miguel Gómez, Francisco Gimeno, Vicente Soldado, Manuel Máñez, Juan Villanueva, Ramón Aliaga, Amaro Jorge, José Lerma, José Bueno, Vicente Lizondo, Enrique Díaz y Felipe Añón (mi querido padre)

No puedo dejar en el olvido los momentos de los operarios que trabajaron en su día en los distintos hornos de cocer. Francisco Jorques, Eduardo Lerma, Leonardo Palop, Salvador Canet, Salvador Grau y Miguel Esteve.

Tengo en mis manos un libro de actas desde el 1 de octubre de 1930 hasta el 2 de enero de 1932. En el se habla de los diferentes presidentes que tuvo la sociedad, Ramón Aliaga como presidente interino, Francisco Gimeno Meliá y Juan Villanueva Argandoña. Y como encargado de todos los asuntos en secretaria, Miguel Gómez.

En ese periodo de tiempo se impuso una peseta por socio al año hasta que llego su día en que se opto por poner un depósito de cincuenta pesetas por socio y año, las cuales se ingresaron en el "Banco de los Previsores del Porvenir". Los operarios que ahora nombro anteriormente trabajaron en los distintos "Hornos de pan de cocer":

Francisco Jorques -Gaspar Aliaga (antes tia Melchora)

Eduardo Lerma- Enrique Díaz (antes tia Visanteta)

Salvador Canet- Amparo Aliaga (antes tia Melchora), Salvador Grau - Marianeta Tejero, Miguel Esteve - Liborio Tejero y Enrique Díaz, Leonardo Palop- Felipe Añón (padre) y Felipe Añón (hijo)

No puedo terminar este reportaje sin dedicar un especial homenaje de cariño y pleitesía a Leonardo Palop que convivió con mis queridos padres y luego con todos nosotros, entonces yo tenía die-

cinque años. Fue para mí, mi segundo padre, fue mi consejero y mi maestro en la profesión mi compañero en los momentos difíciles y el responsable de todos mis actos en la vida cotidiana.

Se quedan muchas cosas en el tintero , pero solo deseo que el Señor le conceda muchos años de vida con toda su familia, nosotros etc.

También quiero expresar admiración con un fuerte abrazo al único superviviente de la sociedad Ramón Aliaga Pérez, 104 años . Ojalá pueda llegar a sus manos este nuevo programa de fiestas patronales de Benifaió 2009

Para terminar un fuerte abrazo a todo el pueblo de Benifaió, Ayuntamiento en pleno con Amparo Arcis como alcaldesa, Merche Gómez como regidora de cultura Lolín Cuenca como regidora de asuntos sociales y que el año 2009 nos traiga prosperidad.

Felipe Añón Soria

El Sereno, “La Font del Llavaor”, “La Font de la Plaça”.... *recuerdos de INFANCIA*

Desde aquí quiero hacerle un pequeño homenaje a esos hombres que con sus capas y faroles se recorrían todas las noches las calles del pueblo, con frío, lluvia o calor, dispuestos a servir a sus vecinos, la figura del sereno, pues cuando los labradores querían levantarse muy temprano, apuntaban en el suelo unas rayas según la hora que querían levantarse, y a veces algún vecino gracioso borraba alguna raya, y así al pobre vecino lo despertaban una hora antes.

Yo, que por los años 60 no tenía más de 8 años les tenía mucho miedo pues en la mitad de la noche me despertaban sus cantos, que decían así: sereno, son les quatre i esta ploguent, y mi hermana Mª Julia me aupaba para que yo desde la ventana de nuestra habitación que se encontraba bastante alta pudiera

verlos, para ver como eran unos buenos hombres.

También me viene a la memoria cuando llovía mucho y las calles iban de "gom a gom" de agua y me quitaba los zapatos y los calcetines y me ponía en mitad de la calle con el agua hasta la rodilla, pues como yo era la pequeña de cinco hermanos ya se sabe.

También me acuerdo que en las noches de verano íbamos los niños con un "melo d'alger" y nos hacíamos farolitos con dibujos de una barraca, con palmeras, un sol, una luna, etc... y le poníamos un cirio en medio y con un cordel lo cogíamos entre dos y nos íbamos cantando por las calles dando vuelta a la manzana de nuestras calles, cantando "Sereno, coche cochero li cau la

moquita per baix del pandero. El sereno tiene un perro que le llaman Capitán a la una de la noche se ha comido todo el pan, sereno coche cochero".

También me acuerdo cuando íbamos a la Font del Llavaor a nadar y a la Tia Amparo la Roca que en paz descanse le pagamos 25 pesetas y nos guardaba las cosas, yo iba con una amiga de Catarroja que venía a casa de sus tíos Pipar y Pepe Sabater a pasar el verano, aún me acuerdo de esa agua tan fresca y transparente. También me viene a mi mente "el jardinet" de l'estació, con su garita y sus jardines y esa pajarera tan

grande en el centro llena de una gran variedad de pajaritos, ¡que diferente se encuentra hoy en día el “jardinet de l'estació”.

También en la Plaza Mayor todas las tardes en las dos esquinas llegaban dos vendedoras con sus dos carritos llenos de chucherías, cacao, “tramussos” y en las tardes frías de los inviernos vendían castañas asadas que allí mismo las asaban. También llegaban hombres que vendían margallons que habían recogido de las montañas, y al lado de la paraeta del “tío Caparrós” donde los hombres se compraban las boinas, sombreros, cinturones y carteras, que feliz era yo jugando en esa plaza con su fuente al medio y llenaba de peces de distintos colores rodeada de muchos labradores pues salían todas las noches a “llogarse” para poder ir a trabajar al día siguiente. Una noche llegué muy tarde a cenar y mi madre me dijo que horas eran estas de llegar y yo le dije como no se la hora y ella me contestó pues haberla preguntado a los hombres de la plaza.

También me viene a mi mente cuando después de comer salía a la calle y con el hueso de un “albercop” nos hacíamos un pito para pitar, en el rastrillo de las aceiras rascábamos las dos partes del hueso y con un ganxet le sacábamos toda la carne del hueso, hasta conseguir un pito.

También me acuerdo que cuando nos salía un “busol” en el ojo poníamos un montoncito de piedras y el que primero pasaba y sin darse cuenta con los pies destruía el montoncito de piedras se decía que le salía a él el “busol” o también nos pasaban por el ojo enfermo una llave de esas que habían muy grandes y decían que se te iba enseguida, que recuerdos tan bonitos. Intentemos hacer a nuestros pequeños que algún día puedan contar sus vivencias tan felices como lo fue nuestra infancia allá por la década de los sesenta-setenta que así sea.

Felices Fiestas patronales.

Maribel Marqués

*Vicente Martínez Olmos
va exercir de Sereno a
Benifaió als anys 60*

*La font de llavar als anys 60, una
imatge típica de l'època a Benifaió.*

¿Alguien sabría decirme cuál es una de las tiendas más antigua de Benifaió? Muchos de vosotros ya sabrán la respuesta, y otros tantos, ni siquiera se lo podrán imaginar. Yo voy a intentar, a través de estas líneas, acercarles a los comienzos de lo que hoy denominamos 'negocio' y a lo que familiarmente siempre hemos llamado 'botiga'.

Tres generaciones de un mismo negocio familiar juntas. Carmen la Praes (derecha), su hijo Paquito y su mujer. Su nieto Juan Pablo (izquierda) lleva ahora el negocio de Super Estarelles

Benifaió, un pueblo de generaciones

Corría el año 1949 cuando un valiente matrimonio se emprendió en el complicado pero gratificante mundo de la oferta y la demanda. **Con un mostrador, una alacena y mucha voluntad y ganas de trabajar, esta familia montó una de las primeras tiendas de Benifaió, la que todos conocerían por Casa 'Maria la Praes'.** En ella podíamos encontrar fruta y verdura, pero también algunos productos básicos como aceite, azúcar, arroz o vino. Pero en la casa donde ofrecían todo esto, no estaban solos, puesto

que también había una carnicería e incluso una peluquería. Nació así el primer 'multi-centro' de esta pequeña localidad de la Ribera.

Los comienzos fueron duros, sobre todo, en los días lluviosos, en los que había que poner un toldo para que no se mojara la mercancía.

Hace 60 años nada era como ahora, y el transporte de los productos era más bien algo "casero". Nos cuenta Paquito, el hijo de 'la Praes', que muchas veces fueron él y su

padre los que tuvieron que ir en bicicleta hasta Algemesí para recoger los alimentos que luego venderían en su pequeño negocio. Casa 'Maria la Praes' nació en la calle Real y allí atendió a cientos de clientes durante ocho años. Muchos de vosotros os acordaréis de "la'mitjeta d'oli" que tanto Paquito como sus padres y su hermana despachaban con el medidor de aceite.

Unos años después, la tienda se trasladó a la calle Caballeros, que es donde se encuentra actualmente. Poco a poco la 'botiga' fue cre-

1950. Casa María la Praes en sus inicios. El matrimonio (izquierda) junto a sus hijos y algunas clientas

1963. El matrimonio (izquierda) en la tienda que abrieron en la calle Caballeros más grande para ofrecer un mejor servicio.

ciendo, se fue convirtiendo en un supermercado donde ofrecían todo tipo de productos alimenticios, y donde cada día que pasaba, Paquito se sentía más a gusto. Curiosamente, nunca había querido dedicarse al mundo de la alimentación pero fue su padre quien lo 'obligó', sin saber que un día lo relevaría y se convertiría en un gran empresario.

La vida fue evolucionando, y con ello, el transporte de mercancías. Dejaron la bici de lado y la recogida de alimentos cambió. **Carmen fue la que con tesón y esfuerzo inició uno de los pocos negocios alimenticios que aún pervive hoy en día en Benifaió. Era la persona que solía ir al mercado de Abastos a por provisiones, y la que controlaba perfectamente todos los entresijos de la tienda.** Volvía a casa con lo necesario para la tienda, aunque en una ocasión volvió sin un diente...Nos cuentan sus hijos que un día, mientras sujetaba un saco con la boca para que se lo llenaran de guisantes, alguien pisó el saco y le arran-

có un diente. Carmen siempre fue una mujer valiente, lista y decidida. No le gustaba la idea de 'ama de casa' y consiguió su sueño a base de fuerza y voluntad. Consiguió tener su propio negocio, una tienda a la que aún hoy sigue acudiendo cada día para visitar a su nieto, que es ahora el dueño del negocio que ella inició, y a su hijo, que a pesar de estar jubilado, sigue yendo a la tienda para echar una mano.

Ahora es su nieto Juan Pablo, el 'guardián' de la tienda, a la que ahora todos conocen como Estarelles. Un día, siendo muy jovencito, le preguntaron si él sería como su padre, y él, ya muy seguro, respondió que no, porque a su padre lo obligaron a dedicarse a este mundo, y él quería ser lo que lleva siendo ya más de 20 años.

Tras más de 50 años dando servicio, Casa Paquito se ha convertido en un negocio por el que han pasado tres generaciones. Aunque he de recordarles que este no es el único negocio que lleva más de medio siglo abierto. **En los años 50 fueron muchos los**

valientes que se atrevieron a empezar una nueva vida, a probar suerte en aquello que más les gustaba.

No nos podemos olvidar del tío Maiques, fotógrafo de Benifaió, al que todos recordamos por las miles de instantáneas que disparó, y cuyo negocio aún hoy en día sigue funcionando. O de la peluquería 'Les Paques', abierta durante más de 60 años y que a día de hoy sigue dando servicio. Sin olvidar otros muchos que hicieron de Benifaió una pequeña ciudad comercial.

Gracias a todos ellos por sus años de servicio y dedicación. Gracias a los que hoy siguen con nosotros, recibiéndonos con su mejor sonrisa. Pero sobre todo, gracias a los que ya no están pero tuvieron el valor de empezar, de prepararnos el camino y hacernos creer que en esta vida todo se puede conseguir. Incluso mantener abierto un negocio durante más de medio siglo. GRACIAS.

Mª Carmen Sanchis Maiques

CIEN AÑOS DE HIMNO REGIONAL

El 22 de mayo de 1909 se inauguró la Exposición Regional Valenciana, organizada por el Ateneo Mercantil de Valencia. Un gran evento que cambió por completo nuestra Comunidad, no solo en el ámbito social y económico, sino también en el ámbito cultural y musical

Por este motivo, el presidente del Ateneo Mercantil, Tomás Trenor Palavicino, mandó hacer la creación de un himno para esta Exposición al maestro José Serrano Simeón, quien se encargaría de la música, mientras que la letra tenía que realizarla Teodoro Llorente. Por motivos de causa de demora de Llorente en crear la letra, José Serrano comienza a colaborar intensamente con el poeta Maximiliano Thous Orts, quien finalmente sería el coautor.

Cabe recordar que las primera notas musicales del nuevo himno no son originarias del maestro Serrano, ya que éste decidió incluir el antiguo Himne de

València o Marxa de la Ciutat de València. Pieza musical que se trata de una composición anónima del siglo XVI que se interpretaban durante las procesiones cívicas que a la ciudad de Valencia tenían lugar por Sant Donís (9 de octubre) y Sant Jordi. De echo, aún actualmente se interpreta delante y acompañando a la Real Señera en la Procesión Cívica del 9 de octubre.

Después de los discursos protocolarios de la inauguración, fue el momento de estrenar el gran Himno de la Exposición Regional Valenciana, que con gran emoción la gente siguió sus estrofas finales e hizo suyo con interno amor. Dirigido

por el maestro José Serrano, la voz del tenor godellense Lamberto Alonso y cerca de mil voces de diferentes coros, cantaron el exquisito himno, tanto por su música como por su letra realizada en castellano.

Tanta fue la emoción de la gente, que el propio rey Alfonso XIII pidió y les obsequió con que se interpretara de nuevo, lo que redobló la alegría y la pasión a los presentes. El propio rey dijo esto: "Esto es soberbio, magnifico; estoy encantado", mientras que el presidente Maura añadía "estoy anonadado de tanta grandeza; un pueblo que realiza estas cosas es un pueblo grande y pro-

...gracias al Ayuntamiento de Benifaió por promover la utilización de este Himno Regional Valenciano en cada acto que se realiza en nuestra población, como ya hicieron nuestros antepasados; y por que no, valorar nuestra gran joya el Himno a Benifayó de Bernabé Sanchis y José Gadea de 1928

gresivo". Años más tarde, durante la Dictadura de Primo de Ribera, los alcaldes de los ayuntamientos de Castellón, Valencia y Alicante decidieron que aquel Himno se convirtiera y adoptará el nombre de Himno Regional de Valencia, el cual fue aprobado en mayo de 1925. Justo en esta ocasión fue aprovechada por Teodoro Llorente para pedir que se fuera traducida la letra al valenciano, cosa que fue realizada por Maximiliano Thous Llorens, hijo del autor de la letra. La partitura original del maestro Serrano se conserva en el Archivo Municipal del Ayuntamiento de Murcia desde 1957, cuando la viuda la vendió para poder recaudar fondos para los más pobres después de la fuerte riada que asoló la ciudad de Valencia, donde sigue bajo custodia.

En 1984 se declaró Himno Oficial pero tenía que pasar los trámites de las Cortes Valencianas. El informe fue encargado por el entonces presidente de la Generalitat Valenciana Joan Lerma al compositor valenciano Eduardo López-Chavarri Andújar. Finalmente se aprobó la Ley 8/1984, del 4 de diciem-

bre, por la cual se regulan los Símbolos de la Comunidad Valenciana y su Uso. El cual se hizo oficial con la partitura del maestro Serrano i la letra original de

**El 5 de diciembre del 2008,
Plácido Domingo grabó el
Himno junto con la Orquesta de
la Comunidad Valenciana en sus
dos versiones, castellano y
valenciano.**

Maximiliano Thous, tanto en la versión en castellano como en la posterior en valenciano, que es la que actualmente conocemos; quedándose como Himno de la Comunidad Valenciana, debido a que sería para unir a las tres comunidades el mismo Castellón, Valencia y Alicante, como en 1925 hicieron los alcaldes.

El 5 de diciembre del 2008, Plácido Domingo grabó el Himno junto con la Orquesta de la Comunidad Valenciana

en sus dos versiones, castellano y valenciano.

Desde todo este tiempo, yo como músico me siento orgulloso de interpretar a la gente de mi pueblo esta magnífica obra musical de gran valor, y gracias al Ayuntamiento de Benifaió por promover la utilización de este Himno Regional Valenciano en cada acto que se realiza en nuestra población, como ya hicieron nuestros antepasados; y por que no valorar nuestra gran joya el Himno a Benifayó de Bernabé Sanchis y José Gadea de 1928.

Todos estos himnos han sido para nosotros reflejo en que mirarnos para poder ver de donde venimos y quienes somos; y como tales debemos respetar por encima de todo; así que aunque los cien años son muchos, sigues siendo igual de joven que el primer día de tu estreno.

Alfonso Juan Durán Villanueva

Centenari del Col·legi de Crist Rei (1909 - 2009)

Una aportació gràfica i documental,
acompanyada d'algunes notes

Per Francesc Beltran i López
Cronista Oficial de Benifaió

La història dels cent anys de vida del Col·legi de Crist Rei a Benifaió està encara per fer; no seré jo ací qui ho pretenga amb aquestes escasses notes, no obstant he volgut contribuir a l'efemèride del centenari amb una exigua però aclaridora selecció gràfica i documental, provinent de la meua col·lecció particular, acompanyada d'unes notes breus, i amb la intenció de deixar una mínima constància impresa per al record i possibles posteriors investigacions; res a veure amb l'abundància de material fotogràfic mostrat a l'exposició muntada a l'efecte al propi Col·legi, per aquest mateix motiu.

Rebut emés per l'Academia, Corte y Colegios de Cristo, a Benifaió l'1 de gener de 1920 (hauríem d'observar la data impresa el 191..., potser foren els primers rebuts impressos)

Any 1910, primer grup d'alumnes del Col·legi, amb la Madre Dulce Nombre, primera superiora de la Comunitat. Encara no estaven en l'edifici del Col·legi, que s'estava construint.

Primers anys de vida: Des de la seua fundació el Col·legi de Crist Rei tingué un alumnat mixt, acollí alumnes tant de pagament com debades; també xiques fadrines majors de 18 anys, que rebien instrucció religiosa i feien labors, com ens ho mostren les dues fotos de l'any 1913; la dels xiquets és possiblement posterior, fetes totes ja al nou edifici del Col·legi. Els primers anys havia tingut una seu provisional en diversos edificis de la població, fins acabar les obres.

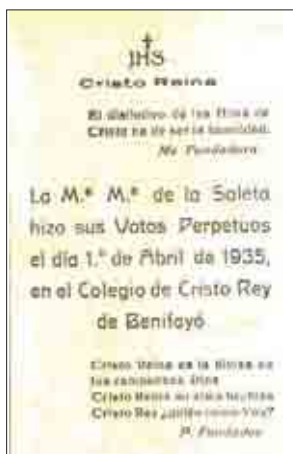

Primeres comunions: Des de pràcticament la fundació del Col·legi les xiquetes i els xiquets alumnes d'aquest centre feien la primera comunió a la capella del mateix Col·legi, a excepció de l'any 1910, quan encara no estaven finalitzades les obres, no obstant ja feien constar la seua condició de "Colegiala de las Hijas de Cristo Rey"; sorprén el fet que el nou Col·legi s'anomenés del Sagrado Corazón, ja que la festa de Crist Rei encara no estava instituïda. A partir de 1921 veiem per primera volta que el Col·legi es diu de Crist Rei. No hem trobat constància de primeres comunions al Col·legi l'any 1936; les que es feren després de la Guerra Civil, l'any 1939, es van fer a l'església parroquial de Sant Pere conjuntament amb els alumnes de les escoles nacionals. L'any 1941 trobem que es tornen a fer a la capella del Col·legi, fins que els primers anys 70 passen a fer-se definitivament a l'església de forma conjunta amb els alumnes dels dos col·legis de la població.

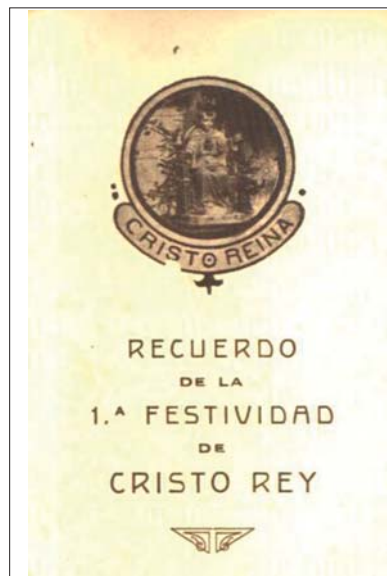
Primeres comunions de xiquets i xiquetes a la capella del Col·legi, fetes en maig dels anys 1953 i 1956, respectivament.

Defuncions: I com no podia ser d'una altra manera, ací al convent-col·legi de Benifaió troben el final de les seua vida terrenal algunes de les monjes dedicades a l'oració i l'ensenyament religiós, la *Hoja Parroquial* local es fa ressó dels funerals en alguns d'aquests casos

Vots perpetus: Des de la seua fundació el 1909, foren moltes les religioses que celebraren els vots perpetus al conventol·legi de Benifaió: tenim constància de la Madre Clara de Jesús, el 22 d'abril de 1924; la Madre M.ª Josefa de Jesús, el 24 de març de 1933; la Madre María de la Saleta, l'1 d'abril de 1935; més recentment la Madre M.ª Regina de los Angeles (qui no es recorda de la Madre Regina!), el 8 de desembre de 1948, i la Madre M.ª José de Cristo Rey (Josefina Carbonell Solves, filla de Benifaió) el 8 de novembre de 1954, entre d'altres.

Festa a Crist Rei: No conec cap constància escrita de la data exacta en què comença a fer-se la festa anual a Crist Rei. Potser a partir de l'any 1925 que s'instaura la festa? És possible també que ja es fera pocs anys després de la vinguda de les religioses d'aquesta orde a Benifaió. Es conserva el recordatori de la primera festivitat de Crist Rei, que reproduïm, però sense cap data que ho puga aclarir (potser 1925?).

Hi ha notícia impresa de les festes dels anys 1934, que descrivim en la nota de les Bodes de plata del Col·legi, i les de 1935, gràcies també a l'existència de la *Hoja Parroquial* de 27 d'octubre de 1935, on diu: "Domingo 27.- A las 9'15, tertia solemne, y a continuación, fiesta solemne, con sermón, a Cristo Rey; por nutrido coro de voces se cantará la Misa gregoriana "De Angelis". Por la tarde, ejercicio vespertino en honor del Sacratísimo Corazón de Jesús, a int. de Amparo Chanzá Alepuz, ejercicio correspondiente del mes del Rosario, a int. de Clotilde Rovira Rovira, finalizando con el último día del triduo, con sermón por D. Vicente Gallart Cano y procesión claustral con la imagen de Cristo Rey".

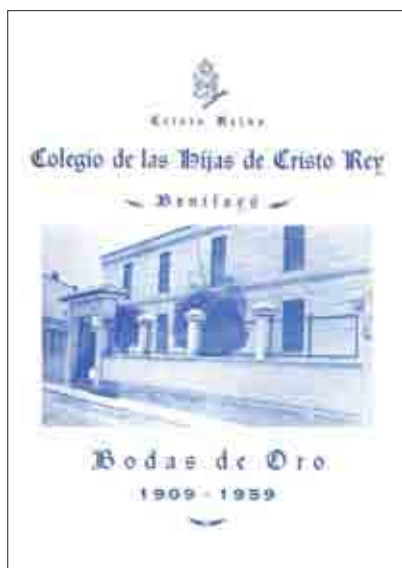
De les estampes recordatòries de la festa se'n coneixen a partir de l'any 1956, amb el llistat de les clavariesses, en principi exalumnes casades i a partir de 1959 fadrines.

Clavariesses de Crist Rei dels l'anys 1958, a la capella, quan eren les antigues alumnes casades, i de 1959, primer any que eixiren les antigues alumnes encara fadrines.

Bodes de plata 1909-1934: Tenim constància dels actes religiosos fets amb motiu del 25 aniversari del Col·legi per la programació que ofereix la *Hoja Parroquial* de 28 d'octubre de 1934, que copiem literalment: "Domingo 28, Fiesta de Cristo Rey. A las nueve y media fiesta solemne en honor de Cristo Rey y celebración de las Bodas de plata de la fundación de las Religiosas de Cristo Rey en esta población, en cuyo acto y por la capilla de música de la parroquia será interpre-

tada una Pontifical de Perosi, ocupando la sagrada cátedra el fervoroso y elocuente orador sagrado M. I. Sr. Dr. D. Vicente Calatayud, Canónigo de la Basílica Metropolitana de Valencia. Por la tarde ejercicio vespertino al Sacratísimo Corazón de Jesús con exposición de S.D.M. y último día del Triduo a Cristo Rey con sermón por el elocuente orador sagrado D. Vicente Gallart Cano, a intención de Desamparados Chanzá Alepuz".

Bodes d'Or 1909-1959: Els cinquanta anys de la fundació del Col·legi es van celebrar com ho merecia l'ocasió: els dies 22, 23 i 24 d'octubre Triduo a càrrec d'Alejandra Clérigues, a continuació una missa cantada; per la vesprada el res del Rosari, amb sermó per D. Emilio Aparicio, i processó claustral pel pati del Col·legi. El dia 25 festa a Crist Rei a càrrec de les clavariesses, amb sermó per D. Antonio Richad. Per la vesprada la processó, presidida per les autoritats locals. El dia 29 al Teatre "Jardín" es va representar l'obra *La Muralla*, de Calvo Sotelo, a càrrec d'antics alumnes del Col·legi.

El Col·legi els anys 50: Els anys 50 del passat segle, el Col·legi de Crist Rei, està ja plenament consolidat a Benifaió com a referència educativa de caràcter religiós; compta amb classes de pagament, tant de xics com de de xiques, i tanmateix debades per als dos mateixos sexes. Son populars les Madres Regina, Buen Consejo, Clara, Herminia, Matilde, Mercedes, Aurora, etc. Si els hàbits de les monjes canvien segons pasen els anys, també ho van fer els uniformes de l'alumnat: haguera estat interessant haver pogut aconseguir constància gràfica dels diferents hàbits i uniformes emprats a través d'aquests cent anys. Com que no hi ha espai per a fer-ho, mostrem solament una selecció dels que ens ha semblat més adient, d'aquests anys 50.

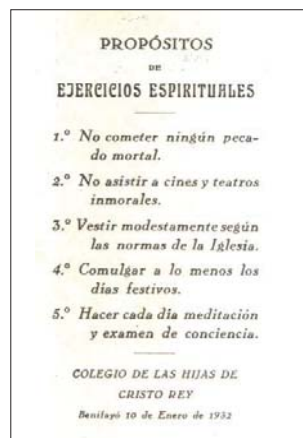
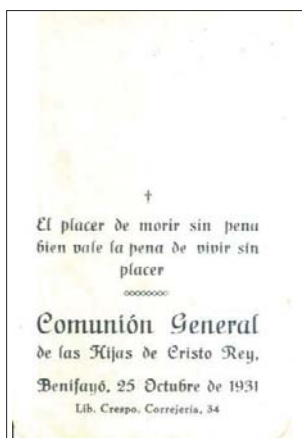
Any 1955: Classe de les xiques d'uniforme, de pagament, amb les Madres Herminia i Matilde

Any 1955: Classe de les xiquetes de blanc, debades, amb la Madre Aurora

Any 1955: Classe dels xiquets de pagament, amb la Madre María Fé

Vida religiosa: Les religioses i els alumnes del Col·legi de Crist Rei han participat ben activament en la vida religiosa de la comunitat: Es feien aquelles Comunións generals, de la què tenim ja constància el 25 d'octubre de 1931; i qui no recorda aquells *Ejercicios Espirituales* celebrats periòdicament en el recinte conventual. Hi ha memòria gràfica i impresa dels exercicis fets el 10 de gener de 1932; el 26 d'abril de 1953; el 8 de maig de 1954; el 27 de novembre del mateix any; i el 17 de novembre de 1963, però se'n feren molts més, dels què no hem trobat notícia.

Les clavariesses de 1958 ofereixen un dinar a un grup de dones majors, el 6 d'abril de 1958

Aquells anys eren encara de penúria econòmica: les antigues alumnes, l'any 1961, catequitzaven i ajudaven els xiquets i xiquetes del Barri Mussa a prendre la primera comunió al mateix Col·legi. Afortunadament aquells temps han passat a la història

Antigues alumnes del Col·legi en el curs d'uns exercicis espirituals, l'any 1963

Vida social: Les antigues alumnes han participat des de sempre en la vida social i religiosa del Col·legi: l'assistència a misses, rosaris, exercicis espirituals, xerrades formatives, etc.; també en accions de tipus social, i de caire caritatiu, per intentar afavorir aquells benifaioners i benifaione-

res més necessitats econòmicament i religiosa, en aquells durs temps de la posguerra: l'exigua mostra gràfica adjunta il·lustra sobre alguns dels quefers que destacaven sobre la quotidianitat diària, educativa i religiosa, del Col·legi.

Epíleg

Tanquem aquest improvisat recordatori, no sense advertir que hem deixat bastant per mostrar i comentar sobre aquests primers cent anys de vida del Col·legi de Crist Rei, a Benifaió. Hem escollit una limitada selecció gràfica i documental per intentar oferir una síntesi, potser massa simple i amanerada, d'aquest centre educatiu i religiós, tot i aprofitant aquestes dates commemoratives: com he dit en començar, un segle de vida dóna per a molt més del que jo haja pogut arribar a esbrinar en aquestes breus línies.

Primera borsa comercialitzada per Vicente Vidal als anys 40

El matrimoni Vicente Vidal i Mercedes Calatayud, fundadors de l'empresa

Vicente Vidal treballant al seu xicotet negoci als anys 50

RECORDANT VICENTE VIDAL “El Papero”

La gent més major de Benifaió segur que recordarà un senyor moreno prim i alt que anava venent papes pels bars del poble amb la seua bicicleta i mes tard amb la seua mobylette. Els mes coneguts li cridaven afectuosament “El Xurrer” o “El Papero”.

Estem parlant de Vicente Vidal, fundador, junt amb la seua dona Mercedes Calatayud, de l'empresa Papes Vicente Vidal, ubicada a Benifaió i que va portar i continua portant el nom de la població en milions de borses anuals de creïlles fregides, des de fa mes de 75 anys, per

tot Espanya.

Oriünd de Navarrés es va instal·lar a Benifaió on l'any 1931 va començar a fregir Xurros i papes que venia en els bars del poble. Les papes i xurros que elaborava eren les delícies de tot el poble. Fins a tal punt que van agafar fama en tota València.

Una persona, en aquells llunyans anys, emprenedora i treballadora, que de 5 a 7 h. feia a xurros i papes, de 7 a 9 h. les venia, de 9 a 19 h. anava d'obrer i de 20 a 22 h. de porter en el cine “Doré”.

Va tindre tres fills: Mercedes, Vicente i Pepe. Als seus fills els anomenen actual-

ment “Els Paperos”, els quals en els seus anys mossos i amb canastres de vimet venien xurros en els cantons dels carrers i al so d'una trompeta de “llanda” al crit de “El Xurrer...xurrets calentets!!!”.

El meu iaio tènia un do especial per a afrontar tots els abatars de la vida i del treball, dignes d'admirar, ja que durant la seua etapa professional va haver de passar per la guerra civil, la postguerra i buscar creïlles, oli, farina, sal, etc... d'on podia per a traure el negoci avant.

Iaio agraïm el teu bon fer

entitats i associacions

HISTÒRIES DE BENIFAÍO

Aquest any no anem a explicar tots els serveis que oferim, ni quina trajectòria hem dut al llarg dels quasi 6 anys de la nostra existència. Aquest any anem a parlar d'històries. D'històries de persones, moltes de les quals han nascut a Benifaió, han crescut a Benifaió, i que ací han estat feliços i han patit, com qualsevol persona del nostre poble, com qualsevol de nosaltres. Parlarem de Lola, sí..., Lola potser un bon nom. Lola va nàixer a Benifaió, en plena postguerra, va saber el que era patir fam, el que era tenir por, el que suposava per a una família el haver perdut persones benivolgudes durant una guerra. Ací es va enamorar de Ramon, qui després seria el seu home. Junts han viscut anys molt feliços. No hi havia massa diners, però tenien una casa ampla, on pels matins, per la finestra de l'habitació entrava el primer raig de sol. Amb el temps vingué al món la seua Pilar, i després el seu Pere i finalment la seua Anna. No es podien queixar. Podien considerar que eren feliços i conforme passaven els anys s'imaginaven una vellesa on estarien els dos junts, gaudint de la seua família, ajudant les filles i el fill amb els néts i les nètes... Però un dia Lola començà a oblidar. Començà per oblidar què havia de comprar, s'oblidà de com es feien aquells meravellosos pastissos que sempre havia fet quan era l'aniversari de Pilar, o de Pere, o d'Anna, o del seu Ramon, com a ella li agrada dir. La seua família no se n'adonava. Pensaven que eren coses de l'edat, de que s'estava fent major, que duia massa coses en el cap... Fins que un dia va ser evident. En el forn li digueren a Pilar que a sa mare se li oblidava que ja havia comprat el pa, no sabia pagar... Però el més greu va ser que un dia Lola es va perdre pel carrer i no sabia tornar a casa. Una veïna la va veure i l'acompanyà. Va ser un colp molt dur per a ella i per a la seua família. Nous reptes se'ls plantejaven: ¿què anaven a fer a partir d'ara? ¿com anaven a organitzar-se ara? Lola necessitava que algú estiguera sempre amb ella. El metge havia dit que era important que el seu cervell estiguera sempre actiu per mantenir-se bé el major temps possible.

És en aquest moment quan els camins de la família de Lola, de la pròpia Lola i el meu s'ajunten. La meua companyera Gema, psicòloga del Centre, rep una telefonada d'Anna. Volen veure el nostre Centre d'Estimulació, saber qui més bé allí, quins/es professionals treballen amb nosaltres, els serveis que oferim, ¿seria possible que sa mare vinguera? Els telèfons i els done cita per parlar amb ells/es i després fer la valoració

AFABALS

Associació de familiars de persones amb Alzheimer

neuropsicològica de Lola. Entre Laura i Valle (les auxiliars), Regina (la fisio), Jesús (el monitor sociocultural) i jo esta-

blim el programa d'estimulació. Lola acudeix de dilluns a divendres, de 9 a 17 hores al nostre La Llimera, el nostre Centre d'Estimulació. El Centre que un grup de familiars crearem i que mantenim demanant subvencions, venent loteries, demanant ajuda a empreses, ajuntaments, entitats bancàries, a falles, a l'escola de ballet i dansa... i gràcies a l'ajuda del poble de Benifaió. No poden imaginar-se el desgast que suposa per a una família tenir una persona amb Alzheimer o amb qualsevol altre tipus de demència, no ho saben fins que no els toca de prop. Tampoc poden imaginar-se tot el que són capaços de donar les persones afectades, l'agraïment perquè simplement els escoltes, el somriure franc, sincer, quan et veuen entrar per la porta, l'afecte que et donen dia a dia. L'esforç quotidià que posen per fer coses, per sentir-se útils en aquesta societat que no valora ni tot el que una persona sap quan es fa major, tot l'aprenentatge que ha fet al llarg de la vida, ni el que una persona continua sent i continua sentint a pesar d'haver oblidat moltes coses de la seua vida (allò bo, però també allò roï). Recordem que l'afecte no l'obliden mai, fins el darrer moment de la seua vida saben reconèixer quan una persona els tracta amb afecte i quan no ho fa. Com Lola, hi ha molts casos a Benifaió. Actualment atenem a 20 persones a La Llimera, però també actualment tenim 11 persones en llista d'espera per falta de recursos en quant a personal i en quant a materials. Onze famílies que moltes vegades es troben desbordades i que em telefonen per veure quan hi haurà un lloc i a les que setmana darrere setmana els dic amb dolor en el cor que no poden venir mentre no tinga més recursos.

Crec que no cal dir res més. Gràcies per tot el que el poble de Benifaió ha fet fins ara per nosaltres i gràcies pel que estic segura que van a continuar fent.

Bon estiu i bones festes.

Mª Paz Grau Arcís

Coordinadora i Neuropsicòloga d'AFABALS

SOM I ESTEM

Associació de persones amb discapacitat

L'associació **SOM I ESTEM** de persones amb discapacitat, sorgida l'any 2005, situada al carrer san jose de calasanz Nº 2 en un local cedit per l'Ajuntament de Benifaió, porta a terme diferents programes:

Programa de Oci i Temps Lliure que es realitza tots els dissabtes de l'any en horari de 10 a 13h. Realitzant activitats com tallers de manualitats, activitats esportives, eixides i excursions culturals i d'oci, tallers d'iniciació a la informàtica, activitats i tallers de forma diària en períodes vacacionals com pasqua, falles, estiu i Nadal, així com un taller de formació teatral que ha clausurat aquest any amb l'obra teatral **CASTING** realitzada al centre cultural enric valor de Benifaió el dia 29 de maig, i el 5 de juny al centre cultural d'Almussafes.

Campanyes de Sensibilització, que portem a terme durant tot l'any a través d'eixides a les places de l'ajuntament per a sensibilitzar a la població en general de la problemàtica que pateixen les persones discapacitades no sols de barreres arquitectòniques sinó a mes a mes barreres socials encara existents en les societats modernes. A més a més aquest any hem realitzat el calendari anual amb la col·laboració del club de basquet la Marcelina.

Programes de formació e informació a pares i familiars, des de l'associació s'intenta col·laborar íntegrament amb els socis oferint als pares o fami-

liars un servei formació i informació per comprendre tot l'entorn de les persones discapacitades.

Aquest any estem iniciant els tràmits i demandes de subvencions per a dur a terme un nou programa al que anomenarem **taller escola respir**, en els que els socis de l'associació podran acudir diàriament a uns cursos d'habilitats socials i tallers de recerca d'ocupació.

A través d'aquest programes intentem elevar el nivell d'integració social en la comunitat de les persones discapacitades, prevenint l'aïllament i afavorint el desenvolupament de l'autonomia personal, potenciant la cooperació i la solidaritat ciutadana.

Aprofitem per donar les gràcies al poble de Benifaió, que ens demostra sempre la seua col·laboració tant a nivell humà com econòmic amb la compra d'entrades del teatre, loteries, calendaris, per a poder dur a terme tots aquest programes.

si vols participar com a voluntari, com a soci o simplement conèixer-nos, no ho dubtes posat en contacte amb nosaltres !!!

c/ san Jose de Calasanz nº 2

telèfons: 96.203.01.27 o 692.176.822

Penya valencianista

La Penya Valencianista vol desitjar a tots el veïns de Benifaió unes bones festes patronals 2009.

Aprofitem este espai per comunicar-vos que a partir de la pròxima temporada tot els veïns podreu acudir a la seu de la penya al carrer Cavallers per poder disfru-

tar dels diferents encontres futbolístics del Valencia C.F.

Esperar la vostra assistència per poder passar bons moments amb el nostre equip.

Visca el Valencia i bones festes a tots.

El Foto-Club de Benifaió t'invita a compartir l'afició a la fotografia i a participar de les nostres activitats.

Des d'iniciació a la fotografia fins a edició i retoc digital, retrat en estudi, blanc i negre, etc.

Actualment estem col·laborant amb l'Associació de Vela Llatina de Silla i eixim a navegar amb ells...

Que tingueu bones festes!

Us saluda, el President.

www.fotoforumf11.com
616985495

SAM Societat Artística Musical

La Societat Artística Musical de Benifaió (SAM), vol des d'estes pàgines, desitjar a tots, unes Bones Festes Patronals, i invitar-los a participar en els actes que l'Ajuntament ha preparat, especialment aquells que tinguen un aspecte musical i cultural. No hem d'oblidar que la Cultura és el que definix a un poble, i encara que desgraciadament hui en dia és un valor a la baixa pel ritme frenètic de les nostres vides, sempre hem de buscar un moment per a augmentar el nostre saber. Cultura és llegir un llibre de tant en tant, viure en pròpia persona la història que ens estan contant, cultura és escoltar una obra musical i emocionar-se seguint el llenguatge dels instruments, cultura és veure una obra de teatre i fondre's amb els personatges, cultura és veure una exposició de quadros o de fotografies i captar el que veu l'autor, cultura és parlar amb els nostres fills i transmetre'ls les nostres experiències i el nostre saber, cultura és.....tantes coses. La SAM, segons s'arregla en els seus estatuts "...té com a finalitat promoure, fomentar i difondre la música i la cultura, procurant la formació cultural de socis, veïns i ciutadans en general, i especialment i principalment per mitjà de l'ensenyança de la música i la formació musical." Això és precisament el que fem, a través dels nostres Concerts, en les cercaviles i processons, i sempre que podem. També i principalment, a través del Centre d'Estudis Musicals (CEM), centre educatiu autoritzat per la Conselleria, per a impartir ensenyances elementals i professionals, amb 160 alumnes, present també en els tres col·legis locals, on qualsevol xiquet o adult, rep les seues classes, es va forjant com a músic, fa Concerts, enguany hem pogut veure'ls en l'Oceanogràfic de València, en el 1er Cicle de Música als parcs de Benifaió, en el Concert d'Intercanvi amb la Banda Juvenil d'Alginet, també hem pogut veure'ls fa poc en l'aspecte competitiu, dins del 1er Concurs Beca Roquette, on els alumnes han donat el millor de si mateixos, apurant els nervis, esperant un

veredict favorable que els facilitara l'inici del pròxim curs.

Alguns arriben a fer de la música una professió, n'hi ha que formen grups musicals de diferent índole, n'hi ha professors en instituts o conservatoris, n'hi ha músics professionals en Bandes de la regió o de la resta d'Espanya i del Món.

Tot això comporta un enorme despesa, facilitar la majoria dels instruments a l'alumnat, nòmies del professorat, organització dels diferents esdeveniments, gasto que depén en la seua majoria de les subvencions de l'Ajuntament i de Conselleria i de les aportacions de la SAM, a través dels propis components de la Banda.

Corren mals temps per a tots, inclús per a la SAM, de manera singular en l'aspecte econòmic, els retalls en les subvencions, la disminució de la massa Social, i si a tot això afegim que dins d'any i mig ens quedem sense local per la finalització del contracte de lloguer, ens situa en un moment molt crític. Si fa un any celebràvem el Centenari de la Banda, dins de poc potser estarem parlant de la desaparició de la Societat més antiga de Benifaió. Necessitem el suport de Benifaió, si fem una ullada a les nostres famílies, tots tenim un parent amb inquietuds musicals, que haurà de desplaçar-se a altres localitats a rebre ensenyança. La solució passa per treballar encara més des de dins, augmentar el nombre de Socis, rebre suport de les empreses, fer una Societat forta, que puga continuar la seua labor cultural.

Però clar, qui serà tan estúpid com per a invertir 43 € anuals de quota en pro de la Cultura?

Miguel A. Salvador Artola
President de la SAM

Dames de Santa Cecilia

Durant els últims mesos, sembla que al món no existeix altre tema de preocupació que la ja famosa "crisis". La situació econòmica ho condiciona pràcticament tot hui en dia i, com sempre, la cultura i les arts, són les primeres en notar les conseqüències de la falta de recursos, perquè potser no es té consciència que darrere hi ha també unes persones (estudiosos, artistes, músics, ...) que han de menjar i alimentar als seus fills i pagar, com tot el món, les hipoteques. Potser podria pensar-se que, davant una situació així de difícil, es pot prescindir de l'art i la música però, quan equivocats estaríem!!! La realitat és que la música és fonamental per a la vida i l'home, i més encara en situacions difícils com l'actual. Està més que demostrat que la música potència les facultats innates de l'esser humà, en especial les cerebrals, i que estimula la imaginació i la creativitat, unes qualitats ara mateix fonamentals per poder eixir de la situació en què ens trobem. I encara m'atreiria a anar més enllà: un bon estat d'ànim és imprescindible per tenir energia, bones idees i

ganes de lluitar, es necessita un cert optimisme i alegria per enfrontar-se als problemes amb garanties i, aquest estat anímic és totalment impossible d'adquirir si esborrem la música del nostre entorn i societat. Precisament, és ara quan hem d'invertir més recursos, temps i dedicació a les arts i la música que mai, donat que sols així podrem tindre la suficient força i ganes d'eixir, tots junt, de la "mala ratxa" que estem passant.

Les Dames de Santa Cecília, conscient de tot açò, continuarem contribuint amb més ganes que mai, que tots els/les xiquets/es i joves del poble tinguen l'oportunitat de rebre una bona educació musical, adquirint nous instruments per a la banda, contribució que cada any és possible gràcies a la col·laboració desinteressada de totes les sòcies, el treball de la junta i les ajudes de les entitats municipals. Recordeu que ara més que mai heu d'aprofitar esta invitació dirigida tant a les nostres Dames com a tot el poble, als actes que realitzarà la nostra Banda (passacarrers, concert, ...) en estes festes. Bones Festes!

M.R.M

Amparo Montagut Bartual

Des de l'Associació Amics de la Ceràmica volem aprofitar un any més el llibre de festes per a desitjar a tot el poble de Benifaió uns bons dies de descans. Al mateix temps els animem a que visiteu el nostre taller, que comproveu de primera mà els treballs que fem durant tot l'any en un ambient agradable. Les diverses formes de treballar la ceràmica i la creació de socarrats són alguns dels nostres treballs. Salutacions i bones festes.

Associació Amics de la ceràmica

Amics de la Ceràmica

AMPA IES Enric Soler i Godes

Des de la directiva de l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes (AMPA) de l'Institut d'Escola Secundària (IES) Enric Soler i Godes desitgem unes bones festes patronals al poble de Benifaió. Arribat el període estival és moment de fer balanç anual i valorar després de tot un any d'esforços els resultats obtinguts; al setembre la compra de llibres i el seu posterior repartiment, reunions mensuals amb tots els xicotets problemes quotidians de l'institut, esmorzars en falles i una infinitat de contextos propis de l'AMPA, sent el colofó final el sopar d'entrega d'orles de fi de curs. Com tots els anys ens il·lusionem amb la idea de la construcció d'un nou institut, per

que els nostres fills tinguen cada vegada més opcions

d'estudi, esperant que siga una realitat més pròxima. Agrair l'ajuda prestada a, l'Ajuntament de Benifaió, l'equip directiu de l'institut, professors i a tots els components de l'AMPA, sent el motiu d'esta col·laboració un institut digne i millor, si cap, per als nostres fills. Sense res més ens despedix la junta directiva de l'AMPA de l'IES Enric Soler i Godes amb una salutació i esperant que passen unes bones festes.

UDP Unió Democràtica de Pensionistes

Desde la UDP de Benifaió queremos recordar a Emilio Barberá Roig, presidente durante mucho tiempo del Hogar de Jubilados y Pensionistas de Benifaió.

En memoria de su buen hacer y su abnegado trabajo durante tanto tiempo le queremos dedicar este pequeño homenaje. El escrito que presentamos a continuación es un boceto que el presidente estaba preparando para este programa de fiestas la semana de su desaparición, pendiente de rectificar algunas cosas. Para no ofender a nadie hemos querido que tal como quedó su boceto de puño y letra sea publicado en este espacio para que todo el mundo pueda disfrutarlo. Por todo ello, gracias Emilio.

Emilio Barberá Presidente de la asociación de jubilados y pensionistas UDP y la directiva, estamos todos muy orgullosos por la labor que emos echo durante todos los años y la que estamos haciendo para todos los jubilados y pensionistas, por mucho que algamos siempre nos parece poco y por eso emos puesto en cada sala una television y un aparato de ayye acondicionado, para que todos los jubilados esten aqui. Por que nosotros queremos el bienestar de los jubilados y pensionistas. Este Hogar es la envidia de tan todos los Hogares de la provincia por que todos los jubilados que venian de otros Hogares no tienen todo lo que aqui tenemos. Esto yerno el Hogar de jubilados y pensionistas esto yo me lo que clasificarlo

AMPA Cristo Rey

Des de l'AMPA del col·legi "Cristo Rey" volem felicitar a la Institució de les Filles de Cristo Rey, a la comunitat religiosa de Benifaió, als alumnes, a les mares i pares, i a tots els que han aportat el seu treball desinteressat per l'excel·lent celebració durant el 2009 del centenari del col·legi a Benifaió. Este esdeveniment històric i educatiu de gran importància per al nostre poble no ha passat desapercebut. Durant tot l'any s'han realitzat activitats al col·legi, i als mesos de gener (inici) i maig (celebració) el centre cultural va acollir uns programes culturals i musicals que deixaven constància d'este fet, recolzat per les autoritats religioses i

polítics, i per un nombrós públic que va acudir als actes. Per a les mares i pares del col·legi ha sigut un orgull poder celebrar aquest centenari junt a les religioses, els professors i els alumnes, i hem pogut comprovar com hui, després de 100 anys, el nostre poble acull, igual que quan arribaren ací, a estes "mongetes" que tant han fet per l'educació cristiana i els valors de molts de nosaltres. Confiem que esta institució celebre molts més centenaris a Benifaió.

Res més que aprofitar este espai per desitjar a tot el poble unes bones festes patronals.

AMPA Col·legi "Cristo Rey"

Juniors MD

Des del moviment junior de la parròquia de Benifaió us desitgem unes bones festes patronals i us convidem a participar en totes les activitats que realitzem al llarg del curs: formació cristiana, imposició de la panyoleta, jocs lúdics i educatius, festivals de la cançó junior en diferents pobles, convivències, eixides, tallers...

Si tens ganes de passar-ho bé t'esperem en octubre a l'abadia.

Penya L'Arre

Estimats veïns de Benifaió, és per a nosaltres un motiu de satisfacció poder dirigir-nos a vosaltres per a felicitar-vos les festes patronals en honor a Santa Bàrbara i més concretament enguany 2009 que la Penya l'Arre compleix 20 anys des de la seua fundació. Aprofitem este espai que ens oferix l'Ajuntament per a informar-los de les activitats que realitzem durant l'any.

Des que es va fundar la Penya tots els anys realitzem un concurs de tir i arrossegament, que se celebra junt les piscines Municipals en el mes de Novembre i Desembre, patrocinat pel M.I. Ajuntament i organitzat per la Penya l'Arre.

En el concurs de l'any anterior van participar 165 cavalleries de tota la Comunitat, tenint en la nostra Associació a un dels millors per no dir el millor que és Francisco Colomer Celdran més conegut pel (Carrusero)

Per a la festa de Sant Antoni organitzem per a tots els participants amb cavalleries un esmorzar en les eres del Trullàs i després es fa la desfilada per la població per a la benedicció de Sant Antoni, resultant ser una de les festes on la gent ix més al carrer per a veure tots els animals i enganxalls de cavalls, un dels enganxalls més espectacular és el de diversos socis de la Penya que porten 14 cavalls enganxats de menor a major. col·labora amb l'Ajuntament en la cavalcada dels Reis Mags amb els enganxalls de carrosses.

Penya El Coet

Ja estem en festes, i per tant en les esperades cordaes; la dels clavaris, festa del poble, infantil (que està consolidant-se), etc.... Este any 2008-2009 els temes que s'estàn tractant son com sempre el de portar la cordà a la Plaça Major (d'on mai haguera tingut que eixir), intentar afiansar la cordà infantil, i preparar les normatives junt a la Federació de amics del coet de la Comunitat Valenciana per a que la nova normativa Europea no nos afecte molt en la nostra festa (esta normativa entrarà en vigor si no passa res per a l'any 2010), en impor-

tants novetats sobre seguros, distancies de seguretat, venda de coets, carnet de tirador de coets, etc Bé que passeu un molt bon estiu, que disfruteu de les festes i si voleu que esta festa tan nostra, que en els pobles del costat ja ha desaparegut, continue ací en Benifaió, APUNTEU-SE A LA PENYA (TINGAU LA EDAT QUE TINGAU), TOTS ELS MESOS FEM SOPARS, PROVES DE COETS, ETC ... els telèfons de contacte són Alvaro 676103467, Bauti 647948526 i Roger 667050758. ANIMEU-SE. ¡¡¡¡¡ NO HI HAN COETS , NO HI HAN COETS !!!!!

CIMA

Asociación de Ciudadanos Mayores de Benifaió

Ya ha transcurrido un año donde informábamos a nuestra población de la fundación de nuestra asociación CIMA, donde detallábamos cual iba a ser nuestra trayectoria a partir de ese momento. Desde estas líneas queremos hacer partícipes a todas las personas mayores de Benifaió, que deseen incorporarse a nuestro proyecto, que las puertas están abiertas a todos aquellos que quieran formar parte de esta Asociación.

La Junta Directiva de CIMA Benifaió, así como todos sus asociados, quieren saludar y felicitar a nuestro pueblo en sus fiestas patronales. Al mismo tiempo aprovechamos para dirigirnos y felicitar al resto de asociaciones de Benifaió, que como nosotros ayudan al buen desarrollo de las actividades de ocio, hermandad, y solidaridad con los demás.

El Presidente en funciones
Vicente Esparza Meliá

Des d'este espai que ens oferix l'Ajt. de Benifaió volem aprofitar l'ocasió per demanar una reflexió al poble i als nostres representants polítics. En temps de crisi i de reducció de despeses, el més fàcil sempre ha estat retallar l'intangible, disminuint les partides d'art i cultura, amb el pensament, tal vegada errat, que ens diu que "això no és precís". Encara que hem escoltat moltes vegades allò de són mals temps per a la lírica, cal fer un esforç per que associacions locals tan importants com ara la Societat Musical de Benifaió (amb més de 100 anys d'història), el Cor Madrigal (amb quasi 25 anys), el CEM (amb seriosos dubtes en quan al futur dels estudis musicals professionals al poble) i tantes d'altres, no còrreguen el risc de convertir-se en associacions o entitats amb perill d'extinció. Estes entitats han passat per grans esforços als llarg de la seua història per mantindre's i arribar a tindre l'alt nivell que ens poden oferir, i ara tenen seriosos problemes financers. El seu futur dependrà en gran part de la capacitat d'adaptació als nous temps, però també de la importància que tots -el poble, com a audiència i recolzament moral, i l'Ajuntament, com a gestor, administrador i representant d'este poble-

donem a este patrimoni cultural local. Com a una xicoteta associació musical que som, hem volgut

solidaritzar-nos amb els més grans i nombrosos que, precisament per eixes característiques, tal vegada tinguen encara més problemes. En la recent Fira del Llibre de Madrid, la gran notícia ha estat que s'ha batut el rècord de vendes de llibres en plena crisi. No deixa de ser una gran notícia. Tal vegada en temps difícils és quan més ens cal l'evasió, el somni, el divertiment, la relaxació, etc... i açò sense cap dubte ens ho dona la lectura, la música, el cine, i les arts en general. Recordeu que a partir d'octubre, podeu aprendre a tocar la dolçaina i el tabal els dissabtes pel matí al Centre Cultural Enric Valor, amb el gran mestre Josemi Sánchez. Per contactar amb La Colpicanya telefonau al 622 13 10 16.

BONES FESTES A TOT EL POBLE.

Colla de dolçainers

"LACOLPICANYA"

Joan Camps

Junta germandats i confraries setmana santa

La Junta de Germandats i Confraries de Setmana Santa, saluda a tots els veïns de Benifaió i al mateix temps vos demana la col.laboració, participant i assistint als actes que organitza per així realçar-los. Dir-vos que en l'actualitat es regix per una Junta Rectora, la qual esta formada per un membre de cada una de les Germandats i Confraries:

Confraria Jesús Natzaré: José Martínez Más, Confraria Crist de la Fe: Francesc Vaquer Navarro, Germandat Mare Dolorosa: Ana Hellín García, Confraria Sant Sepulcre: Inma Villarroja Miralles

També estan sempre amb nosaltres Vicenta Alagarda, Orquí GómeZ, i tots aquells confreres que acudixen a les reunions.

Les activitats de la Junta son estes:

-Patrocinat per l'Ajuntament, organitza el concurs anual de Betlems col.laborant com jurat en el mateix i en l'entrega de premis el dia de Reis. -Coordina els trasllats processionals de

les germandats i Confraries amb els actes i processons que esta Junta organitza i que comencen amb el Pregó de Setmana santa i que este any ha sigut pregonera la filla de Crist Rei, M^a del Carmen Jiménez Morales, per a continuar amb el trasllat de la Mare Dolorosa, la benedicció de Rams, el trasllat del Crist de la Fe, el trasllat de Jesús Natzaré, el Via-Crucis, el Sant Soterrar i finalitza el diumenge de Pasqua de Resurrecció amb el Sant Encontre.

Per a la vostra informació sapieu que la Junta s'encarrega de confeccionar el recorregut del Via-Crucis, procurant que cada any passe per uns carrers. Només ens queda desitjar-vos a tots que passeu unes Bones festes Patronals 2009.

LA JUNTA RECTORA

ACEB

**Associació de comerciants i
empreses de Benifaió**

Qué és ACEB? Una associació de comerços i d'empreses del nostre poble constituïda fa mes de 10 anys i que en l'actualitat conta en un centenar d'empresaris inquirits pel futur de les seues activitats econòmiques.

Dins de l'associació podem trobar informació, gestió, i tot allò que és necessari per a la passada en marxa de noves empreses, contractes de treballadors i, per supost, actualització de totes les normatives per als negocis en funcionament. També realitzem tots els tràmits que l'associat necessita per obtenir subvencions i l'assessorem per a facilitar-los qualsevol ajuda que pugen rebre per part de l'administració.

Desde l'associació son tantes les activitats que se fan durant

l'any: Convenis en companyies de telecomunicacions, campanya de Nadal, mercat d'oportunitats, concurs de dibuix en gran quantitat de premis per a xiquets, concurs de pizza, campanya del pernil, espectacle de moda...

Agraïm l'ajuda que rebrem per part de l'ajuntament i altres empreses patrocinadores, ja que sin esta no sería possible eixir al davant.

Si vols mes informació posa't en contacte en acebbenifaio@yahoo.es o al nº 619 203 438 i sorprén-te dels avantatges d'estar associat. Els desitgem a tots que passeu un dies agradables estes festes.

Junta Directiva

Cáritas Parroquial de Benifaió quiere un año más desearos unas felices fiestas patronales en honor a nuestra patrona Santa Bárbara, y también daros otra vez las gracias de corazón por la ayuda y colaboración que siempre encontramos con vosotros pues así nos es posible atender a los más necesitados.

Nuestra atención al público en los locales de Cáritas sigue siendo los lunes de 3 a 5 de la tarde, los martes y miércoles de 7 a 8 de la tarde acogida y ropero y los lunes, martes y viernes se dan clases de español con diferentes niveles según el de cada alumno. Vuestra colaboración de forma personal puede ser: mediante

aportaciones económicas en el cepillo que tenemos en la Iglesia en el altar del nazareno o como socio en la cuenta del banco de Valencia nº 0093-0319-17-1000662276

**Un saludo afectuoso de la presidenta de la asociación
Pilar Martínez y el resto del equipo de Cáritas.**

Cáritas Parroquial

Finestra Oberta

1.-SOTERRAMIENTO IMPOSIBLE. Gracias a nuestras autoridades locales no habrá soterramiento. Habrá pasos subterráneos y una ronda a beneficio de una conocida industria de la localidad. Es decir, con dinero público , no se soterran las vías pero se construye la ronda a una empresa privada.

2.-MOLI VELL. Construcción del S. XVIII que forma un conjunto (Molí ,Acequia y Fesa de l'Assarb) catalogado por la Dirección General del Patrimonio como "Bien de interés Etnológico" y que ahora lo destrozará una autopista de peaje .Esperemos que esta barbaridad sirva para concienciar a las autoridades de la importancia de preservar este conjunto.

3.-ESTUDIO DEL PAISAJE. Imagen de una de las entradas a Benifaíó (vereda de Prefaci) Fotos como ésta no se ven en el estudio que está haciendo el Ayuntamiento sobre del paisaje de nuestro pueblo. ¿Casualidad?...

FINESTRA OBERTA

e-mail:Benifaionet@gmail.com

Vicent (Coto), Joselito, César, Eduardo (feridor) i Alfredo

Club de pilota valenciana Benifaió

Crec que ha arribat l'hora de què algú es faça càrrec de posar al Club de Pilota Valenciana de Benifaió (modalitat de galotxa) al seu veritable lloc en la història de l'esport d'aquest poble. De fer-li justícia, al capdavant. M'he posat mans a la faena per a descriure i resumir la seua trajectòria i el gran mèrit que té aquest grup d'aficionats al nostre esport autòcton, esport oblidat per la gran majoria de valencians que han caigut sota l'encant d'altres activitats esportives molt més mediàtiques com per exemple, futbol i basquetbol.

Amb el suport de Vicent Pla Sanleonardo ("Coto", porta per nom de "guerra") actual president amb un tarannà lluitador i compromés i recolzat pels companys de joc, estos jugadors han contribuït de manera decisiva a que el club haja aguantat des de l'any 1984, en què naix, fins al temps present i vegem amb alegria que aquest 2009 fan les Noces d'Argent. ¡¡¡ENHORABONA!!!

En aquell any, ja tan llunyà, un home anomenat Francisco Beltrán Segarra "el Chatarrero" es proposà la fundació del que seria el naixement d'este històric club. Ell li va donar el primer patrocini i la primera espena i així ho fem constar. En la actualitat els jugadors ací presents continuen tirant del carro. Son 25 anys d'estar ahí, de no decaure i continuar la lluita, en primera, en segona i, les últimes temporades, en tercera categoria, devallada fàcilment explicable atés que els anys van passant i... pesant, i que molts jugadors d'altres equips podrien ser fills d'ells, si ens atenem l'edat, (la mitjana ronda els 50 anys) i amb això vull dir que els rivals podran superar-los en força però mai en ganes.

Aquest club/equip de galotxa ha anat escampant el nom de Benifaió per molts altres pobles de la comunitat arran d'haver-s'hi presentat ininterrompudament, des de l'any de la seua fundació, a tots els campionats oficials de galotxa per a aficionats que s'han organitzat si n'exceptuem un any o dos, segons recorda el mateix president, que no van participar al trofeu Interpobles i que junt amb el d'El Corte Inglés son considerats

els més importants. Des d'aleshores fins ara estan ahí, que no es poc, si ens posem a reflexionar-ho.

La modalitat de galotxa -que és una evolució d'un altre joc anomenat "perxa"- va nàixer pels carrers i al carrer Ermita d'aquest poble començaren a jugar. Més tard, com si hagueren sigut desterrats, continuaren jugant en un carreró que naix travesser del camí Marjal i que formen dos naus més enllà de les piscines municipals i l'empresa Secna; muntaven una xarxa de tela a cada punta del carrer per a que les pilotes no es perderien (son molt cares) i disposaven d'una escala per a pujar a les teulades d'uralita a recuperar aquelles que es quedaven encalades.

Sense cap dubte ja els tocava disfrutar d'un carrer com cal: la canxa municipal de pilota que l'Ajuntament ha construït fa uns anys en el poliesportiu, instal·lació que en una segona fase s'ha cobert i que estan gaudint des d'aleshores no sols ells si no també molts equips d'altres pobles que s'han donat cita per a disputar finals de campionats provincials i autonòmics.

Ací deixo l'article aparegut en la revista "Rebot" que publica la Federació de Pilota Valenciana:

"La canxa de Benifaió es va inaugurar a principis de desembre del 2005 coincidint amb les finals del Campionat Autonòmic de Galotxa Trofeu Interpobles, en un acte emotiu encapçalat pel president de la Diputació de València, Fernando Giner i al que no faltaren jugadors veterans que durant estos 20 anys han continuat treballant per la pilota al seu poble. Esta localitat de la Ribera Alta del Xúquer és una referència per al nostre esport, amb més de 20 anys de participació a les competicions de clubs de Galotxa de la Federació de Pilota Valenciana."

Per a finalitzar aquest repàs per la història de la pilota d'aquesta població, insistir en el reconeixement que li deguem a estos jugadors i que espere es faça realitat en un futur proper.

En Tomàs Giner i Martorell, un col·laborador

Peña Taurina

La esclavina

Un año más nos dirigimos a los vecinos de Benifaió para felicitaros las fiestas, un año en el cual nosotros también estamos de celebración ya que el próximo 29 de Septiembre cumpliremos 10 años. Parece que fue el otro día cuando decidimos formar la peña para traer un poco de ambiente taurino a Benifaió, ya han pasado 10 años en los cuales hemos viajado a Zaragoza, Madrid, Barcelona,... a ver corridas de toros y hemos organizado algunas capeas. Formamos parte de la Federación Taurina Valenciana, siendo socios fundadores y teniendo el honor de ostentar en la actualidad el cargo de vice-presidentes de esta Federación. Hace 7 años creamos los premios taurinos a la "FAENA DE ARTE Y VALOR" en las categorías de matador, novillero y becerrista, así como al torero de plata más destacado. Por Benifaió han pasado matadores como Enrique Ponce, El Cid, Cesar Jiménez, José Calvo, Ángel de la Rosa, novilleros han estado Raúl Martí, David Esteve, Guillermo Descals e Israel Lancho (este último fue corneado por un toro gravemente esta pasada feria de San Isidro, pero afortunadamente ya está recuperándose y desde

aquí le mandamos un abrazo), banderilleros como Domingo Navarro, Cesar Fernández, Alberto Martínez, José Casanova y Curro Molina, además también incluimos el premio a la mejor ganadería, que ya está en las

vitrinas de Fuente Ymbro y Moisés Fraile (El Pilar). Quiero destacar la ilusión de la gente que formamos la peña por continuar con estos premios ya consolidados en el mundo taurino, así como comunicaros que tenemos previsto organizar alguna tertulia para el 10º aniversario y celebrarlo con una capea en un tentadero, podéis informaros de estos actos a través de Internet, por el FACEBOOK, en el grupo que tenemos formado la peña, sólo tenéis que poner en el buscador "la esclavina", allí os iremos informando de todo. Ya no nos queda más que felicitar a todos los vecinos de Benifaió y a todos los que hayan venido a disfrutar de nuestro pueblo que pasen unas FELICES FIESTAS.

La Esclavina

Veteranos de fútbol

C.D. Benifaió

Hacia el 10º aniversario

Hay que ver como pasa el tiempo. Esta frase, tan real como cruel, no hace más que recordarnos que a principio de este nuevo siglo, nos constituimos como colectivo y esta próxima temporada cumpliremos 10 años. Por cierto, me refiero a los Veteranos de fútbol de Benifaió. Os recordaré que para poder incorporarse a nuestro equipo, se requieren ciertas habilidades (Espíritu deportivo, ilusión, competitividad y tener 30 o más años).

Señalar por otro lado que, cuando termina nuestro ejercicio competitivo (Temporadas), tenemos la sana costumbre de realizar un viaje (Fin de semana) donde aprovechamos para participar en algún evento. Lo hacemos en compañía de nuestras familias. Cuando leáis estas líneas, estaremos a escasa fechas de celebrar nuestras fiestas patronales -tan importantes como merecidas- Quiero aprovechar este espacio para desearos no sólo unas felices fiestas, sino para transmitir os la esperanza de que estos momentos tan delicados que vivimos, pasarán, y sin duda el futuro nos deparará lo mejor para quienes vivimos (Como bien dice nuestro himno local) en "Nuestra Joya de la Ribera".Un abrazo

Javier Hernández Zaragoza, Presidente Veteranos de Fútbol C.D. Benifaió

Pizzes i ciclistes!!!

Comissió d'agermanament Benifaió-Valmontone

Un any més, les persones que formem l'associació d'Agermanament amb Valmontone (Roma) volem expressar el nostre agraïment a tota la població de Benifaió per la fantàstica acollida que va tindre la 2ª festa de les pizzes amb el lema "La pizza de Valmontone torna a Benifaió" durant la setmana fallera d'este 2009, aprofitant sempre per a demanar disculpes per els possibles errors d'organització. Recordem que la festa va estar organitzada per l'associació de Comerciants d' ITÀLIA "FedAC", amb la inestimable col.laboració d'ACEB Benifaió, que des del primer moment es mostrà oberta a participar com també, l'Ajuntament de Benifaió. Gràcies també a Josep Marco Sansano per haver-nos-hi deixat el local desinteressadament per segon any consecutiu.

Per una altra banda, durant la meitat del mes de maig, Benifaió va tindre el plaer d'acollir una delegació de 13 ciclistes italians que formen part del CICLO CLUB de Valmontone, una grata visita per a conèixer els trajectes en bicicleta mountanbike de les rodalies de Benifaió, incloent un molt especial

com es el de L'Albufera, a través dels camps d'arrossars de la Marjal.

Volem expressar la nostra gratitud amb les persones del club ciclista de Benifaió, presidit per Carlos Greus, que els atengueren molt be durant la seua estància en la nostra terra i els van acompanyar en totes les eixides en bicicleta, per l'interés mostrat en este intercanvi d'agermanament. Esperem repetir-ho pero en terres italianes.

Per a finalitzar, m'agradaria fer un xicotet homenatge des d'esta pàgina a Franco Zacreotti, "Franchino" per a molts, ciutadà de Valmontone que va morir el passat mes d'abril a causa d'una malaltia. Un "històric" de l'agermanament, que ha treballat des dels inicis, allà pel 1987, per que esta unió de fraternitat fora tot una realitat consolidada al llarg dels anys.

Sempre estaràs en els nostres cors, "Franchino".

Soles em queda desitjar a tota la població de Benifaió unes BONES FESTES!!!

El President, Mario Alberto Rosa Castelló

LLIGA 2008/09:

1 CLASSIFICAT COLOM BARON ROJO PROPIETARI JUAN CARLOS ROVIRA

2 CLASSIFICAT COLOM MELENDI PROPIETARI JOSE FRANCO

3 CLASSIFICAT COLOM M.P.3. PROPIETARI JAVIER DUART

CONCURS LOCAL 2009:

1 CLASSIFICAT COLOM V.S. PROPIETARI LUIS GALAN

2 CLASSIFICAT COLOM TITULAR PROPIETARI SERGIO DE LA FUENTE

3 CLASSIFICAT COLOM RIBERY PROPIETARI RUBEN ROVIRA

FINAL 2009:

EMPATEN QUATRE COLOMS PER AL PRIMER PUESTO

COLOM PLATINO PROPIETARI VICENTE HERNANDEZ

COLOM RUT PROPIETARI FRANCISCO GIMENO

COLOM SANGONERA PROPIETARI JOSE CAMPOS

COLOM CESAR PROPIETARI ANTONIO CUCO

CONCURS DE NADAL:

1 CLASSIFICAT COLOM PONCE PROPIETARI FRANCISCO GIMENO

2 CLASSIFICAT COLOM SIN GAS PROPIETARI JAIME DUART

3 CLASSIFICAT COLOM LIGERO PROPIETARI ANTONIO CUCO

PER ULTIM FELICITAR A JOSE MANUEL CASTELLO PER EL COLOM RIBELINO NASCUT AL SEU CRIADOR QUE A ACONSEGUIT EL MES ALT AL QUE POT ARRIBAR UN COLOM,CAMPIO NACIONAL 2009

Club Alas

Ames de Casa “Tyrius” Benifaió

Después de un curso muy activo podemos hacer un balance más que positivo ante la amplia variedad de actividades que hemos organizado: cursillos, charlas, meriendas, excursiones, manualidades, pintura, bolillos, vainicas, además de celebrar los XIX Juegos Provinciales con un gran éxito.

La finalización del curso ha tenido lugar con una misa en la catedral de Valencia oficiada por el Sr. Arzobispo D. Carlos Osorio, tras el acto religioso participamos en una comida de fraternidad.

Nuestra patrona Santa Bárbara también ha tenido nuestro homenaje con una eucaristía, y también nuestra socia de mayor edad, Pepita Rovira, tuvo un merecido homenaje del cuál nos sentimos toda la junta muy orgullosas. Esperamos contar con más socias el próximo curso y que continúe la alta participación en todas las actividades que organizemos.

Deseamos que paseis unas fiestas muy intensas y damos las gracias por el apoyo a la corporación municipal y en especial a la señora alcaldesa.

Protecció Civil

Estimados vecinos, es para mi un motivo de satisfacción, dirigirme a vosotros en estas fechas por primera vez, para felicitaros las fiestas Patronales, en mi nombre y en el de todos los miembros de la Agrupación local de Voluntarios de Protección Civil. Hacer constar el agradecimiento a nuestro Ayuntamiento por el apoyo continuo que nos tiene, para que seamos una agrupación formada y efectiva ante cualquier situación tanto de emergencia como social, mediante cursos, jornadas formativas y a todas las personas y entidades que de una forma desinteresada, nos han ayudado con sus medios a fortalecer y contribuir el paso a paso, para podernos dotar de medios para que seamos cada vez más útiles a nuestra sociedad. Los servicios realizados tanto dentro como

fuera de la población son numerosos, hoy en día con el número de agrupaciones existentes en la Comunidad Valenciana, nos vemos en la necesidad de cubrir bastantes servicios en ayuda de muchos eventos de relevante importancia que se realizan, tanto en nuestra población como en otras. Quiero dar las gracias a todas las personas que confían en nosotros. También quería dar las gracias a los voluntarios que a lo largo de este tiempo han formado parte de la agrupación y que por diversas causas, tanto profesionales como personales lo han ido dejando. Ser voluntario de protección civil comporta sacrificio y mucho tiempo personal dedicado a la ayuda de

la sociedad. Desde estas líneas os invito a que si tenéis tiempo libre u os gustaría participar en nuestras actividades no dudéis en poneros en contacto con nosotros y formar parte de esta agrupación de voluntarios que estoy seguro que algo positivo encontrareis.

Recibir un cordial saludo:

Jefe de la A.L.V.P.C.

Sr. Fernando Hernandez Navarro

Club Deportivo Petanca Benifaió

do para que nuestro club alcance una armonía deportiva y una calidad de jugadores en el ámbito nacional, cabe destacar que nuestro club ya ha

El Club Deportivo Petanca Benifaió tiene el placer de dedicar unas palabras en el libro de fiestas patronales de Benifaió, y empezaremos añadiendo que este año 2009 con el trabajo de la junta directiva y la colaboración del ayuntamiento se ha organizado el III Torneo de Petanca Ciudad de Benifaió, la organización de este torneo fue un éxito con Francisco Iborra, Rafa Carmona, Vicente Ballester. También destacar el gran esfuerzo que han realizado los patrocinadores de Benifaió en apoyar este deporte, el nivel de petanca provincial también se demostró sobre los terrenos de juego, se disputaron dos torneos el Ciudad de Benifaió y la Copa Alcaldesa. En la categoría Sénior ganó el Club Petanca Paiporta con dos juveniles en su equipo, como podemos observar la gente joven está a muy buen nivel. Subcampeón fue el equipo campeón el año pasado, mientras que en la Copa Alcaldesa el ganador fue el Club Petanca Benifaio con los jugadores Jose Perez, Jose Sanchez, Javier Iborra y Alvaro Garrido y el finalista fue el Club Petanca Benifaio con los jugadores Matias Castellanos, Raul Carmona, Daniel Carmona y Manuel Ruiz. En la categoría féminas cabe destacar las victorias del Club Petanca Benifaio con la tripleta formada por Isabel Pérez, Manuela Barrull, Mª José Huertas y Melani Hernández ganadoras del Ciudad Benifaio y también la segunda posición de Rosa Colomer, Lorena Hernandez, Pepa Sanchez y Eugenia Guardia en la Copa Alcaldesa. Cabe destacar la ilusión con la que se trabajó para que el torneo fuera posible por parte de la organización, la entrega de camisetas con el recuerdo del torneo en la inauguración del mismo y la entrega de trofeos con la representación del ayuntamiento fueron memorables, en fin esto hace grande un deporte minoritario en nuestro País pero muy competitivo en el ámbito mundial, codeándose en los campeonatos del mundo con países como Francia gran campeona, Túnez, Bélgica, etc. Este año seguiremos trabajan-

jugado campeonatos autonómicos para clasificación en los campeonatos de España destacando la participación de nuestro Juvenil Daniel Carmona en el campeonato de España de tripletas en Granada y también la participación de nuestras jugadoras Isabel Pérez y Mª Jose Huertas en el campeonato de España de tiro en Ceuta, haciendo una excelente actuación en ambos campeonatos es decir que continuamos a un alto nivel en la Comunidad Valenciana de Petanca.

Pero a nivel local también hacemos muchas competiciones deportivas en Benifaió, como los campeonatos de liga de federación, los campeonatos en las fiestas patronales y navideñas y muchas cosas más que poco a poco innovaremos para que además de que sea una competición acerquemos este deporte a nuestro pueblo para que aprendan nuestras normas de juego nuestras estrategias en las partidas, nuestros diferentes tipos de torneos, en fin todo un mundo por descubrir y que Benifaio a nivel de nuestro club esta representado por toda España. No dejemos de destacar la gran colaboración que recibimos de nuestro ayuntamiento y en especial de nuestro departamento de Concejalía de Deportes que gracias al apoyo que tenemos podemos disfrutar de organizar campeonatos importantes en Benifaió, también nos apoyan en nuestras instalaciones municipales las cuales tenemos a nuestra disposición pistas de petanca desmontables para poder acceder a todas las partes y terrenos de Benifaió, material deportivo como bolas y boliches y también unas instalaciones de iluminación adecuadas para celebrar torneos nocturnos que son diferentes y muy espectaculares, agradecer todo el apoyo y la inversión en este deporte.

Sin nada más que decir se despide la junta directiva del club que os invita a pasar una feliz fiesta patronal y disfrutar de nuestro deporte.

LA JUNTA DIRECTIVA

Club Bàsquet Marcelina

Des del Club Bàsquet Marcelina Benifaió, volem felicitar a tot el poble de Benifaió, en aquestes festes locals, i que gaudisquen de totes les activitats programades.

En primer lloc, volem donar les gràcies a totes aquelles entitats, i empreses col.laboradores, sense les quals, no seria possible el poder dur endavant un grup de més de 200 persones dedicades a la pràctica d'un esport, que ens uneix i que esperem cada vegada vaja a més, es per això, que volem donar les gràcies a l'Ajuntament de Benifaió i a l'empresa local ROQUETTE, per tot l'ajut en aquests temps tan difícils, a la resta d'empreses col.laboradores, així com també, donar les gràcies als pares/mares, jugadors, entrenadors i conserges del pavelló, per formar part d'aquest col.lectiu del bàsquet local.

El nostre club ha comptat la passada temporada, amb un total de 15 equips federats, dels quals 9 són masculins, 4 femenins i els 2 més xicotets que són mixtes. El creixement dels equips femenins ha estat notori, tant en quantitat, com en qualitat i des d'aquesta pàgina volem animar a totes aquelles xiquetes que vullguen trobar noves amistats, i fer un esport, amb un alt grau de companyerisme, treball, i cada vegada amb més exigència física, que vinguen al pavelló que segurament no se sentiran defraudades.

Així també volem assenyalar, que el nostre primer equip masculí, està jugant en categoria nacional, no hi va haver la passada temporada cap club a la Ribera a un nivell superior al nostre, el millor bàsquet de la comarca es gaudia al nostre poble i tan sols dir-vos, que creiem encara més, que la propera temporada, els dissabtes a la vesprada, no hi haurà cap activitat a Benifaió d'un nivell esportiu de més qualitat.

Estem a un nivell que fa pocs anys era impensable a la nostra localitat, i tenim la idea de continuar amb aquest, això sí conscients de la situació econòmica actual tan general com local, que faran que el nostre creixement haurà de ser sostenible, però volem que siga continu.

Tot açò es fruit del treball actual, però també de tots els anys darrers on s'han sentat les bases del nostre club tal com és ara, que no es fa cap vergonya dir que possiblement estiga entre els dos primers clubs de la Ribera, molt per davant de gran quantitat de pobles veïns que en superen en nombre d'habitants i de possibilitats econòmiques, per això volem donar les gràcies a José Manuel Gamir, per tot el treball desinteressat que ha fet durant tants anys.

GRÀCIES A TOTS I BONES FESTES

La Junta Directiva del Club Bàsquet Marcelina de Benifaió

Club Ciclista Benifaió

**Concentració silenciosa en la I Marxa
Nacional de Muntanya "Vicente Romay"**

El passat mes de març l'Urbanització Pla dels Clotxes de Benifaió va reunir a més de 300 ciclistes per a participar en la I Marxa Nacional de Muntanya "Memorial Vicente Romay" organitzada pel Club. Des de les huit del matí van anar arribant ciclistes de diversos punts de la Comunitat Valenciana per a inscriure's prèviament en este esdeveniment esportiu. Més de 280 ciclistes en la categoria masculina i desenes de dones en la categoria femenina van formar un planter esportiu que varem qualificar des del club com de gran èxit superant les previsions que ens vam plantejar.

A les nou i mitja del matí es va dur a terme un minut de silenci en memòria de l'homenatjat, Vicente Romay, vicepresident del club que va morir el passat estiu practicant este esport. Els familiars estaven presents en l'acte unint-se així a l'emotiu record.

Després del minut de silenci va donar començament la marxa, que encara que no era competitiva si tenia trofeus per als tres primers ciclistes en categoria masculina i femenina a arribar a la meta.

El jove ciclista Antonio Torres va aconseguir alçar-se amb el primer lloc en la seua categoria. En la categoria de dones la primera ciclista que va arribar a la meta va ser Ana Micó amb un temps de 2:07. El Club Ciclista Benifaió va entregar a més dos trofeus màster, a Paolo com a primer lloc en Màster 40 i a Manuel García com primer a arribar a la meta en Màster 50.

Una jornada esportiva amb una alta participació que va servir per a recordar la figura de Vicente Romay una gran persona que va treballar molt pel nostre club i pel foment del ciclisme en general.

Desitgem a tot el poble unes bones festes patronals 2009

Des del Motoclub Tramusser volem aprofitar el llibre per desitjar a tots els veïns que passen unes bones festes patronals 2009.

Al mateix temps valorar l'esforç de tot el club en l'organització de l'última concentració motera que va tindre lloc el 21 de juny al col·legi Santa Bàrbara.

Més de 700 motos provinents de molts punts de la Comunitat Valenciana es varen concentrar en una activitat que va destacar per una altíssima participació i un agradable ambient. Enhorabona a tots pel treball.

Motoclub Tramusser

Club Gimnàstica Rítmica Benifaió

Des del club Gimnàstica Rítmica Benifaió aprofitem este espai per desitjar a tot el poble unes bones festes patronals. Al mateix temps els mostrem els excel·lents resultats de les nostres gimnastes a les dos últimes temporades.

TEMPORADA 2007/2008:

CONJUNTS

-Conjunt aleví B compost per Paloma Domínguez, Carla Pastor, Verónica Ivanova, Esmeralda Hervás i Andrea Calatayud.

1.subcampió provincial - 2.subcampió autonòmic - 3.CAMPIO D'ESPANYA BASE celebrat en novembre de 2007 a la ciutat de Córdoba

-Conjunt aleví A composta per Jessica Vicente, Mar Martínez, Ana Hernández, Maria Escandell, Noelia Pelufo i Ana Fillol.

1.subcampió provincial - 2.Campió Autonòmic - 3.SUBCAMPIO D'ESPANYA absolut amb la modalitat de mans lliures i 3º classificat amb la modalitat de pilota celebrat al desembre de 2007 a la ciutat de Granada.

EQUIPS

-Equip aleví 1 nivell federació II composta per Paloma Domínguez i Laura González.

1.campió provincial - 2.Campió autonòmic

-Equip aleví 2 nivell federació II composta per Belen Godoy i Ana Giménez.

1.subcampió provincial - 2.subcampió autonòmic

-Equip aleví nivell federació I composta per Nerea Ubeda i Carmen Messeguer.

1.Subcampió provincial - 2.Subcampió autonòmic

INDIVIDUAL

-Categoria minibenjamí, Alessandra Banelli subcampiona de la lliga interclubs

-Categoria benjamí, Ainhoa Ortuño campiona i Teresa Garulo Subcampiona de la lliga interclubs celebrada l'última fase al nostre poble.

TEMPORADA 2008/2009

CONJUNTS

-Conjunt aleví B compost per Paloma Domínguez, Ainhoa Ortuño, Andrea Calatayud, Nerea Ubeda, Belen Godoy i Neus Arocas.

1.subcampió provincial - 2.campiones autonòmiques 3.4º classificat al campionat d'Espanya base celebrat en novembre de 2008 a la ciutat de Santander.

-Conjunt aleví A composta per Laura González, Ana Giménez, Carla Pastor, Maria Escandell, Noelia Pelufo i Ana Fillol.

1.3º classificat al provincial - 2.Campió Autonòmic - 3.CAMPIO D'ESPANYA absolut en el concurs general, campió d'Espanya amb la modalitat de mans lliures i campió d'Espanya amb la modalitat de pilota celebrat en desembre de 2008 a la ciutat de Saragossa.

EQUIPS

-Equip Benjamí 1 nivell federació II compost per Teresa Garulo i Andrea Calatayud.

1.campió provincial - 2.Campió autonòmic

-Equip aleví nivell absolut compost per Laura González i Ana Giménez.

1.subcampió provincial - 2.4º classificat al autonòmic autonòmic

-Equip infantil nivell absolut compost per Maria Escandell i Ana Fillol.

1.3º classificat al provincial - 2.4º classificat a l'autonòmic

INDIVIDUAL

-Categoria benjamí nivell federació I, Maria Espert

1.Campiona provincial - 2.classificada per al autonòmic

-Categoria aleví nivell federació I, Nerea Ubeda

1.classificada per a l'autonòmic

El club gimnàstica rítmica Benifaió també conta amb un nombrós grup que forma l'escola de base del nostre club, aquest grup realitza dos exhibicions anuals, una a Nadal i l'altra a juny. Si t'agrada la gimnàstica i vols divertir-te fent esport apuntat al nostre club, entrenem al pavelló municipal i el nostre telèfon de contacte 620.93.35.37

C.E. Mussa

Un any més aprofitem el llibre de festes per fer un resum dels diversos campionats locals organitzades pel CE Mussa.

XXVII LLIGA LOCAL FUTBOL SALA: (Des d'Octubre 2008 fins Abril 2009)

L'equip Futurmet Benifaió a passejat la seua hegemonia, en primera divisió, per la Lliga Local quedant campió les tres ultimes edicions, tenint també el trofeu de porter menys golejat (Raul Tortosa i Angel Rovira) i trofeu al màxim golejador en Carlos Sanchis. Pub Quimera-Espectaculos Palmero ha sigut segon. Carp. Metal. Felix Moreno ha fet un gran campionat sent tercer, Òptica Clérigues, G.7-Global Laboris i Moatros, , quart, cinquè i sisè respectivament; The Xarreta Bar i Apressa i Correguent eludeixen el descens. Seguros Oscar Balsells i Operación Puerto tanquen esta primera divisió sent estos dos equips els que baixaran a segona divisió la pròxima edició. Carp.Metal. Félix Moreno ha sigut l'equip amb més esportivitat fent 142 penalitzacions. En Segona Divisió Veterans ha quedat campió seguit de prop per Pokapok, en tercer i quart lloc Agarraire Garcia C.F. i Hotel Duomo. Autorreparaciones i Durandisseny són cinquè i sisè estant els dos equips molt igualats, La Kasseta i La era seté i huité respectivament quedant L'Are últim en segona divisió. El "pichichi" ha segut per a Franc Martinez i porter menys golejat Ramón Soler els dos de Veterans. L'equip amb més esportivitat , un altre any, és Hotel Doumo fent sols 107 penalitzacions. Fins al 16 d'octubre s'admetran les noves inscripcions a la CAM per a participar a la lliga local.

XXXII SETMANA DE LA JOVENTUT: (Des del 25 de Maig al 25 de Juny - 09)

Esta edició ha reunit a 24 equips tots locals, jugant 4 partits al dia de dilluns a divendres. Espectáculos Palmero capitanejats per Javi Palmero, Sergio Sanchez i Ignacio Garcés s'imposaren a Festeros I, amb un comportament

Campions
setmana de la
joventut
'Espectaculos
Palmero'

exemplar, en la Final. Coopenague Team-Sendra i Pub Charlie aplegaren a les semifinals; en la Repesca El Passo conduïts per Jose Mª Clerigues i Juan Bas guanya en la final a Veterans en Salsa de Ramón Soler i Vicente Choví per

dos a ú. Trofeus donats per Roquette

12 Hores de Futbol-7: (17 i 18 DE JULIOL - 09)

Aquets campionat va ser organitzat per última vegada pels Clavaris, però no tingué l'èxit esperat. Aquets any, el C.E. Mussa organitza per primera vegada, les 12 h. Futbol-7. Va ser un torneig amb acceptació tant a nivell local com a nivell dels equips de fora, ja que la Setmana de la Joventut F-7 pot presumir de 24 equips tots de Benifaió, utilitzant uns vestuaris nous al camp de futbol. A les 12 hores de Futbol-7 es concentraren 32 equips, 11 de Benifaió i la resta de molts pobles de la Ribera i de fora de nostra comarca. La final va atorgar la victòria a l'equip local Futurmet Benifaió front a un segon classificat, Menjars Cuca d'Alginet. Enhorabona a tots!

Trofeus donats per Carp. Metal. Félix Moreno

XVII EDICIO DE LES 24 HORES FUTBOL SALA: (19 i 20 DE JULIOL - 08)

Al 2008 el campió les 24 h. es el mateix del 2007, sent el primer equip local en aconseguir dos anys seguits guanyar este torneig. CLIMESA C.B. ENHORA-BONA CAMPIONS. Carlos Sanchez va ser el maxím golejador i millor porter Raul Tortosa, els dos de Climesa, com a millor jugador Juan-Vi España del Bar Jubilats de Polinya que va ser l'altre finalista. Tercer classificat Carp. Metal. Felix Moreno, equip local també i quart Pastisseria Idal d'Alginet.

Desitgem a tot el poble unes bones festes patronals 2009

C.D. Benifaió

Desde el C.D. Benifaió, queremos en primer lugar, desearles que pasen unas felices fiestas y que sirva este pequeño paréntesis en la vida cotidiana como descanso de un año duro y de incierto futuro.

En el club hemos vivido una temporada de contrastes, en lo deportivo y en lo económico. De éxitos y de desaciertos, en lo deportivo, aunque un balance positivo, con voluntad de mejorar en aquellos aspectos que se han revelado como mejorables.

En lo económico, duro, como cualquier entidad, empresa o españolito de a pie. En el aspecto deportivo hay varios aspectos a resaltar.

Hemos saboreado el triunfo de ganar una liga en infantiles, con una cierta comodidad, precedido de un duro trabajo y una planificación desde el mes de Septiembre por parte de su entrenador. En juveniles después de muchos años hemos subido a 1ª Categoría Regional, antesala de las categorías nacionales. Esta es la categoría donde debe estar el club para conseguir el fin propuesto, que no es otro que mantener el amateur "A", o popularmente, el Benifaió, en Preferente con todos los jugadores de Benifaió.

Para conseguir estos objetivos debemos continuar trabajando la base, con el objetivo de subir su nivel y tener y mantener la escuela en 1ª categoría. En esta tarea hay que subrayar el trabajo concienzudo de Virgilio Martínez, nuevo director deportivo del club

desde Septiembre pasado. Su desvelo por conseguir la evolución del club a pesar de lo reciente de su incorporación a dado unos frutos no imaginables a principio de la temporada.

Todo ello también a pesar de la situación económica, limitación importante en el desarrollo del trabajo y de su planificación futura.

Planificación para la próxima temporada que se basa en la experiencia de la actual.

Aunque no hay que olvidar el aspecto económico puesto que es quien permite la viabilidad del proyecto. En este sentido, debemos destacar la profesionalidad de todos los entrenadores del club y los jugadores del amateur "A", quienes ha realizado un trabajo formidable, sin condicionarlo a componentes económicas.

Aunque es evidente que para mantener la perennidad del club, debemos modificar sustancialmente la gestión, y que a pesar de ello, todos los estamentos del club han cerrado filas para garantizar la continuidad y la evolución del club.

Y por terminar debemos informar sobre la gran campaña del Benifaió en Preferente, por tercera campaña consecutiva, hito histórico, ya que nunca se ha mantenido la continuidad durante tantas campañas en la categoría. Y queremos dar un saludo entrañable, a una persona que ha sido pieza fundamental en el club, y en la historia del fútbol en Benifaió. Sus recientes problemas de salud lo mantiene al margen. Miguel Vaquer, recupérate.

Club Frontenis Benifaió

De nou estem ací per a celebrar un any més les nostres festes patronals i per a saludar des del Club de Frontenis de Benifaió a tots els nostres veïns i veïnes. Enguany ha sigut per a nosaltres una de les millors temporades dels darrers anys amb la consecució del tercer lloc en la tercera divisió de la lliga de frontenis de la Comunitat Valenciana, amés d'arribar a la final de la Copa de la Mancomunitat de la Ribera Alta.

També es un any molt important perquè podem dir amb orgull que el nostre Club complirà enguany 24 anys de vida. En l'any 2000 prenguérem el testimoni dels primers fundadors i a dia de hui, a nivell organitzatiu som un dels clubs més actius de la nostra Comunitat i en l'àmbit esportiu continuem creixent.

Per açò és molt important que el gran projecte que volem dur a terme a partir de setembre és faça realitat. Em referisc a l'Escola del Club de Frontenis de Benifaió.

A partir de setembre, tots els xiquets i xiquetes que fins ara havien participat en l'Escola Municipal de Frontenis i en general tots els xiquets i xiquetes de Benifaió, podran entrar a formar part de la gran comunitat que formem els integrants del Club, apuntant-se a la nostra Escola.

El nostre objectiu és formar a grans jugadors que, en un futur no molt llunyà, porten el nom de Benifaió als grans esdeveniments esportius del Frontenis a nivell nacional i que, a partir de ja, comencen a participar en competicions infantils importants en la nostra Comunitat.

També ens agradaria convidar un any més a tots el veïns del nostre poble a participar en el nostre tradicional Torneig de Festes que tindrà lloc durant la segon quinzena del mes d'Agost.

Salutacions i bones festes!

Abelardo Castelló
President del Club Frontenis Benifaió

Club Triatló Triesport Roquette

"... Són les nou del matí, la mar de Dènia és una basa d'oli, tota queta, cap ona, les embarcacions comproven una vegada més que els senyals de girs i les distàncies són els correctes; els jutges donen l'avís per entrar tots al corralet, en cinc minuts es donarà l'eixida, fan les comprovacions, tots els participants s'acosten a la vorera de la mar, trepitjant la sorra, allà on l'aigüa no aplega mai, respirem fort, bateguem més fort, les polsacions comencen a pujar, la suor sota el neoprè ens ompli de dalt a baix el cos, l'ale invadix les ulles..., el jutge dona el senyal d'eixida i no som cavalls, però ho semblen, la bromera que formem al nostre pas sobre la mar ens delata, el cos es relaxa, braços i cames ens ajuden a avançar..., així comença el primer triatló de la temporada, tot un cabàs de bones sensacions, les que més, i de menys bones, les que menys..., en poc més de quinze minuts agafarem la bici i com si forem llepapes ens pegarem a la roda que tenim davant per mantindre el grup..., la major satisfacció aplegarà quan creuem a peu la línia d'arribada, baix un calor sufocant però molt satisfets del que hem fet..."

Així podríem relatar en poc més de cent paraules com vivim un triatló i així volem transmetre-ho al poble de Benifaió en les seues Festes Majors.

Aquest any encetem la nova temporada amb un projecte que feia temps que volíem posar en pràctica però que per diferents raons fins ara no ha estat possible, el naixement de l'Escola de Triatló; a partir d'ara tots els xiquets i xiquetes que vullguen formar part del club podran fer-ho a través de l'Escoleta. Amb la coordinació de

Josep Forner Palau a les tasques tècniques i de Juli i Anna a les tasques administratives, l'Escoleta alça el vol i comença a generar resultats al poc de temps de la seua constitució.

Aquest any també encetem nou nom, ara som el Triesport Roquette en referència al nou patrocinador que a partir d'ara ens donarà el seu suport econòmic i social, al mateix temps que ho faran les firmes Marco Sansano i Passatge Esport, ambdues de Benifaió, així com la Regidoria d'Esports de l'Ajuntament de Benifaió.

En la vessant esportiva als carrers del poble hem celebrat el X Duatló de Benifaió i els XXVIII Jocs Escolars de la Comunitat Valenciana. L'esdeveniment va ser tot un èxit, malgrat els imprevists d'últim hora, gràcies a la coordinació i la col·laboració de tots els membres del Club, Protecció Civil, Policia Local, Ajuntament de Benifaió, als nostres patrocinadors, a l'empresa Vicente Jesús Sanz, que ens va deixar les tanques a últim hora,...i sobretot agrair l'espectacle que ens varen donar els nostres xiquets i xiquetes de l'Escoleta.

A la fi tant la directiva del Club Triesport Roquette com tots els seus socis volen agrair públicament l'esforç desinteressat dels seus patrocinadors, constatant que el seu nom i el del poble de Benifaió el portarem a totes les proves en les que participem i que ara mateix ho són a nivell local, nacional i internacional.

Si vols conèixer i/o formar part del Club de Triatló pots entrar a la web: www.triesportroquette.com o bé cridar per telèfon al 697.367.475.

EL TEU ESFORÇ ÉS JA UNA VICTÒRIA

Club d'Escacs Benifaió

El Club d'Escacs Benifaió vol agrair primerament als seus integrants i participants en el campionat provincial on han rendit tots ells a un nivell extraordinari, aconseguint el 4rt lloc i empatats a punts amb els llocs d'ascens a la següent categoria. Gràcies al seu esforç i al de les seves famílies que han estat sofrint vesprades de cap de setmana ocupades amb aquest esport que necessita d'una especial atenció i dedicació.

Vull fer referència als alumnes de l'escola d'escacs que han complert amb les expectatives de millora i atenció a les explicacions. He d'aprofitar per incitar a les mares i pares que tinguin xiquets en edat escolar per que proven en dur als seus fills els divendres a les 19h a partir del proper inici de curs, amb ganes i atenció per part del xiquets els assegurem que no l'erraran. Jo mateix, Guillem Rovira, el professor de les classes, he après gràcies a les ganes per fer de professors per la millora i el futur del club, que ja altres integrants, Ximo Martinez i J. Antonio Vidal, tingueren en el passat.

Per a acabar voldria introduir fer referència a l'evolució i les noves tendències al món dels escacs i els esports d'estratègia i tàctica amb un toc importantíssim matemàtic. Hem refereix Texas Hold'em un esport no reconegut ací però sí a l'estranger i cada volta més introduït gràcies a programes televisius d'àmbit nacional a "la Sexta" "Telecinco" i "Antena 3". Son molts els jugadors d'escacs que estan provant aquesta nova modalitat es més el campió d'Espanya de Texas Hold'em es un Gran Mestre d'escacs madrileny. Esperem que el "boom" d'aquest nou esport tinga repercussió positiva amb un increment en l'atenció pels Escacs.

Tot açò i la gran atenció que sempre hem tingut per part de la regidoria d'esports ens garanteix que els anys venidors siguen millors que els passats sobre tot amb millores en la sede i garanties per a unes classes per a xiques molt més diversificades i amb l'atenció que ells, els xiquets, es mereixen.

repassem 2009_(gener...juliol)

5 gener Cavalcada Reis Mags

17 gener
Exaltació Falleres
Majors de Benifaió i
corts d'honor

18 gener
Trofeu Ball esportiu
Ciutat de Benifaió

19 gener
Circuit Fundació
Bancaixa per a escolars

2 febrer Inici curs de cuina econòmica

4 febrer Taller de "Búsqueda activa de empleo" a l'ADL

2 març X Duatló

2-8 març Setmana de la Dona

27 març Firma conveni Ajuntament i Cajamurcia per adquirir un vehicle de transport per a discapacitats

30 març Primera pedra Canalització Barranc del Tramusser

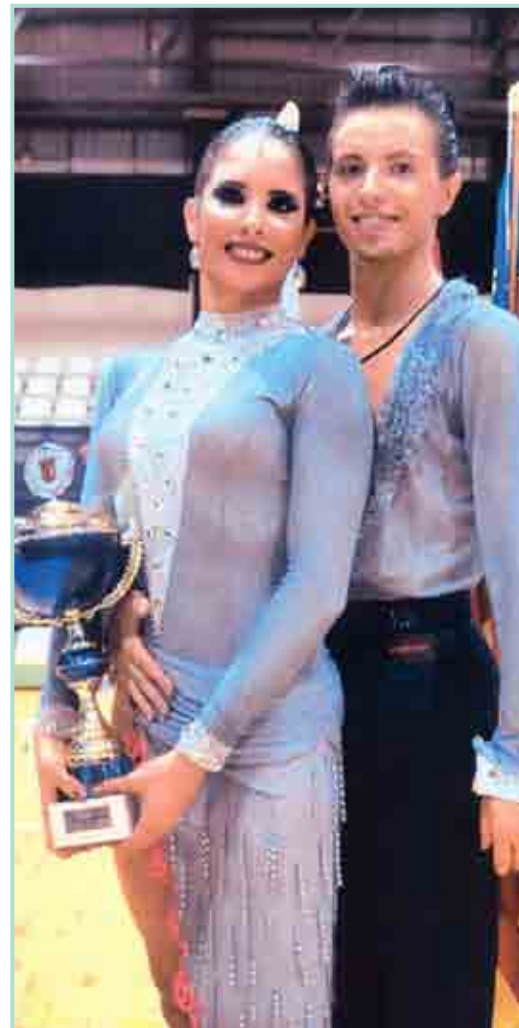
22 abril L'Ajuntament i La caixa firmen un conveni per facilitar microcrèdits als veïns

19 juny Entrega diplomes alumnes curs auxiliar administratiu ADL

4 juliol L'equip infantil del C.D. Benifaió rep l'homenatge de l'Ajuntament com a campions de lliga

28 juny Sara Salvador Martinez i Jesús Isidro Blázquez Fernàndez aconseguixen el títol de campions de la Comunitat Valenciana en la modalitat de balls llatins. Un èxit esportiu merescut per a estos veïns de Benifaió. Enhorabona!

ROQUETTE

Benifaïó

Roquette desitja
a tots els seus veïns
unes **bones festes**

Ajuntament de Benifaió

regidoria *de festes*

ajuntament de benifaió

